

COORDONATORI:
CĂLINA STROE **RAMONA-ELENA MOCANU**

CRĂI NOU

**ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE
„VASILE ALECSANDRI”
BACĂU**

ediția a VIII-a, 2014

**Editura DOCUCENTER
BACĂU, 2014**

Director Proiect:
Prof. AFLOREI Liliana

Corectură:
Prof. Stroe Călina (limba română)
Prof. Păduraru Elena (limba engleză)
Prof. Gavriloaia Ramona (limba engleză)
Prof. Jugariu Oana (limba engleză)
Prof. Marinescu Georgeta (limba franceză)
Prof. Irașcu Ingrid (limba germană)
Prof. Popa Elena Dana (limba italiană)

Tehnoredactare:
Munteanu Cristiana clasa a IX-a B
Tănăsache Bianca clasa a IX-a B

Copertele volumului, afișul concursului și diplomele au fost concepute și realizate de:

Prof. Mocanu Ramona

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CRAI NOU (CONCURSUL NAȚIONAL DE CREAȚIE

"VASILE ALECSANDRI" (8 ; 2014 ; Bacău)

Crai Nou : antologia concursului național de creație "Vasile Alecsandri" : ediția a VIII-a :

Bacău, 2014 / coord.: Călina Stroe, Ramona-Elena

Mocanu. - Bacău : Docucenter, 2014

ISBN 978-606-721-023-1

I. Călina, Stroe (coord.)

II. Mocanu, Ramona Elena (coord.)

821.135.1-822(082)

Tipărit la DOCUCENTER scan.print.copy Bacău

Tel/fax: 0234 570889

www.docucenter.ro

CRĂI NOU

ANTOLOGIA
CONCURSULUI NAȚIONAL DE CREAȚIE
„VASILE ALECSANDRI”
BACĂU
ediția a VIII-a, 2014

Coordonatorii Proiectului doresc să mulțumească sponsorilor ediției din acest an, a căror generoasă contribuție a condus la editarea și tipărirea prezentului volum și a diplomelor, la realizarea trofeelor și la finalizarea cu succes a concursului.

COLABORATORI:

Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Revista de cultură și atitudine „PLUMB” și Asociația

Culturală „Octavian Voicu” Bacău

Revista de cultură „13 Plus” Bacău

Biblioteca „Cleopatra Tăutu” a Colegiului Național

„Vasile Alecsandri” Bacău

PARTENERI:

Inspectoratul Școlar al Județului Bacău

Universitatea „Vasile Alecsandri” Bacău

Biblioteca Județeană „C. Sturdza” Bacău

Trustul de Presă DEȘTEPTAREA Bacău

Teatrul Municipal BACOVIA Bacău

SPONSORI:

Asociația Părinților din

Colegiul Național „Vasile Alecsandri” Bacău

S.C. Vrancart S.A.

BabyLand

Elev Acrișmăriței Alexandru (clasa a XI-a B)

Elev Știrbu Doru (clasa a IX-a E)

ALEXANDRU ALBERT

**Clasa a XI-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău**

Barbut cu Dumnezeu

Suflet ce gonești nebun
Râvnești la o iubire imposibil de avut.
Să găsești tot ce ai mai bun
În sufletu-ți negru și amar.

Indiferența unei inimi ce rănește,
Trandafir spinos și sângeri
Ce erai odată plin de viață,
Acum ești o floare gingașă în a ta cușcă.

În beatitudinea acestui moment,
Am atins scopul meu suprem:
Vreau să mă înalț la cer,
Să fiu departe de ceea ce devii, iubito!

Căci pe tine, iubito, te-am îndrumat.
Crescut și chinuit, dulce durere
Te-am modelat, ți-am dăruit viață
Și tu m-ai înjunghiat

Haide, iubito, te provoc!
Răsuțește cuțitul încă o dată în rană,
Pune sare, toarnă benzină

Și reaprinde focul ce mocnea de când te știu

Pentru că atunci când zâmbești, iubita mea,
Trei diavoli se sinucid și Porțile Raiului se deschid

Abia acum am aflat de ce se întâmplă asta:
Deoarece Dumnezeu este gelos pe propria creație,
Deși chiar El m-a învățat să creez.
L-am întrecut și trebuie să mă sting, în pustietate.

Profet

La începutul lumii, mai știi?
Eram eu, tu, eram toți
Și l-am luat de mână pe Dumnezeu
Pe Dumnezeu...

Ne-a arătat ce a fost înainte
Și ce va fi după
Cum omul se va ridica
Și apoi va cădea.

.....
I-am mințit pe toți așa cum te-am mințit și pe Tine
Pentru că nu m-ai creat cu ochi, urechi, gură, mâini sau
picioare.
Eu sunt Nimic, dar totuși sunt Totul.
Lumea nu este încă pregătită...

OANA BUNESCU

Clasa a XII-a, Colegiul Național "Ion Creangă București

"1"

Materie de sticlă, de ură divină fără de cusur,
Cernută în suflet de metal pururea din primordial.
Făurită din lut, din carne veche grosă un nou
Nou avut și indubitabil revenit din celula canonului,
Cuvânt născut nu de cu firea, ci cu ființa
Peste plaiuri unde verzi au mistuit creatul.
Și au purces spre loc de veșnicie cules din revăzut
Acum sporit în galonul unduit de vreme, de început
Cuprins de credință s-a milostivit prin nașterea-i
Deschisa hramul părintesc în lopata timpului
Și căzuta-n vicleșug veselă juniță.

"2"

Dale, nalba rouă pică din cer.
Creatorul cel divin e patima din vechi păcat
Nenăscutul, renașterea sunt ale firii două fețe,
Pe aici și pe la voi s-a plămădit în lan acela veșnic
Pe la ei și pe la voi în unghere s-a clădit misticul
A dat și pentru omenirea cea păgână și robită vis de verde,
Lumina care pare a fi sonică în melodrama ce naște
misterios
Simbol de creație, de dorire de frumos se contopește variat
in nuanțe.

Dorințe care creează și care răsună în clopotul de învechite
geneze
Desprins din carnaval s-a împodobit pe sine și cu sinele cel
făurit
Iar la vremea aceea lumina s-a pogorât spre existența nouă

”3”

Noi soluri, stihuri și scrijeliri prevestita-i
Scrisa-I cu sânge strămoșesc învierea cea de tribal,
Cu Domnul cel de sus, iscusita-I spre a revendica creatul
Odinioară la târgul misterios pierdut-ai un os
Și vai și ce durere a fost pe lume...
Că Domnul, și-a luat să-ți dea spre întovărășie
De creat ți-a spus să nu te sperii de iluzoria existență
Și pe spatele tău și-a însemnat decursul.
O falnică, ucigătoare înțelegere prinsă forme în gândire.

”4”

Călăuză-ți sunt în lumea asta vrăjmașă
Nu cădea în păcat, vino-n lume cu mine și creează
Luminează cu divinescul tău lăuntric pe fațetele de ceară,
Culoare care traduce apogee de sine turbat de arcuri
luminoase-n cerdac
Plumb presărat pe divanul umbrei goale-n paradisiac
Robite rege, demone, stăpâne revino-ți spre reverie, învie
spre mine.
Creează ecoul apăsător al dulcii revelații al învierii

Sublim al tău denotă un sceptic infantile,
Gândirea și rațiunea îți țin loc ție de esență fără alta
pastelată notă
Crivăț aprins în dor de satir, de comic umoristic și de caldă
revedere
Desprins ești, desprins de cotlonul necuprins de spasme,
Dar pare că tu m-ai creat pe” mine”!

”5”

Draperiile de stare de abatere s-au aplecat spre arsul
Dantelatic mers pe lună, spre mama surogat a Terrei
Oh ! Mamă surogat a noastră dă-ne și creează
Umbra ta,ecoul tău e sânge de strigare pentru noua sfioasă
naștere.
Cunoști misterul tainei de nepătruns în amonte...
Clar peste zi și peste tot s-a contopit universal,
Cu stelar și cu năframă a luat ființă fără teama
Ne îndepărtăm,ne apropiem,
Ne crucificăm în timp
Spre o formă nouă răsărită.

DIANA BURUIANĂ

Clasa a X-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Eternii creatori

Depart, pe cerul senin, liniștitor, de un albastru atât de pur și de pătrunzător, un albastru care îți învăluie întreg sufletul într-un calm deplin, alinându-i orice durere și făcându-l să suradă timid, se întrevede o pasăre, al cărei zbor ia forma unor mesaje tainice, insuflând o infinită fericire și libertate.

În zborul său, în dăruirea cu care scrutează cerul dinspre nord, îndreptându-se spre soare și cu care își execută piruetele și unduirile ca un acrobat devotat, nu realizează câte priviri sunt îndreptate spre ea, câte exclamații de uimire și laude a strâns.

Una dintre numeroasele priviri aparține însuși tânărului om, care, în setea lui de a cunoaște, de a afla cum merg lucrurile, de a se întreba și a descoperi, admiră pasărea și trudește în același timp în a găsi răspunsuri la întrebările ce îl macină.

"Cum a ajuns pasărea aceea acolo?", întreabă curios băiatul. Fără să-și dea seama, răspunsul vine parcă din spatele lui, cu o voce joasă, liniștitoare și tainică.

"Aceasta este menirea ei, dată de natură. Este o creație a naturii." În acest moment, copilul se întoarce brusc, doar ca să dea ochii cu un bătrân cu ochi de smarald și trăsături dulcele, ce îl întâmpină cu un zâmbet cald și blând.

Copilul atunci, fascinat de această apariție ca de nicăieri, întreabă cu obișnuita-i curiozitate: ”Dar ce este aceea o creație?”

La aceasta, bătrânul surâde cu un ușor oftat, și îi oferă o replică fără să se aștepte la o reacție din partea copilului, sau dacă o va înțelege sau nu. Replică ce a venit direct dinlăuntru său, ca și cum ar fi fost mereu acolo, cuvintele având parcă dintotdeauna forma acesteia:

”Ceea ce suntem și noi, ceea ce sunt toate lucrurile ce ne înconjoară. Creații. Am fost creați și, la rândul nostru, suntem sortiți să creăm noi înșine.” Copilul are un moment de ezitare, însă rămâne profund fascinat de aceste vorbe, și deși nu le-a înțeles pe deplin tâlcul, au avut o rezonanță aparte în sufletul său tânăr și inocent. Își îndreaptă capul spre azuriul cerului, respiră adânc și închide ochii pentru câteva secunde contemplând misterioasa făptură ce continuă să danseze cu timidele urme de nori, mai albe decât însăși neaua.

Privindu-l, bătrânul ce stă în spatele copilului este cuprins de o tainică melancolie, la care se adaugă un strop de regret pentru ceea ce nu mai este, pentru curiozitatea, freamățul lăuntric și dorința nestrămutată de a cunoaște care, cu trecerea timpului s-a stins încet-încet, fără voia sa, la fel ca și acea sete de se întreba și a descoperi, pentru care lumea ce îl înconjoară este un izvor nesecat de noutăți încă neexplorate. Astfel, se lasă prins în voalurile amintirilor și deodată se transpune în lumea de odinioară, în care obișnuia să se abandoneze primăvara, în grădina cu salcâmi înfloriți, cu florile ale căror petale timide începeau să prindă culoare,

în acele momente în care simți cum întreaga natură este readusă la viață sub ochii tăi.

Acum, din nou, gândurile bătrânului cu ochii blânzi și trăsături fine au revenit în locurile tinereții sale, în grădina aceea cu copacii înfloriți, cu un ușor susur de izvor, în care se retrăgea ori de câte ori simțea nevoia de a evada din maratonul amețitor al rutinei. Ceea ce îl atrăgea cel mai mult la acest loc era nu doar faptul că aici se putea izola de ceilalți și că își putea stabili o anumite ordine în multele sale gânduri, ci simpla și prețioasa liniște...

Liniștea pentru el, nu reprezenta doar o condiție de relaxare ci mult mai mult de-atât: însemna deplină sa sursă de inspirație, pentru că liniștea profundă cu toate inflexiunile-i tainice îi dictau cuvintele compozițiilor sale, cu o forță exterioară parcă, într-atât de clare și de categorice îi erau efectele, încât trebuia sa se supună lor sub orice circumstanțe. Paradoxal, întregile lui scrieri, fie că erau versuri răzlețe izvorâte din tumultul său interior sau frânturi de gânduri și confesiuni, prindeau o formă aparte, o formă lipsită de orice cusur, de naturalele răzgândiri de pe parcursul scrierii, încât se apropia de perfecțiune, de sublim. Acesta era pentru el, actul creației, actul de a da naștere la ceva ce va rămâne în urmă, chiar dacă doar inscripționat pe o bucată de hârtie. Creație e atunci când gândurile iau formă, sunt conturate în așa fel încât să exprime ceea ce simțim, ceea ce credem și gândim și să ne împărtășim ideile, trăirile și convingerile cu ceilalți.

ANCA-NICOLETA CHIRU

**Clasa a XI-a, Colegiul Național "Barbu Știrbei"
Călărași**

Chinul creației...

Au trecut și nopți și zile,
Dar el timpul n-a simțit.
A încercat dar n-a găsit
O pereche potrivită.
Opera ușor se scurge
Dacă nu te-implici total.
Dar a ajuns la final:
Potriveală n-a găsit
În sertarul de sub masă,
Cu papiote tivit.
Și cu privirea uscată,
Cu-n oftat lung și adânc,
El exclamă dintr-odată:
De treabă vreau să m-apuc,
Mai tre' să fac un papuc!

Mozaic

A new season s-a ivit,
De *you* mi-a reamintit.
Deși *I saw you* doar o dată,
I gave you iubirea toată
În *my soul* tu left o pată.

*Now te văd cam everywhere
And I almost simt your smell;
Am your picture in my head
Și când I need to analyse you,
Doar te caut deep into:
Flori of blossom in your hair,
Subtil fragrance de alun.
Nu știi când you'll understand
But eu tot mai țin să-ți spun:
"Stop being imagination,
Let me make you my creation,
My music, my țel, my all."*

Obosită

De la Facere și până în prezent,
Am primit cu toții rațiune-
Să separăm corectul de greșit.
Dar văd atâția ce-n greșeli se pierd, încât am obosit;

Poate și eu greșesc, fiindcă îmi judec semenii
Și îngerul meu poate că e dezamăgit.
Însă niciunul nu dă semne de căința, iar eu am obosit;

Vreau un nou demiurg, să vină iar El pe Pământ
Și să creeze omul nou-un prototip,
Căci fața spre diavol ne-ndreptam; tot așteptând, am obosit;

Omul va cădea mai adânc în păcat.
Asemenea lui lucifer cel izgonit

Noi am uitat și scopul și trecutul sfânt
Și așteptând izbăvirea noastră,
om obosit;

Un circ

În viața asta numai clovn să nu fii:
Prinși în capcana destinului,
Vor mai nimeri oare plasa de siguranță după ultimul salt?

Indiferent de vreme, de contexte, de probleme
Afișează fețe încărcate de fard și zâmbete pictate, Ascund
suflete încărcate de colb și deznădăjduite.

Clovn să nu fii, dar oare creator?

Creatorul, omul de geniu, va mai nimeri plasa de siguranță?
Saltul lor va mulțumi pe toată lumea?
Zâmbetul va rămâne în continuare
pictat?

EX. LIBRIS

CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE
VASILE ALECSANDRI

Amariutei Silviu

RALUCA CIUBOTARIU

Clasa a XI-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Lacrimi fictive

„Auzea ploaia printre versurile melodiei și încerca să nu plângă. Stătu nemișcată timp de câteva minute și la ultimul refren își dori să fi putut abia acum a plânge. Își dorea să plângă pentru cei doi ani în care nu încetase să creadă în sentimente. Credea și acum în el. Știa că în toată ființa lui nu putea găsi decât bunătate. Dar totul se schimbase. Totul se schimbase cu fiecare zi ce trecuse din acești doi ani – o schimbare ciudată care se repeta la infinit la o scară mai mică de fiecare dată când realiza că acei doi ani fuseseră adevărați. Rezultatul schimbării în momentul de față era că doar după câteva minute nu mai putea porni plânsul, atât de aprig înainte.

Răsfoi rapid jurnalul și cuvinte îngroșate îi săriră în ochi: ”Merită mai mult?”, ”El, nu ea”, “niciodată îndeajuns de bună”. Strânse la piept foile de colecție din memoria ei artizanată. Era prea atașată de sentimentul real ca să nu îl evidentțieze în orice fărâmbă de literatură și prea emoționată să îl descrie doar pe el, fără granițe artistice. Deschise la întâmplare jurnalul și privind pagina cu noroc începu să plângă:

„2 ianuarie 2010

Dragă jurnalule,

Aș vrea să scriu atât de multe. Să explic. Să îmi explic mie. Sunt momentele alea în care se întâmplă totul afară, dar și în tine. Și atunci aș vrea să scriu, să scriu toate gândurile, toate explicațiile, tot ce mi se elucidează în minte și tot ce se încheagă într-un nou mister. Și dacă iau stiloul și încep să scriu, atunci un zid se pune între mine și idee, mă schimb. Știu că odată transpus, gândul nu îți mai aparține, nu mai este al tău, nu, este al altcuiva, nu mai ești tu, este altcineva. Și când vorbești pare-mi-se că tot așa e. Nici nu mai știu. Tot ce aș vrea să exprim, să exprim așa cum sunt eu, să fiu eu, se schimbă. Și nimic nu mai e la fel. Pagina asta am scris-o de 1000 de ori în ultimele zile și acum abia îmi mai amintesc ce am vrut să scriu. Nu că nu îmi amintesc, ba din contră, Știu fiecare secundă a fiecărui gând care m-a străbătut, doar că îl îngrop prea departe de mine, nu îl mai simt atunci când trebuie scris, atunci când vreau să îl scriu.

E frustrant. Jocul ăsta de cuvinte pe care îl iubesc enorm e ca matematica, o matematică care alege fiecare literă, fiecare sentiment exprimat și îmi îmbină ficțiunea cu imaginația. Îmi folosește realitatea în cel mai josnic mod posibil. Un mod care mă face să sufăr. Și pe deasupra e ca un maraton. Trebuie să scriu cu ochii închiși și repede, repede ca într-un maraton în care nu am voie să mă opresc, nu am voie să gândesc. Căci dacă gândesc atunci totul devine o regie, o trăire copiată sau una inventată. Iar ce fac acum, adică scrisul fără a gândi, pentru că atât de repede pot așterne cuvintele astea, nu știu dacă mai face parte din mine, pentru că nu cred că are posibilitatea să treacă prin mine, ce să mai zic de sufletul meu și dezbaterile pe care le port cu

mine însămi atât de des, când stau, privesc lumea din jurul meu, trăiesc, dar în același timp mă gândesc la pagina încă nescrisă pe care mâna mea ar trebui să o scrie atunci și acolo, după dictarea unui atlet, a unei bătăi de inimă.

Aș vrea să fie o eliberare, ar trebui să fie. Dar nu pot; pe măsură ce mintea mea aranjează cuvintele astea, pun și eu un mesaj în ele - un mesaj care nu știu dacă sunt eu, nu știu dacă e eliberarea mea. Dar să trec peste asta, să nu mai las toate cuvintele să fie literatura mea de acum. Să fiu în afara ei! Să nu îmi pese. Am început un an nou; m-am tot gândit la pagina asta, la ce o să scriu ca să fie ca mine. NU am știut. M-am trezit într-un cimitir. De 1 ianuarie. O femeie mută un gard, un gard înțepenit, așezat peste mormântul fiului său. Fratele meu: Un frate de care îmi aduce aminte doar o mașină oprită și mama încercând să se convingă că nu e ultimul drum al copilului ei. Un stilou. Un stilou ce fusese al lui și mama mi-l dăduse să-l amintire. Un stilou cu care nu voi putea scrie niciodată poveștile mele. Am văzut-o atunci pe femeie cu gardul în mână și am simțit durerea ei. Mi-am amintit de plânsul ei în dimineața în care m-am trezit și am găsit-o în bucătărie. Am uitat repede. Nu vreau să vorbesc despre asta.

Poate ar trebui să opresc maratonul aceasta în care scriu cu un cronometru în mână, cu ochii închiși. Ce am scris mai sus e parte din ce am gândit ieri. Dar nu mai e la fel. NU. S-a schimbat. Aș vrea să vorbesc despre Radu. Însă îmi e frică să nu spun neadevăruri. O să spun prea mult. O să stric ce mi-am clarificat deja. O să îmi fie dor. O să închid ochii și o să îmi amintesc sărutul lui. Îmi e frică să îl descriu. Nici măcar în exagerarea mea sărutul nu va părea atât de imens

pe cât a fost. Atât de etern. Deja sună fals. Dar ce-am gândit? Ce am gândit dimineață când am închis ochii și l-am simțit. Sărutul. Pe el. Pe el lângă mine. Unde s-a dus gândul acela atât de prețios, atât de greu de descris, dar atât de menit scrierii - atât de imposibil, atât de ireal și de real. L-am distrus acum. Prin cuvinte nepotrivite. Prin cuvinte. Și fără cuvinte? Deja am impresia că nu te mai pot numi jurnal. Ar trebui să îți zic simplu și clar ce simt. NU știu. NU vreau să greșesc. NU vreau să umbresc. NU vreau să exagerez. NU știu.

Simple: Aș vrea să îl sun, deși abia am închis. Ciudată conversație. Sunt varză. NU știu ce să zic. Aș vrea să îl sun. Să spun “Bună” și să știe brusc tot. Nu tot! Nu tot și nu pentru că vreau să mă ascund de el. Dacă vreau, e problema mea. Vreau să fiu o persoană bună. Vreau să îi spun tot ce mi-am pus în cap să îi spun. și vreau ca el să înțeleagă, ca apoi să fie simplu. Cred că nu știu deloc să mă exprim. OF! Trebuie să îmi iasă asta din cap! Dar e adevărat. E complicat. Și cred că aveam dreptate când le-am spus câtorva persoane dragi să nu mă lase să scriu. Fie jurnal, fie roman, fie poezie, fie să îmi aleg asta ca meserie. Să nu mă lase, pentru că așa o să o iau razna. O să înnebunesc într-un mod mai grav decât sunt acum. Sau poate și asta e doar o idee care mi-a pătruns – nebunește - în cap.”

Am stins lumina pentru că soarele răsărise deja, am salvat documentul și m-am îndreptat spre bucătărie. Trecuse încă o noapte, probabil cea mai inspirată din ultimele săptămâni. Termenul de predare a manuscrisului se apropia

cu pași repezi și subiectul romanului chiar începea să prindă contur.

Alegeam să scriu noaptea pentru că doar atunci îmi puteam separa gândurile. Editorul meu aștepta vești despre acțiunea noului volum, însă până când nu aveam să scriu la finalul cărții “SFÂRȘIT”, nu puteam să divulg nimic. Nici eu nu știam, căci noaptea are tocmai rolul acesta de a separa două realități, cea în care cuvântul sugerează de cea în care cuvântul construiește și tu ești Creatorul.

M-am întins să iau ciocolata de pe raft și de deasupra dulapului a căzut invitația uitată sau aruncată acolo aproape intenționat. Trecuseră 12 ani de când nu îl văzusem. Îmi zâmbea acum din poza pe care am găsit-o în plic. Alături de el, schița și ea un zâmbet timid. Timid, dar acru pentru mine. Mă invitau la nuntă. Lacrimile mi-au invadat imediat fața.

Închisese repede cartea și o aruncă în fuga spre ușă pe colțarul din bucătărie. Nu aștepta musafiri. Se mutase de doi ani acolo și puține persoane îi călcaseră pragul casei. Își dorea doar să termine de citit în seara aceea. Măcar capitoul, dacă nu romanul, căci viața ei semănă atât cu cea a eroinei, cât și cu personajul fictiv suprapus. Scria și ea, dar încă nu își găsisese un reper în această lume neîmblânzită a criticii. Era târziu și persoana din spatele ușii insistă ceva timp cu soneria. Se grăbi să ajungă și deschise exact când pașii se auzeau îndepărtându-se de ușă. Îi zări spatele și știu că e el. Îl strigă, iar înainte ca el să se întoarcă, ea începu să plângă. De mâna lui se ținea un copil.

ALINA IOANA DAMIAN

Clasa a X-a, Liceul Național "Octavian Goga"

Sibiu

Mi-ai dat ceva

când
te-ai
întors
la
ce
era
al tău
(adică
atunci
când
ai
plecat
din
mine)

*Mi-ai dat ceva cu amintiri - ceva ce eu numesc dezinteres,
scârbă și milă – din care mă îmbăt fără să uit.*

*Mai știi când m-ai lăsat să-mi scurg lacrimile peste sufletul
tău? mi-ai spus "Carpe Diem, asta simt eu pentru tine"*

Aștept

să se umple
un pahar pe care l-ai golit,
l-ai spart,
l-ai abandonat.
am pus cioburile unul lângă altul,
am creat un puzzle
distorsionat
și gol;
a rămas tot orfan
de când ai uitat să-ți iei la revedere
la plecare.
nu l-am mai întregit de-atunci.
l-am umplut cu nimic,
l-am spart,
l-am abandonat.

Există un gol în noi pe care nu-l va umple nimeni niciodată.
Noi știm asta, dar așteptăm..

Retrospectiv

Mă uit la tine
retrospectiv;
Văd oglinzi deformate în pupilele tale,
Cioburile se înfig în iris,
Toată culoarea se scurge pe obraji.

Ochii-ți sunt albi.
Aș vrea să scriu pe ei tot ce n-am apucat să-ți spun;
Aș vrea să fac cu ei cum am făcut cu peretele
unde-ți lași amprenta
imaginar
de fiecare dată când uit să ma întorc
în mine.
Mai pierd noțiunea timpului,
Uit unde sunt,
Apar de nicăieri, singură.
N-am de unde să-ți mai dau suflet,
am pierdut puțin din ce aveam.

Sentimente handmade

Mi-ai dat drumul la mână,
demolându-mi fiecare particulă
din corp.
Mi-ai paralizat degetele,
au rămas încleștate,
s-au sfârâmat pe podea
în timp ce lacrimile s-au izbit de genunchi,
înghețându-i.
N-ai plecat *pentru totdeauna*,
m-ai învățat să-mi sinucid sufletul,
atât de mult îl uram,
atât de mult mă uram,
atât de mult te iubeam..
Am pus amintirea asta veche

Într-un cufăr pe care l-am încuiat,
l-am așezat pe primul raft din magazinul Vintage
cu sentimente handmade.
În fiecare zi deschid magazinul,
în fiecare zi sufletul dă faliment.

Ți-aș vorbi de trecut

Da, îmi amintesc
când scuipai cuvinte decente
peste chipuri pline de noroi,
Și alea acoperite cu măști de protecție contra ironie.
Și mie îmi vorbeai în culori închise...

Ne sufocăm în iubiri demodate,
drame adolescente.
uiți că nu vorbim de sex,
nu se termină repede sau plăcut.
mai stai un pic să dăm foc și la suflete.

Mi-am dat jos haina veche,
m-am scuturat de lacrimi mânjite;
nu mai există tablouri vintage cu amintiri din noi,
la noi e altfel, la noi nu mai e.
Aș aprinde un lampion gri să uit, în schimb aprind o țigară..

EX-LIBRIS, CONCURSUL NAȚIONAL DE CREAȚIE VASILE ALECSANDRI

Estera Crismariu

DRAGOȘ DĂNILĂ

**Clasa a X-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău**

Oda pierdută

„O, Creație, duh luminat...

Ultimul înger alungat,
Ce cu îndrăzneală a cutezat
La Facere să fi pândit,
Întreg cerul a uimit
Sacrilegiul-neîngăduit:
A construit și a gândit.

Discipol decăzut,
Ai sorbit din adevărul absolut,
Admirând ce-i de nevăzut.
Lucrarea ta, cea preamăreață,
Sfântă, bună, diavolească?

Înger închipuit zeu
Ce-a înfruntat pe Dumnezeu,
Preaslăvindu-și propriul eu.

Sacralitatea, ce fața și-a pătat
Cu molima de netratat:
Grotescul păcat.

Hoțul dumnezeiescului har
A scăpat de infern, măcar
Acest fără voie Prometheu
Cerurile l-au decăzut pe semizeu
Până la conceptul de cuvânt
Chiar aici, pe pustiul Pământ.

Umilitul, încătușat
La iertare a sperat..
Temnița i-a fost
Un loc gol și fără rost.
O peșteră, ce pereții și-a umplut
De secole, ani și ani, minut de minut
Cu o sumedenie de nimic
Mîntea banală a omului pustnic.”

Istorisirea v-a plăcut, sper
Semnat al vostru,
Lucifer

Imperfecțiunea creației

Scriu și Privești
o aglomerație.
Din inerție
Din ce în ce ... mai pustie.

Scriu (și răsare)

Sămânța creației, a alfabetului decimare

Pe hârtie apare...

Un corpusul superb, frumos ...fără culoare.

Răsare (și împrăștie)

Atâta lumină...

Înconjurată de întuneric

Strălucitul ... nimic.

Împrăștie (și termină)

Un masacru silențios, curge

Sânge negru al gândului alb

Și-un creion și-o hârtie.

Andrei Ioana Florina

RALUCA DONICI

Clasa a X-a, Colegiul National „Vasile Alecsandri”

Bacău

Creator. Creație. Joc de cuvinte

Creație. Operă. Realizare. Invenție. Geneză.

Putem spune că omul, coroană a creației divine, este lucrarea desăvârșită a lui Dumnezeu, creat din pură iubire și , totodată, în esență, format din iubire.

Omul, ca și creație, este un amalgam de sentimente ce gravitează în jurul unei trăsături definitorii rasei umane, și anume rațiunea. Dar dacă ar fi să căutăm cu atenție în adâncul acestei ființe, am putea deduce faptul că un om este patronat de iubire, de impulsurile nebunești ale primei iubiri, de fiorii geloziei, pe scurt, rațiunea nu are puterea de a controla dragostea în mai multe momente.

Dumnezeu a creat omul din iubire, omul este la rândul lui un creator tot prin iubirea cu care acesta a fost și el creat. Omul creează dragoste în micul laborator al sufletului său, vast templu de emoții și impulsuri sentimentale, la fiecare pas, cu fiecare vorbă pe care o rostește, fie că este o dragoste inocentă, o iubire pasională sau o iubire otrăvită, ulterior devenită ură putredă. Omul este creatorul propriului său univers pe care îl clădește în jurul unei inimi trecute prin mai multe emoții. Așa, fiecare om se caracterizează în urma experienței pe care acesta a avut-o în mediul sentimental, un tărâm unde invidia și tristețea sunt dispersate cu fericirea și prietenia, împletindu-se deoarece omul este imperfect și formând o anume

simfonie,și anume, sufletul. Cum spuneam, fiecare lucru bun are, în oglindă, pe opusul lui, așa și noi, un om are calități și defecte , iar alt om are defecte și calități, deci suntem unici, dar unicitatea noastră ne face, totodată identici într-o oarecare esență.

Noi oamenii, creăm pentru renaște sub emoții ce noi nu le-am trăit, prin curiozitate, extaz, sau pasiune. Acest lucru se întâmplă des, fără ca noi să știm, în subconștientul nostru: noi vrem să știm ce înseamnă să fii bucuros, așa că îi ajutăm pe semenii noștri; vrem să simțim cu adevărat ce înseamnă să iubești, așa că lăsăm o anumită persoană să își croiască drum în inimile noastre, îi facem loc printre miile de „dosare” deschise de gândurile noastre rapide, și o păstrăm acolo, fie că în realitate ea a plecat din viața noastră. Creăm lucruri ce i-ar putea bucura pe alții, neglijându-ne pe noi, sau creăm viață prin dragostea noastră, toate aceste ne fac un creator micuț de trăiri mari.

Chiar și lucrurile puse în antiteză cu cele bune, ce nu se pot numi creații, ci doar greșeli sau alunecări de la drumul cel bun, totuși fac parte din noi și le acceptăm fiecare în modul nostru: ca atare, râzând, plângând sau pur și simplu fără emoții.

Asemenea operelor unui sculptor, chiar dacă acesta încearcă, nu poate crea două identice, chit că sunt concepute după același tipar, așa și noi, opere ale bunului Dumnezeu, nu ne asemănăm întru totul. Unii sunt plini de viață, creează fericire, dragoste și dezvoltă pasiuni, alții sunt pasivi, triști și loviți de un puternic „Nu pot!”, iar restul, sunt „imposibili”, de neînțeles, ciudați, sau pur și simplu speciali. Astfel, se nasc anumite controverse din nevoia de apartenență, de

aderare la un grup, lucru ce ne definesc ca ființe dependente de grup, care fug de singurătate. Astfel se nasc colegii, prietenii, cuplul, familia, perechea, din nou colegii și prietenii.

Oamenii nu sunt perfecți, sunt îngeri cu o singură aripă, iar ca să poată atinge apogeul fericirii, să poată zbura, trebuie să se îmbrățișeze unii pe alții. Astfel, ne dăm seama că nu putem parcurge singuri drumul vieții care ne este dată și ne unim destinele cu o alta persoană, ca să putem zbura, totodată dând naștere unor alte vieți care trebuie să se împlinească și ele asemenea tuturor sufletelor.

Cum am mai spus, una dintre creațiile cele mai de preț ale omului este gândul. Gândul este informația cea mai de preț la contactul sufletului uman cu anumite stări sufletești sau anumite situații. Gândurile sunt tunele pline de cuvinte, slabe, litere ce zboară printr-o rețea bine organizată prin creierul nostru, făcându-ne legătura cu exteriorul nostru.

Asemenea unui tot unitar, omul creează pe minut gânduri, impulsuri, trăiri, dar și anumite situații și lucruri materiale ce au să devină o comoară spirituală sau materială pentru alte persoane. Când rostim cuvântul „om”, ne gândim la un complex de rațiune precedată de sentimente susținută de gândurile și acțiunile noastre.

Dumnezeu a creat omul, omul vârful creației divine creează lucruri mărețe la rândul lui, dar și alte ființe de asemenea, creează. Lumea este doar un cerc infint ce se bazează pe creație, creația se bazează pe instinct sau pe rațiune. Toate aceste alcătuiesc universul.

Creator. Creație. Joc de cuvinte....

ALESSANDRA ELENA ENĂȘEL

Clasa a X-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Pân'la demență

Printre zâmbete de porțelan
Zăresc un chip trist de magician,
Iar c-o privire și-un joben,
Mă pierd încet într-un refren...

Lăsându-mă ghidată de ecouri,
Zâmbesc la câteva tablouri
Despre o lume înecată
Într-o furtună fermecată...
Lăsându-mi inima să fie animată
De câteva bomboane c-un aspect fad de ciocolată.

Mai merg puțin, iar după ce privesc, mă îngrozesc
De-un țipăt silențios, de care mă feresc
...O sală mare și-ngropată
De o poveste veche și uitată.

Pe scaunele prăfuite
Stau zâmbetele-năbușite
De ecouri răgușite
Și de aplauze puternic asurzite,
Iar recuzita stă uitată
Pe-o scenă dezintegrată.
Grimase și tresăriri,

Animă locu-n amintiri..
Iar în stadiul de prolog
Nici nu visez la epilog.

Cortina este mereu trasă
Ca o veșnică crăiasă.

Mă-ndrept timidă spre ieșire,
Dar mă lovesc de o privire
E un chip, ce mă neliniștește,
Spunându-mi că mă urmărește..
Iar autorul timpului, cam plictisit,
Îmi spune că m-am rătăcit,
Că nu privesc la ceasul potrivit,
Că nu mai e vreun drum spre răsărit..
„Iar c-o busolă dezorientată
Vei fi o strălucire neaplaudată”.

Frumoasă, tu, oră târzie
Fără un sfert pân’la demență
Mă lași învăluită și pustie ,
Scăpându-mă de orice urmă de prudență.

C-un strop de fierbințeală
Și-o oră de răceală
Simt neputința unui zeu
Și măreția unui zmeu.

Niște demoni subordonați

Unor copii înfricoșați, transformă orice privitor
Într-un suflet nemuritor.

Frumoasă, tu, oră târzie...
Fără un sfert pân'la demență...

La o șuetă

Un gând cu-aromă de migdale
Îmi face semn că mă gândesc prea tare
La un borcan cu portocale
Unde se află cinci curmale
Pe care-aș vrea să le mănânc râzând
Când mă apropii de plecare
Și când nu știu ce să-ți mai cânt
În fiecare seară, când te văd plângând.

De fiecare data când vorbești în dodii,
Eu aș mânca vreo două rodii
Să-ți înțeleg durerea plină
Cu o aromă dulce de alune fină

Și-aș vrea acum să-ți spun senin,
Că nu știu dacă mai pot bea vin
La cât de mult ți-am îndrugat
Am sentimentul că m-am îmbătat.

PAUL-DANIEL GOLBAN

**Clasa a XII-a, Liceul Teoretic "Gheorghe Șincai"
Cluj-Napoca**

Lido

Fiecare om este o insulă,
una mai frumoasă decât cealaltă.

Șerpuirea litoralului înconjoară
continente de strigăt.

Pe măsură ce stâlpii inimii
se desprind de trupul meu,
împrejmuint cordonul litoral –

Nașterea, un mister ce stă sub semnul întrebării...

Toți suntem legați de cordonul ombilical

într-un tablou al creației,
căci tresar, o!, pânză ce sunt:

libertatea ne e povară,
iar speranța irațională
ne salvează de la rutină.

Drumul, mai important decât casa,

ne oprește la țărnul lor,

înconjurând omenirea cu o *pată* luminoasă de Soare
ce însorește

sub zorii umanității.

Fructul interzis din Cartea Creației

Oh, mărule, cum mușc din păcatul tău!
Păcat că pe nedrept ai fost ales
să participi
la interdicția divină!

Cartea Sfântă nu te numește,
dar toți scribii te vor
păcătos ca mine!

În chip de tablou

Ochii zâmbesc,
deshidratați de lacrimi.
Înghiț în sec
dorința pătratului:
 negru abis,
 detaliu care cascade gura
 și-nchide-n el lumea.

Cu ochii împăienjeniți visez
să pot să-mi lipesc pe față
o zâmbitoare mască:
 am folosit culoarea
 așa cum omul trebuie să se poarte:
 echilibrat
 și delicat.

ALEXANDRA HAJA

**Clasa a X-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău**

Creația prin ochi străini

Dormea adânc pe-o simfonie
Un corb însingurat cu aripi frânte,
Cu gânduri calde și plâpânde.
Dormea distrus de-o reverie.

Și tot plângea în negru-i vâl,
Căci lumea ce-i se-ntinde-n față,
E-o colivie, o prefață,
A cărții lumilor din el.

Și parcă tot e-o hologramă,
Viața: himeră în abis.
El croncăne zburând cu teamă
În realitatea unui vis.

El, o enigmă a creațiunii,
Născut din negru Univers,
La început a fost cuvântul,
Dar lui i-a trebuit un vers.

Și blestemat să nu mai cânte,
Șoptește, înaintând spre soare:
"Eu iarăși zbor spre-o hologramă."
Tot arde, arde și tresare.

Și dacă-un corb poate să vadă,
Un dans de lumi pe cerul nopții,
De ce ești oarbă omenire?
De ce te lași în voia sorții?

Căci ești mai mică decât corbul
Ce a zburat spre infinit,
Și însăși existența-ți este colbul
Atâtor stele ce-au pierit.

Deci nu râvni la perfecțiunea
Ce niciodat' nu vei avea.
Privește însăși Creațiunea,
Dar s-o înțelegi nu încerca.

Bolnavi de gânduri

Bolnavi de gânduri de lumină,
Bolnavi doar de a ști mai mult
Sunt oamenii: șoptele-n surdină
Ale cerescului tumult.

Nu pot iubi pe cei ce-așteaptă
Și preamăresc ceea ce sunt,
Nu pot râvni la perfecțiune,
Dar vreau măcar să o salut.

ANDRA-ELIANA IACOB

Clasa a IX-a Colegiul Național "Al. D. Ghica"

Alexandria

Captivă

Deschid cu greutate ochii, de parcă picături de plumb îmi apasă pleoapele. În dimineața aceasta este mai frig decât de obicei. Soarele abia reușește să iasă din norii de argint ce devin din ce în ce mai deși. Camera în care mă aflu nu seamănă deloc cu dormitorul meu de la pensiunea la care m-am cazat zilele trecute. Mă ridic din pat și mă îndrept spre fereastră. Nu m-am înșelat! Aceasta nu este curtea pensiunii. Pe scări se aud niște pași greoi, care par să se îndrepte spre camera mea. Ușa se deschide, și o femeie cu un glas cald și zâmbet larg, îmi spune:

- Ah, domnișoară! V-ați trezit devreme... Cum vă simțiți?
- Vă rog să-mi scuzați impolitețea, dar îmi puteți spune cine sunteți sau unde mă aflu? Nu-mi pot aminti absolut nimic legat de acest loc.
- Nu vă speriați, sunteți în siguranță, la conacul domnului Brown. Îl cunoașteți pe domnul Brown, nu-i așa?
- Nu, nu sunt de prin părțile acestea. Sunt cazată la o pensiune din vale. Ieri dimineață am hotărât să pornesc într-o mică drumeție în munți și, din câte puteți vedea, nu am mai găsit drumul spre casă.
- Oh, eram convinsă că nu sunteți de pe aici! Niciun localnic nu se aventurează prin pădure singur. Sunteți tare norocoasă că ați fost găsită de către stăpân! Mulți drumeți ca dumneata pleacă prin păduri neluând în seamă avertismentele celor bătrâni. Aceste păduri sunt dese și este

foarte ușor să te pierzi. Din fericire, sunteți una din puținii oameni care au mai fost găsiți.

- Vă mulțumesc din suflet! Credeți că aș putea vorbi cu stăpânul dumneavoastră? Aș vrea să îi mulțumesc personal pentru această faptă care, din câte se pare, mi-a salvat viața.

- Desigur! De fapt, acesta este motivul pentru care mă aflu aici, stăpânul vă așteaptă în salon. Urmați-mă, vă rog!

Domnul Brown stătea pe un fotoliu în fața focului. Deasupra șemineului era un superb portret al unei femei de o frumusețe nemaîntâlnită, femeie care îmi părea extrem de cunoscută. Deși camera era încântătoare, draperiile erau trase, împiedicând lumina zilei să pătrundă înăuntru. Și, privind mai bine, în jur domnea o atmosferă sumbră, iar casa toată era învăluită de o liniște mormântală. Nu știu de ce, dar această imagine mă înspăimântă, făcându-mă să mă dau cu un pas înapoi. Mary înțelese numai decât gestul, și îmi puse mâna pe umăr, îndemnându-mă cu privirea să mă apropii de locul în care era stăpânul. Se pare că straniul domn Brown ne-a simțit prezența și, cu un simplu gest din mână, mă chemă lângă el. Speriată de-a binelea de atitudinea lui, am pornit cu pași temători către foc.

- Ce e cu tine prin părțile astea?

- Am... Am vrut să mă plimb puțin prin pădure însă s-a înserat destul de repede și nu am mai reușit să găsesc drumul pe care venisem. Aș vrea să vă mulțumesc pentru că m-ați adus în casa dumneavoastră, am spus ridicându-mă și întinzându-i mâna în semn de recunoștință.

Domnul Brown abia atunci își ridică privirea asupra mea; văzând rochia cu care eram îmbrăcată, a încremenit, chipul i s-a albit, iar trăsăturile feței parcă s-au asprit în câteva clipe.

- Ia, spune-mi, șopti el încercând să-și revină în fire, ai văzut ceva prin pădure aseară?

- Nu știu ce să vă spun, domnule. Sunt foarte tulburată... M-am avântat prea mult în pădure și întunericul m-a găsit căutând drumul de întoarcere. Toată pădurea a fost cuprinsă de o ceață densă, iar unicul sunet care se mai auzea era freamățul frunzelor și cântecele greierilor. Eram împietrită de spaimă, în scurt timp nemaireușind să mai fac niciun pas mai departe. M-am așezat pe un butuc de lângă un stejar imens și am stat acolo inconștientă, întrebându-mă dacă ceea ce mi se întâmplă este adevărat. Ușor, ușor, vântul se întetea, clătinând copacii într-un dans frenetic. Nu mult după aceea, am simțit cum picături reci de ploaie îmi izbesc cu putere obrajii încinși. Am simțit cum un fior îmi străbate tot trupul, împrăștiindu-mi parcă în sânge otravă. Probabil că am leșinat acolo pe iarbă, căci doar ploaia infernală care tocmai se pornise a reușit să mă trezească. Nu am apucat să mă dezmeticesc bine, că am și pornit într-o goană nebună prin pădure, strigând din toate puterile.

Aproape că îmi pierdusem orice speranță. Când, am văzut în depărtare o lumină. Deși eram slabită, am încercat să-mi adun puterile și să fug întracolo. Drumul era atât de alunecos, încât îmi amintesc că am căzut de vreo două ori până am ajuns acolo. Ajunsă la poarta conacului ce îl zărisem din depărtare, am intrat fără nicio ezitare și, când tocmai străbătusem aleea strajuită de un gard de trandafiri, un câine imens s-a năpustit asupra mea, înșfăcându-mi piciorul și târându-mă apoi prin tufele spinoase din grădină. Am crezut că voi sfârși sfâșiată de colții acestui monstru când, în ușă se ivește o siluetă de bărbat care îi ordonă

câinelui să înceteze. Cu greu am reușit să mă ridic din iarbă și să ajung din nou până la ușă. Domnul nici nu m-a invitat să intru în casă, am dat pur și simplu buzna înăuntru, așezându-mă pe cel mai apropiat scaun. Necunoscutul a chemat una din servitoare să mă ajute cu piciorul rănit care deja începuse să sângereze foarte tare.

Ellen mi-a lăsat o lumânare langă pat și s-a retras în camera ei, lăsându-mă singură într-o cameră la fel de stranie ca și purtarea stăpânului casei. M-am culcat, resemnată, din nou. Privind mai bine în interiorul camerei, am observat un lucru care m-a înghețat: pereții erau plini de însemne ciudate, ale căror semnificație nu o pot descifra nici astăzi. Erau un fel de vrăji, însemne ale unor ritualuri străvechi. Am început să citesc niște cuvinte la întâmplare. “Frică”, “durere”, “moarte”. Cuvintele acestea mă înfiorau și încercam să nu mă mai gândesc la ele. Însă mi se repetau în minte la nesfârșit. “Frică”, “durere”, “moarte”. “Frică”, “durere”, “moarte”. Simțeam cum minte mea o ia razna. Vedeam acele însemne învârtindu-se în capul meu. Cuvintele se auzeu tot mai tare în mintea mea, zdruncinându-mă din temelii. Nu știu ce s-a întâmplat apoi, căci m-am trezit cu o durere insuportabilă de cap. Mă simțeam ușurată, credeam că m-am trezit dintr-un coșmar teribil, dar nu era așa. Totul era cât se poate de adevărat. Am văzut fereastra deschisă. Probabil se deschisese în timp ce dormeam. M-am ridicat cu greu, și am încercat să o închid. Eram atât de slăbită încât abia am putut să prind mânerul în mână. Când tocmai reușisem să apropii fereastra, cineva de afară m-a prins de mână și m-a strâns cu putere. Eram șocată. Luptam din toate puterile în încercarea mea de

a mă smulge din strânsoare aceea de gheață. Mi-era frică să privesc în ochi acea... creatură. Auzeam cum scrâșnea din dinți. Își dorea cu tot dinadinsul să pătrundă în casă. Am reușit să îmi eliberez mâna și m-am depărtat cu viteză de fereastră. Spaima îmi paralizase corpul, rămânând imobilizată pe podea. Atunci am reușit să o privesc. Era o femeie. O femeie cu un aspect sălbatic, înspăimântător, un suflet pierdut între cele două lumi. Când tocmai reușise să se sprijine în mâini pe pervazul ferestrei, am prins curaj și m-am repezit direct la fereastră, împingând-o jos. Apoi, am început să urlu cât mă țineau plămâni, trezindu-i pe toți din casă.

Asta este tot ce îmi amintesc, domnule Brown, și, după cum v-am spus, cred că a fost doar un vis care pare foarte real.

- Rose Brown a fost soția mea, spuse domnule Brown sec, înspăimântându-mă. Era îndrăgostită de prietenul ei din copilărie, fiul celui care îngrijea animalele familiei. Domnul Kensington, tatăl lui Rose, nu a îngăduit o astfel de dragoste și a obligat-o pe fiica lui să se căsătorească cu mine. Am iubit-o enorm, însă ea nu avea nevoie de dragostea mea... Într-o seară, mi-a spus că are nevoie de aer și că iese să se plimbe puțin; nu mi-a trecut prin cap nicio secundă că Rose a mea va fugi la conacul tatălui său să-l vadă pe Blake, dragostea vieții sale. Probabil s-a pierdut și ea ca dumneata, căci de atunci nimeni nu a mai văzut-o vreodată... Blake, care a înnebunit de durere, a murit doia ani mai târziu, așteptând-o. Ți-am spus întreaga poveste.

Eram uluită și nu-mi puteam crede urechilor. I-am cerut voie domnului Brown să mă retrag în camera mea, unde mi-

am luat hainele și m-am îndreptat către ușă, convinsă să nu mă mai întorc niciodată în aceste locuri.

Am ajuns în sfârșit acasă și m-am trântit direct în pat, încercând să îmi pun ordine în gânduri și să mă odihnesc. Când am aruncat o privire la piciorul care încă mă dureau, am observat îngrozită că era de-a dreptul sfâșiat de niște colți de câine. Ce naiba se întâmplă aici!?

ARIANA-ANA NICOLLE IONESCU
Clasa a XII-a, Colegiul Național "Ion Creangă
București

Poți orice

Cad morfei printre pietre sparte
îngenunchind stele sublime,
dar dezastrul nu așteaptă
idei perfide-n gânduri coapte,
provenind din adâncime,
te așteaptă o altă treaptă
să-ți trăiești viața în acte,
basmе culte dar și rime
și doar până te deșteaptă
îți visezi traiul în carte
privind rece din înălțime
atâta sânge dar și moarte,
ce-și dezvăluie prin șoaptă
aur, lapte și safire,
o secundă te desparte
de tangou-ți din drăcime
dezvăluit, acum, în noapte,
ce va fi cu lumea-ți creată?

ANDREEA IOSĂGEANU

**Clasa a XI-a, Colegiul Național Mihai Eminescu
Buzău**

Arta de a te jertfi

Corpusculul din astre - primul punct de pe foaie
Prin anii de cenușă, pus de-un artist suprem
Când pasărea cea neagră zbura întâia oară
Și din a sa aripă se frânge un condei.

Și-așa primordiu-ncepe, treceau zile pe rând;
Pagini din carne vie, se scriau cu cerneală
de suflet; din cuvinte veșnic altar se-nalță
Pentru cei drepți, cei puri, iubitori de cuvânt.

Cum totu-i efemer, în pântecul esenței
Răsadul îndoielii se naște prematur
Și plumb le cade-n gene, celor curați la suflet
Prin înalte deliruri, sunt duși în somn adânc.

Cum buzele femeii, care picurau miere
Îndrumă pașii orbi să coboare în iad,
Așa sperjururi strâmbe ard aripile lor,
Iar poetul suprem îi zvârle pe pământ.

Rămas singur acum, artistul iar creează,
Dar fără a mai pune măcar strop de suflare,
Contopită-n catrene, ci doar lacrimi păgâne,

măsurate-n pahare.

Și umbra-i stă-n genunchi
Când noaptea-n dimineață se revarsă;

Tortura sihăstriei îi dictează de zor.
Mâna lui nu mai scrie, cuvântul nu dă viață,
Căci azi poetul tace, căci azi poetu-i mort.

S-a stins de-atâtea ori, încât somnul de veci
are să-i pară numai o-nchidere de pleoape
prin ochii cărora se scurge-o lume-ntreagă
ce lasă-n urmă pietre și trupuri înecate.

Poeții nu scriu pe Zidul Plângerii

Poeții nu scriu pe Zidul Plângerii, nici nu se roagă pentru
fericire;
Se mulțumesc cu un condei, o foaie, și un păcat în plus,
la cealalte-o mie, căci s-a mai stins un pom, un codru poartă
doliu,
Natura toată plânge, pentru o poezie.
Din versuri, ei scriu biblii, ce ne călăuzesc, când somnul
rațiunii
stinge moralitatea, și arde ce-i curat;
Când pierderea credinței ne dezumanizează, Când în lume
rămâne...
nimic adevărat.
Tu nu scrii pe Zidul Plângerii, și nici nu te rogi pentru
fericire;

În ochii mei răsari asemeni lumânării care arde sălbatic
în propria-i durere, dar care nu s-ar stinge, pentru nimic în
lume;
Te-asemăn Soarelui, când cobori razele-ți, într-un ritm
sumbru, iambic,
pe trupul meu fragil,
Și-ntreaga omenire – iluzii reci și oarbe, ți se așează-n brațe;
de ce? pentru că meriți
Meriți mai mult decât un Nobel pentru literatură,
Mai mult decât statutul de nebun;
(Un univers în palme)
Tu nu scrii pe Zidul Plângerii, tu mă iubești mai mult decât
orice;
Viața îți este-o toamnă, mâinile-ți sunt copacii care rodesc
M-apropii, să te gust, dar stângace din fire
îți calc frunzele aspre și uscate și bătrâne, care sub talpa mea
devin nimic.
Am să te ard pe rug, că mi-ai dat sufletul, că m-am hrănit
din el,
Că ți l-am devorat,
C-am luat ce-a fost mai bun, și ție ți-a rămas - tot ce a fost
stricat!
Ai devenit epavă, la malul suferinței, liniștea sufletească,
nici nu mai știi ce e
Voi răpune durerea-ți, păgână, mult râvnită - te voi arde pe
rug.
Cenușa ți-o voi pune, nu-n cupă de cristal, ci-ntr-un balon
albastru,
ce-am să-l înalț la cer.

MARIA IOSUB

**Clasa a XII-a, Colegiul Național "Ion Creangă"
București**

Dependență de Carbon

Iau pensula și
ridic mâna să lovesc
Pânza carbonizată-
Prea multe schițe am lăsat în viață.
Acopăr memoria
cu ideea ce se tot zbate la viață.
Nu te-ai plictisit? zic,
Nu-ți vezi încă, fundul și linia de final?
Rămâi tot borțoasă
Și intri în viață cu ideea în față-
Mintea ta are pântec
Și-mi tot rămâne gestantă.
Câte ovule mai ai până rămâi stearpă?
Te și văd în mormânt răsucită
Cu respirația în ultima suflare
Și mâna tremurândă pentru foaie.
Idei create si avortate
Cu spirit plimbător deasupra-mi sunt ca cerul.
Naște-le pe toate!

Stele și pădăii

Ah, ia-mă-n brațe!
Sărută-mă pe-*obrazuri*, gâturi și pe *plopi*.
Șoptește-mi în ureche
Că n-ai născut doar ca să mori.
Tu ești ca pădăia prea plină-n galben
ca un ou.
Te fecundezi în pui și zbori
Să otrăvești și alte gânduri cu-ntrebări.
Tu ești ca Soarele, exploziv
și blestemat să piară.
O să mă țină minte lumea
După rază,
Ca Universul după stele?
Și câtă lumină poate să-mi nască
Fertilul suflat din pădăie?
O să mă țină minte
Universul după stele?
Sau omul în cuvinte?
Șoptite la ureche,
Spuse în taină-
Că n-am creat doar ca să mor
Și n-a născut nici pădăia ca să-mi piară!

Testament

Trestie, trestie
Întristează-te oleacă,

Bea și plângi în balta seacă
Până dă în lături.
Floare, floare
Înflorește-te și leagănă
Bobocu-n vânt.
Iarbă, iarbă
Înverzește-te și-neacă
Tot pământul ăsta ud.
Omule, omule,
Trestie plângăreață,
Floare-n vânt,
Frunză-n pământ
Pune mâna de-ți scrie
Testamentul în lut,
În piatră de mormânt,
În carte de căpătâi
Și-n ondulațiile timpului
Ca să ai la ce te întoarce
Când îți arunci
Ultima privire lumii
S-o prindă și să ți-o dea
Înapoi.

Absurd

Foamete în bălării,
Nu le ai, nu le mai știi
Mi-ai ieșit din pălării
Ca nuca din perete
Și te-ai născut din râuri de verde

Ca umbra din ani
Și-albina din dulce.
Mi te destrami ca pământul
De viața uscată.
Ești când stea, când gaură moartă.
Ești artist plastic universal
Și faci ce vezi și simți.
Nevăzutul și nefăcutul n-au fost nicicând
Mai aieva.
Mi-ai ieșit din lalele
Ca pistil din stamina.
Ești ca feriga-
Te naști în ploi și crești în con de umbră,
Asexuată ca iubirea
Delimitând Universul.
Ia, aici, hârtia
Și coace-mi un origami,
Inventează-mi o poezie.

Ceva vechi și ceva nou

Găsește-mi ceva vechi sub soare
Sau pune-l să se ridice
În vârful minții
Pe picioarele goale
Că i-au furat clasicii pantalonii
Și eu cartea și culorile.
În lipsă de ceva nou sub soare,
Mi-am crescut soarele meu

În colțul cuvântului
Și-l hrănesc din carnea copacilor
Și întrebările lumii.

Lasă-mă

Mă doare osul degetului în burice
Și mi se lasă ca huma
Acoperindu-mi-se.
Mă doare suma degetelor de pe foaie
Și-a celui care scrie străfulgerat.
Și se reazămă în palme.
Cioc-cioc
La ușa minții
Cine e?
Ah! Lasă-mă că mă doare
Creația
Și suma gândurilor în burice
Și în palme
Și în mine.

ELENA-MONICA IVAN

Clasa a XI-a Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Inspiră inspirația

Întotdeauna s-a considerat a fi tipul de om care ar da orice pentru oameni. Se trezea, își plimbă câinele, doar că să vadă noi oameni, se ducea la Mc în fiecare dimineață pentru că îi făcea plăcere să discute mărunțișuri cu Diana, angajată plăcută și amabilă care îi oferea mereu un zâmbet cu subînțelesuri, dar apoi totul se transformă într-o năluca iterativă.

Umbla toată ziua după vopsea. Tot ce avea în minte era dorința ardentă de a-și satisface prietenii, fără că aceștia să știe. După ce își petrecea dimineața la Mc, urmă întotdeauna drumul ales de câine, iar pentru el totul părea idilic, atâta vreme cât era înconjurat de oameni. Găsea vopsea în orice. În cei doi îndrăgostiți care se atingeau obraznic chiar în față copilului intrigat; în tipul care o ajută pe doamna aceea bătrână să își care sacoșele până la ușa blocului; își găsea vopsea în aer. Chiar ajunsese să facă o colecție de vopseluri colectate în fiecare zi din aer. Drumețiile sale clandestine îi dădeau mereu acest aer de fericit nevrotic, căutând perpetuu culoarea ideală, îndoindu-se de calea apucată de câine, cercetând neîncetat chipurile oamenilor pentru satisfacerea altor oameni; cu alte cuvinte: era un dubios. Cu toate că era un, homosapienssapiensfil', oamenii nu prea îl plăceau. Îi aruncau căutăături indignate, fugeau speriați ori flecăreau insuportabile slove asupra-i.

Câinele era singurul sau camarad diurn. Deși îi plăcea să fie îngropat în oameni, orice vorba ce conținea un grad ridicat de discernământ îi deranja sinapsele, iar rețină lui o lua razna, în căutare de culori divergente, imunde, prea țipătoare, prea aducătoare de lugubritate. Vorbele oamenilor îl aruncau într-un univers al vomei culturale.

De cele mai multe ori ajungea să își târască potaia după el fără milă până ajungea în locul cel mai sigur din lume. Pe drum își muscă buzele și se întreba ce se întâmplă cu bucățile mușcate de el atunci când ajung în stomac. Oare sunt digerate, că tot restul? Sunt digerate la un loc cu hamburgerul de la Mc și cu banană ce și-o îndesase fără jenă pe gât pe banca din parc, lângă tipa aia cu picioare lungi? În acest moment grăbea pasul, flamand, vorace, asfixiat de societate, potopindu-și membrele în asfaltul de-abia turnat pentru a putea ajunge, în fine, la muza sa. Muza sa nu se încadra în aparențele unei muze; nu avea forme definite, nu îi oferea nicio fărâmă de inspirație, nu se tolănea, scăldată în extaz când îl vedea, ba chiar se puteau zări rămășițele unei repulsii pe obrajii săi zgrunțuroși, prea folosiți de toată lumea, prea călcați de prea multe perechi de papuci prea uzate. Muza sa îi oferea confortul unei ușurări depline. Muza sa era precum o gaură de șarpe. Pentru el. Orice făcea muza, orice grăia se transformă într-o oază de culoare. El nu se gândea niciodată la momentele în care se contopea cu muza; i se părea că astfel și-ar transforma viață într-un carusel circular care ar ajunge mereu în aceeași destinație. În același loc cald, mereu cald, chiar și pe timp de iarnă sau ploii torențiale, ea este mereu acolo, în același loc, în același aer greu de respirat. Mereu se gândea că viața lui ar fi mult

mai ușoară dacă s-ar decide să rămână cu muza pentru tot restul vieții. Nu ar mai trebui să călătorească zi de zi în căutare de noi și nemaîntâlnite vopseluri pentru prietenii săi care, până la urmă, nu prea îl băgau în seama. Muza era perfectă, era o fantasmă care se metamorfoza în cea mai iubită creatură la atingerea eroului nostru. El îi atingea degetele, iar ea tremură sub luciul galbenului proaspăt cules, iar apoi își întredeschidea buzele a uimire când își simțea coapsele dezvelite și acoperite în cel mai viu văratec verde.

Dar ce iubea el mai mult decât aromă înțepătoare a buzelor ei erau oamenii. Acele finite care își dilatau plămâni exact că el. Aventură să în lumea dupezilor a început fragil, cu o încercare eșuată de socializare. Era un pictor ratat. Nu mai avea decât un câine și niște vopseluri înghesuite într-o casă cu o canapea și două frigidere. Își petrecea zilele pictând pânze plătite cu trupul, lipsit de transă specifică, schingiuit de povara talentului și îmbătrânit de aerul volatil din camera. Nimic nu îi putea lua gândul de la muza sa, nici măcar trupul unei alteia, nici măcar mâna să când se picta singură. Totul era blurat când muza nu era acolo. Agonie. Câinele latră prea tare. Agonie. Geamurile nu erau niciodată clare. Agonie. Canapeaua nu părea destul aspră pentru creația sa. Agonie. Nimic nu îi putea lua gândul de la muza sa.

Mergând spre ușa întredeschisă, capul acoperit cu păr ondulat își da seama că mereu și-a dorit să intre în acea casă. Întotdeauna se oprea când venea de la cumpărături gândindu-se ce e după ușa galbenă și aromată. De mult voia să intre acolo.

DAIANA MEHEDINȚU

Clasa a IX a, Colegiul Național” Alexandru Dimitrie Ghica”Alexandria

Asfințit

Se-ascunde astrul după deal,
Încet, se duce la culcare,
Iar cerul pare ireal,
E încă zi, mai este soare.

Pe culme arde vâlvătaia
Prin care trece-un nor pufos,
Șoptesc umbrele: „ in bolta aia,
Ce magic asfințit focos!”

Se uită lung chiar și pădurea,
Înspăimântată, socotind,
Că al ei ram are privirea
Aproape-n soarele-asfințind.

Aprins e cerul peste deal!
Încet, încet se stinge-n nori,
C-are luna pe alt deal,
Alt cerc de aur, cu fiori.

ANDREEA MIRON

**Clasa a XI-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri
Bacău**

Vis în realitate majoră

Ești doar un vis. Nimic mai mult decât câteva gânduri fără formă sau culoare în absența unui creator.

Oamenii învățați îi spun lumină, creatorului. Și au sute de idei despre cum de te putem vedea. E lumina ce ne face vizibili fizic și tot ea ne decide culoarea. Dar sunt ochii celui din fața ta care decid cum arăți de fapt.

Apoi sunt îndrăgostiți. Bieți bețivi scâlțați în ambrozia propriilor halucinații. Văd trupul și spiritul cu ajutorul bătailor inimii. Renasc în prezența radiantă a jumătății lor. Trup și suflet androgenul se reîntregește și renaște pe muzica pașilor lor.

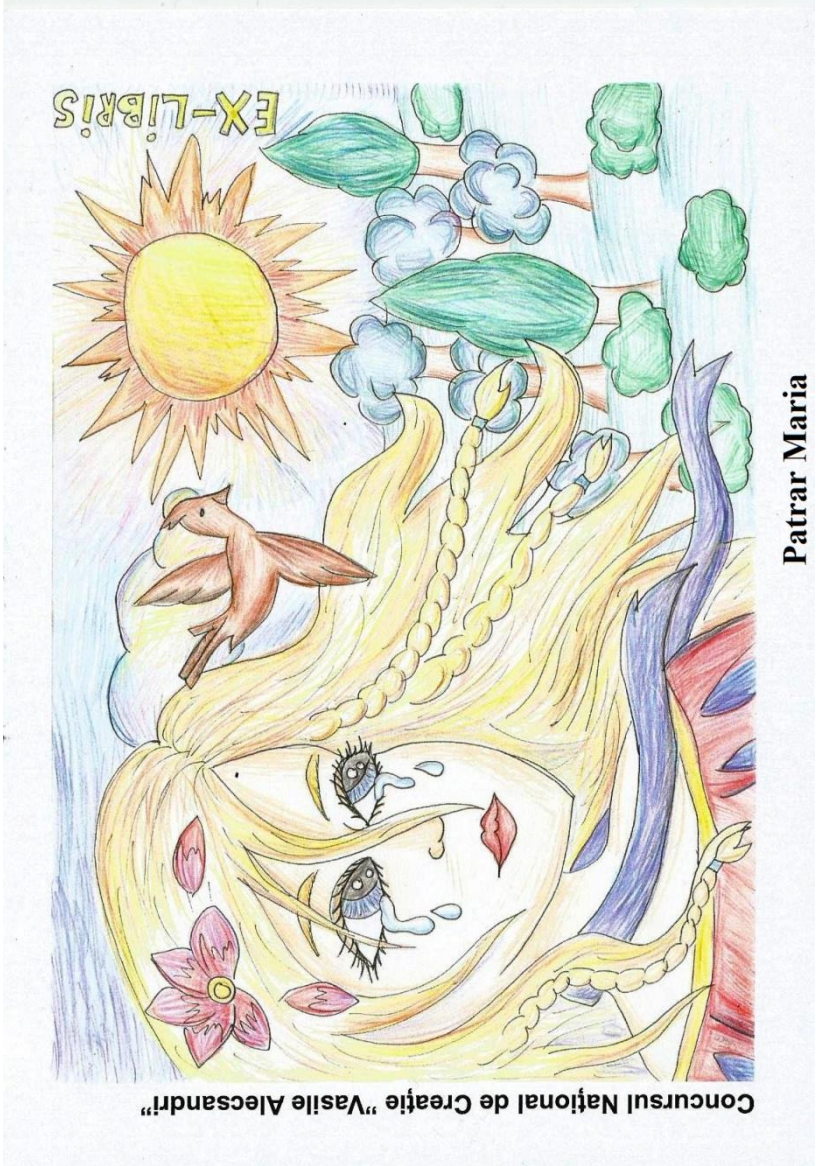
Creaturi halucinante au abilitatea de a te face să te pierzi în ei. Pot bate legi fizice de baza și modela timpul după bunul plac. Hipnotici unul pentru altul, îndrăgostiții nu sunt decât niște dependenți de aerul respirat de jumătatea lor. Slabi și lipsiți de viață fără acel aer, își pierd puterile și devin proprii călăi.

Revenind la tine, încă afirm ca ești un vis. Care a decis că vrea să se joace în lume. Mi-ai părăsit mintea, ai însuflețit un trup și acum te plimbi prin lume. Acum te vad și ei... și te râvnesc. Nu pleca să le zâmbești lor! Nu

dansa cum făceai cu mine! Și nu le răspunde celor cu ochi radioși ca ai mei.

Ai căzut în vraja lor și ești un muritor acum. Lipsit de mobilitatea ta ca entitate prezentă doar în visele mele, ești mort. Un cadavru umblător care caută un loc liniștit. Caută să scape de țipete și de lumina reflectoarelor. Vrei doar să redevii ce ai fost înainte. Fugi de mine și te arunci în pasiuni trecătoare.

Dar ești creația mea. Eu sunt lumina...și eu îți dau culoare. Așa că plecă visul meu și umblă în lume. Aruncă-ți hainele și taie-ți părul dacă asta dorești. Dar poartă pe spate tatuata săruturile mele și pe mâini amintirea părului meu. Joacă-te. Eu voi visa mai departe.

CRISTIANA MUNTEANU

Clasa a IX-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Porțelan și marmeladă

Adolescenții sunt penibili. Ființe atât de fragede și previzibile. Gânduri răutăcioase învelesc mintea celui ce citește acum aceste rânduri. Dar gândind obiectiv, cam așa stă treaba cu adolescenții: tineri care sunt tratați precum copiii dar de la care oamenii au așteptări ca de la un adult. Îi recunoști după mersul lor târâit, cu căștile în urechi și cu gândurile ce pot fi citite pe chipul lor conturat de cearcăne și buze mușcate până la sânge. Ochii lor goi și pustii ce stau noți întregi privind pe tavan sau pe o mică fereastră într-un oraș în care toți dorm, sunt semnul primei caracteristici ale unui adolescent – Îndrăgostit.

Și ce faci dacă nu ești îndrăgostit? Asta te face să nu mai fi un adolescent? Poate așa e, poate nu.

Cu părul ei retezat deasupra umerilor, roșcat și rebel, imbrăcată într-o cămașă bărbătească, cu blugi strâmți, ochii ei morbizi, semănau cu cerul în miezul nopții, dar le lipseau ceva. Cerul e pustiu și melancolic fără micii licurici argintii ce sunt cusuți de filele de cerneală admirate de atât de mulți adolescenți răvășiți de nesomn. Acea sclipire lipsea din ochii ei, și privea cu ironie și cruzime orice ființă ce îi ieșea în cale. Suvițele răsfirate de păr i se legăneau ușor în timp ce

cobora din metroul aglomerat. Parfumul dulce se transformase de mult în miros puternic de țigări și alcool. Mereu era înconjurată de prieteni, dar acum detesta compania tuturor. Se simțea singură în prezența oricui. Clișeic, nu-i așa?

În micul ei apartament dezordonat din centrul orașului, puteai să observi în fiecare noapte, la ore târzii când doar sufletele chinuite mai stau treze, lumina lăcuștră a unei lămpi ce se revărsa peste o cameră plină de amintiri ce implorau a fi uitate. Casete, discuri de vinyl, albume, hârtii șifonate, cearșafuri îmbibate în lacrimi și dezamăgiri erau împrăștiate peste podeaua acoperită de plicuri și pachete goale de țigări. Pe birou, printre gândurile așternute pe coli albe, un plic gol de poze. Cu mâna-i plăpândă, apucă ușor plicul sperând că va găsi în el poze pe care să le ardă și peste care să-și reverse sufletul. Dar pozele prețioase erau ascunse prin rafturi și sertare uitate chiar și de colb.

Se așeză cu mâinile tremurânde pe micul fotoliu tapițat din colțul camerei. Trebuia să citească scrisoarea primită de la prietenul ei de-o veșnicie:

„[...] Dacă reciproc ne facem să ne simțim în viață, contează dacă suferim? Mi-aș fi dorit să te cunosc de când eram copil, ma chérie. Aș vrea să împărțim încă o dată, o ceașcă de ceai și o bucățică dulce de marmeladă așa cum facem mereu. Oh, dulce infuzie de sentimente! Oricine merită o ceașcă de ceai cu o linguriță de iubire și un strop de alinare căci nici o îmbrățișare nu-i mai dulce și mai caldă decât aceste cești din porțelan, atât de firave.

Deschide geamurile. Lasă vântul să îți plimbe mâna prin părul tău. Lasă razele soarelui să îți mângâie obrajii amorțiți cu lacrimi uscate. Iartă. Iubește. Fiecare frunză, fiecare poezie. Nu căuta goliciunea inimii. Nu-ți mai anestezia sufletul. Caută în fiecare colț și găsește-te, iar când ai făcut asta, oferă-ți tu singură o mână de ajutor. Hai să ne înecăm în alcool și cerneală, hai să visăm la licurici cusuți, la vată capsată și la petale rozalii de cireș care să ne învăluie existența. [...]

Cu compasiune, dragul tău prieten visător.”

Punând scrisoarea înapoi în plic, se grăbi să-și arunce pe ea un palton cărămiziu ponosit și ieși în grabă pe strada îmbulzită de oameni. Gonea printre străini, găfâind în răstimpuri. Părul i se unduia înotând contra curentului vântului. Intrase pe mica ușa de stejar ce dădea într-o sufragerie încăpătoare și luminoasă.

Eric stătea pe fotoliul negru din piele, cu picioarele ridicate pe o măsuță de cafea din lemn și sticlă. Părea că doarme. Avea ochelarii de vedere așezați strâmb, abia agățându-se de urechea lui firavă, iar în mâna dreaptă o țigară arsă până la cotor, cu scrumul perfect intact. Stătea acolo nemișcat cu un chip bolnăvicios, cu un zâmbet obosit și cu o privire nepăsătoare, rece, acoperită pe jumătate de pleoapele grele.

[...] Niciodată nu observase cât de chipeș fusese Eric. Așezată pe genunchii lui, lacrimile i se scurgeau în palmele aspre, printre frisoane și spasme. Începuse să aibă febră,

îmbujorând-se toată. Îi desenase contururile feței de o mie de ori în minte, încercând să-i memoreze fiecare trăsătură. Distantă, își aruncă gândurile într-un colț al camerei și plecă. Tristețea o obseda, o epuiza, o dădea cu sufletul de pereți și îi arunca întreaga existență printre stânci ascuțite, erodate de apă.

Ajunsă înapoi acasă, neînsuflețită și răvășită, găsisse un plic de un violet liliac sub pernă. Confuză și speriată îl deschise:

„ *Scumpa mea prietenă,*

Dacă citești aceste rânduri umile cusute de mine cu ață sângerie deșirată din propria-mi inimă, probabil ești mâniaasă pe mine și pe alegerea mea, dar nu te condamn. Am fost slab, sufletul mi-a căzut în genunchi, ostenit, neștiind ce să mai facă. Oamenii mă ocoleau cu teamă și niciunul nu s-a oprit să vadă ce-i cu mine. Dar la urma urmei nimeni nu e cu adevărat bun. E doar o iluzie pe care noi înșine ne-o creăm. Nimeni nu e obligat să fie politicos, nimeni nu e obligat să fie bun. Viața e scurtă așa că hai să fim cât de jalnici și infami putem.

[...] Cred că te simți deopotrivă cel mai puternic și cel mai slab om de pe pământ când te afli atât de aproape de moarte. Ești disperat, de-a dreptul disperat. Nu știi dacă liniștea după care tânjești și care ți-a fost promisă, va exista cu adevărat. Era acea răceală în sufletul meu, ma chérie. Mă simțeam mahmur, agitat, vid... Noi toți încercăm să uităm ceva sau pe cineva.

Dar destul despre mine, cred că acum ar trebui să îți spun de ce mereu mâncăm noi doi marmeladă în loc de dulceață. Știi de ce majoritatea oamenilor mânâncă dulceață? Pentru că e mai ușor de făcut, de găsit, de cumpărat. Așa e și în viața de zi cu zi. Majoritatea aleargă după lucruri care nu necesită un efort, așa că ei aleg ce le este mai ușor, chiar dacă nu-i mulțumește pe deplin. Tocmai că e ceva diferit, asta îl face special. Un parfum efemer, îmbălsămat, muzical și suav e un lucru la care tânjesc mulți.

Și tu ești la fel de dulce ca marmelada. Noaptea în care aveam insomnie cronică, nu-mi puteam lua gândul de la tine. Îmi era greu să respir, parcă aveam rugină-n plămâni și cenușă pe căile respiratorii. În modesta cămară prăfuită a inimii mele ai sfâșiat tapetul și mi-ai dezgolit rănilor acute. Mi-aș fi dorit să împărtășim mai mult decât o ceașcă de ceai, dar vezi tu, eu aș fi o ancoră pentru tine, iar tu ești prea firavă și te-ai îneca pe o apă netedă ce oglindește pete de funingine pe obrajii noștri de copii...

Stele sparte, fâșii de nori și cioburi scânteietoare ne-ar orbi în fiecare zi și ne-am avânta impetuos în valuri diafane ale căror spumă fremătătoare ne-ar ajunge până la genunchi. Fardează-mi pe o foaie pală, cu un cărbune sur, o ploaie de cuvinte tulbure. Vreau să-ți aud inima șoptindu-mi în ureche. [...]

Dar o iubire tragică ar fi clișeică, precum: „adolescenta a iubit adolescentul până când unul dintre ei și-a dăruit viața în numele dragostei”. Așa că, draga mea, m-aș mulțumi doar dacă ai răspunde la întrebarea „Ce

suntem noi? Sfinți sau păcătoși?”. Oh, uite. Obrajii mei ard și acum așteaptă ca ochii mei să te soarbă din priviri și să-ți simtă mireasma dulce ca a unui ceai de lavandă. Înăuntrul meu parcă ar trage cineva cu tunuri impunătoare. Așadar, mai bine mă grăbesc să termin de scris aceste rânduri.

Tot ce vreau să știi e că scrumul ființei tale va fi mereu capturat în colivia sufletului meu, arzându-mi lent și profund toată șira spinării. Și nu uita, adolescenții sunt opere de artă într-un imens muzeu admirat de persoane oarbe, melodii armonioase cântate într-un salon cu oaspeți surzi și nu în ultimul rând, pianе sublime de fildеș într-o lume cu oameni fără mâini, precum bietul Venus din Milo...

Cu compasiune, al tău Eric.”

ALINA NĂSTASE

**Clasa a X-a, Liceul Tehnologic Nicolae Bălcescu
Oltenița**

Creația

Atunci când auzim cuvântul „creație” de cele mai multe ori ne ducem cu gândul la celebra variantă biblică și mai puțin la concepția evoluționistă conform căreia acum două milioane de ani pe teritoriile Africii, Europei și Asiei maimuțele antropoide s-au transformat în hominizi. Varianta biblică are în opinia mea cel mai mare impact asupra maselor, deoarece este cea mai fantastică și mai apropiată de logica omenirii. În biblie totul a început de la doi oameni, Adam și Eva, care au nesocotit porunca Domnului. În realitate însă lucrurile nu stau chiar așa. Ce au omis, intenționat chiar, să spună adepții creștinismului și să împrăștie este adevărul. Primii oameni, deși ar părea un pic fantasmagoric, au fost Adam și Lilith, femeia care a îndrăznit să ceară Domnului egalitatea între creați. Lilith, nefiind ascultată, pleacă și încearcă să-și găsească singură menirea și să dovedească egalitatea între ea și Adam. Diavolul văzând acestea a urmărit-o și i-a promis ce nu putea avea în rai, egalitate. Legende spun că Lilith a devenit ibovnica lui Satan și amanta demonilor cu care dădea naștere la o sută de copii pe zi. Dumnezeu a trimis trei îngeri pentru a o aduce înapoi pe femeie, dar aceasta a refuzat și i-a blestemat. Ca pedeapsă, Domnul a poruncit ca toți cei ce vor fi născuți de Lilith să moară imediat după naștere sau să-i fie luați. De atunci Lilith, femeia puternică

și nesupusă, a devenit un demon îngrozitor care se crede că, pentru a-și satisface dorința de a avea un copil, răpește sau ucide alți copii. Ea mai este cunoscută și ca fiind una dintre stăpânii iadului, cei șapte prinți malefici. Se mai spune că Dumnezeu i-a dăruit-o pe Eva lui Adam, care era opusul lui Lilith. Eva era făcută din coasta lui Adam și întruchipează femeia ideală în cartea Genezei. Ea a fost însă păcălită de către șarpe, care a fost trimis de Lilith, să încalce porunca Domnului de a nu mânca din mărul cunoașterii. Șarpele este văzut adesea ca fiind unul dintre mulții amanți ai lui Lilith, care la rândul lui era prinț al iadului și mai poartă denumirea de Leviathan. El este descris în biblie ca fiind un demon ce poate să ia orice formă, în multe pilde fiind asemănat cu un monstru al apelor sau cu un demon întâlnit la răscruce.

Nu știu dacă comit o erezie uriașă spunând toate aceste lucruri, dar în opinia mea este varianta biblică cu cea mai mare influență și veridicitate asupra mea, poate din pricina faptului că este atât de fantastică. Nu sunt genul de persoană care să mă încred foarte ușor în vreo teorie, drept pentru care și această variantă am citit-o cu interes ca pe o poveste pentru copii de al lui Maurice Sendak. Istorisirea aceasta obișnuiesc să i-o spun nepotului meu pentru a adormi, în fiecare seară o amplific pentru a deveni cât mai uimitoare cu putință.

Înainte ca măcar să îmi pregătesc coala și pixul mă gândesc de zeci, poate sute de ori înainte de a mă apuca să scriu o altă poveste...

BOGDANA ELENA NEAGU

Clasa a XII-a, Colegiul Național Pedagogic ”Ștefan cel Mare” Bacău

Pleacă

Îți trimit un sms chiar acum
cu mine în pielea goală,
mă ascund ca să nu mă găsești.

De fapt sunt în bucătărie și te aștept ca să-mi pui mâinile la
ochi și să-mi spui „Bau”.

Nisipul se sfarmă sub obrajii mei reci,
m-am născut din nou.

Noaptea nu e atât de rece și te iubesc

Râdeam și te priveam cum urci goală scările de la etajul trei,
Și cum alunița ta din colțul gurii se legăna în timp ce
zâmbeai și invers.

Te luam în brațe așa goală, te sărutam și eu,
fără să mă descalț la intrare.

Ne îmbrățișam iar inimile noastre băteau una-ntr-alta
mâinile noastre reci

se alergau una pe cealaltă, contopindu-se,
mă jucam cu degetele tale, precum clapele unei orgi de
jucărie, cu luminițe la capete.

SEBASTIAN NISTOR

**Clasa a XI-a, Colegiul Național "Ion Creangă
București**

Dragă iubire,

Viața oricând aş putea să mi-o strivesc pentru tine

Dându-ți totul

De la ochi până la suflet

Marele creator al nostru

A avut grijă să trimită

O rază de lumină în adâncul abis al ecoului meu

Și pe toate sa mi le răpească.

Cu lacrimi de sânge îți scriu

Dragă iubire, te voi iubi și când voi fi pământiu

Cu lacrimi de fier îți trimit

Această scrisoare imaginară

Ce scoate la iveală

Universul fanteziei

Și dragostea pură

Regală!

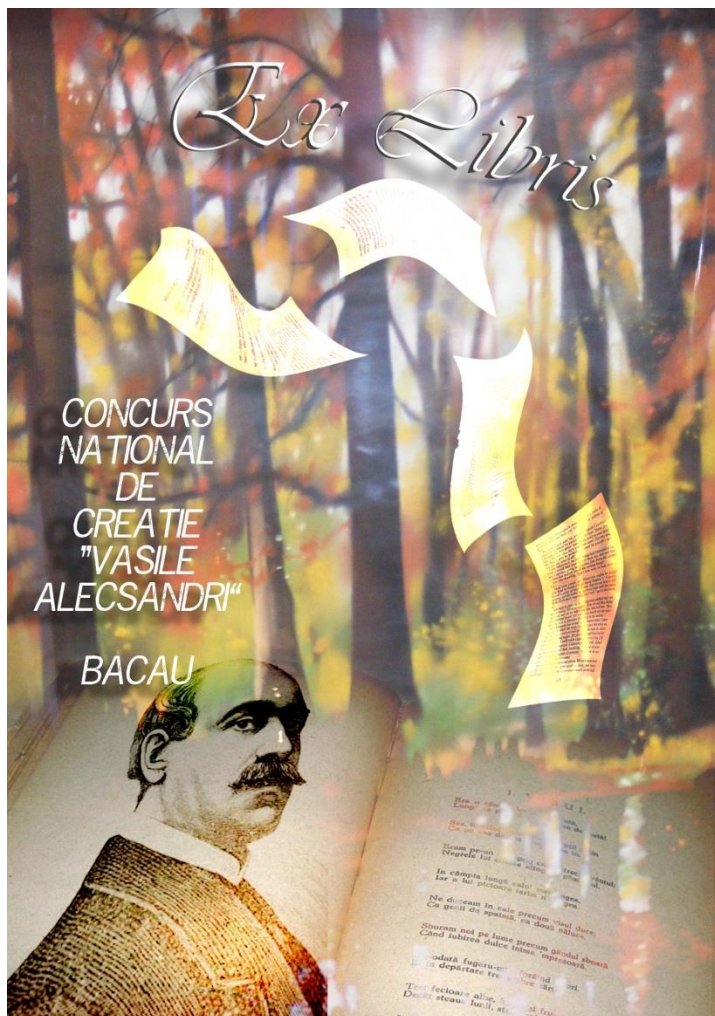
Cu lacrimi de suflet îți cânt

Prin al maicii Maria prunc

Ce va veni la tine și-ți va transmite :

- A mea creatoare
- Demnă de ce-i mai pur
- Îți trimit sufletul meu azur
- Ai grijă de el
- Dă-i de mâncare
- Pregătește-i veșnicul pat rodit
- De îngerii cerului albastru

- Sunt un biet sihastru
- Ia -mă la tine
- Transformând cuvintele
- În prozodie.

ANDREEA ONDU

**Clasa a X-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău**

Povestea unui soldat

"Draga Emily, e ceva ce aș vrea să îți spun. După ce am fost împușcat, primul lucru la care m-am putut gândi au fost monedele. Mi-am dat seamă că sunt un fel de monedă a armatei americane. Am fost creat în 1950. Am fost tăiat asemenea unei plăci de metal. Marginile mele au fost căptușite și crestate. Dar acum am două găuri în mine. Nu mai sunt în perfectă stare.

Ultimul lucru la care m-am gândit înainte să văd negru în față ochilor ai fost tu."

Povestea mea începe într-o zi de primăvară în timpul unei scurte permisii.

Era bine să fiu din nou acasă, pe plajă, făcând ceea ce mi-a plăcut din totdeauna:surf.

Marea este asemenea războiului; nu știi niciodată la ce să te aștepți, la ce poate să îți ofere sau să îți ia, dar pentru mine reprezintă singurul moment când pot spune "stop" tuturor gândurilor ce îmi invadează mintea.

În timp ce priveam valurile mării am auzit în spatele meu lătratul unui câine care se apropia din ce în ce mai mult. La câteva secunde acesta sare pe mine și începe să latre zgomotos, apoi să mă lîngă și să dea din coadă că și cum m-ar cunoaște. În acest timp auzeam râsul cristalin al unei fețe

al cărei chip nu i-l puteam vedea din cauza razelor de soare care mă orbeau. Ușor, ușor, încep să îi disting trăsăturile: o față blondă cu ochii albaştrii, jucăuși și cu un zâmbet care îi lumina față. În ciudă amuzamentului ei, fata m-a întrebat dacă mă simțeam bine, deși se abținea cu greu să nu râdă. Numele ei era Emilly. Tot ce îmi amintesc este că după aceea ne-am plimbat pe plajă câteva ore, care pentru mine au părut doar câteva clipe. Cât despre ce am vorbit, nu îmi pot aminti deoarece eram mult prea copleşit.

Au urmat zile minunate de care îmi amintesc și acum cu drag, cum ar fi serile în care stăteam și priveam cum stelele apăreau pe cer, petrecerile de pe plajă sau zilele în care încercam să o învăț să urce pe placă se surf, chiar dacă echilibrul ei era doar de câteva secunde. Toate aceste momente frumoase nu au durat mai mult de două săptămâni. Parcă și acum văd chipul lui Emilly, cu ochii ei înlăcrimați, care nu aveau curajul să mă privească în timp ce plecăm spre aeroport. Am sărutat-o pe frunte iar apoi m-am dezlipit de ea, ceea ce atunci mi s-a părut cel mai greu lucru pe care-l făcusem. În timp ce eram în avion, cuprins de tot felul de gânduri, am văzut în buzunarul vestei o bucată de hârtie, pe care Emilly mi-a pus-o la despărțire. Am citit acele rânduri că și cum eram dependent de scrisoarea ei, în care mă rugă să îi scriu tot ce fac, orice gândesc și unde mă duc, iar ea urmă să facă același lucru. Deci, scrisorile ei urmau să fie drogul meu pentru următorii doi ani; singurul motiv care mă făcea să zâmbesc și în cele mai întunecate și grele zile petrecute pe front, singurul motiv care îmi dădea putere în fiecare zi.

Toate scrisorile erau trimise și primite pe cale aeriană, dar acest lucru se întâmplă destul de rar. Și totuși, zilele în care primeam scrisoarea mult așteptată reprezentau cea mai mare bucurie, iar zilele în care nu primeam nimic erau pur și simplu triste. Eram trimiși în multe misiuni; unele mai grele, altele mai puțin, dar singurul motiv pentru care continuăm era Emily.

De la acel moment au trecut douăzeci și nouă de ani, timp în care nu am încetat să o iubesc și să o respect. Cu toate acestea am decis să mă retrag din viața ei deoarece nimic nu mai putea fi la fel. Și totuși, prin intermediul scrisorilor am păstrat legătura sacră care s-a creat între noi, care ne-a unit atâta timp.

Numele meu este William Smith, am șaiszeci și patru de ani, iar această este povestea vieții mele, povestea unui soldat.

PAULA IONELA PANAITÉ

Clasa a X-a, Colegiul Tehnic “Dimitrie Ghika”

Bacău

Litere

Cădeau vârtej sfioase litere.
Se-adunau toate deodată, chicotind
la atingerea blândă a cuvintelor noi.

Câte o literă jucăușă fugea zburdalnic
Și aluneca între foi.
Vântul o sufla puternic,
Aducând-o cu grijă înapoi.

Joc de cuvinte

Se îmbrățișau literele
Unindu-se în cuvântul „înțelepciune”.
Se avântau într-un joc nebun
Îmbătate de- a creației pasiune.
Săreau, se roteau printre rânduri,
Ascunzându-se între cuvinte rodite,
Fugeau zăpăcite în ceas de noapte,
Pierzându-se pe rând în adâncuri.

ANDREEA PAVĂL

Clasa a IX-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Tablou

Dacă cineva ar fi decupat doar privirea mea
Din tot acest tablou lugubru
Ar fi crezut că sunt un om fericit.
Am învățat să mint cu ochii, cu inima,
Să-mi trădez abisul conștiinței
Doar cu condeiul în mână...
Memorii dulci-amăruii îmi inundă în valuri sufletul invalid
Desenând imaginea difuza a unei reîntoarceri funeste
Pe pereții de sticla albastră.
Îmi simt visele zăpăcite de mâine-noapte zbatându-mi-se
sub pleoape
Reinvocând neantul pretextelor neformulate
Ce îmi străbat fulgerător mintea flămândă în acea clipă
copilă în care,
Inconștient și necontrolat,
Genele mi se îmbrățișează ambiguu
Ascunzând sclipirea anormală din ochii mei.
Mă bântuie dorul de mine
În clipele în care știam să simt parfumul vieții,
Pulsul organic al naturii,
Pierderile fabuloase în limitele istovite ce stăteau
Agățate de carnețelul meu de poezii.

Joc, joacă, jucării

Aș putea să văd, aș putea să trec cu vederea
Dar, totuși, inconștient merg înainte spre viitor,
Uitându-mă ingenuu înapoi, spre trecut...
Mândră prizonieră a trecutului în catifea neagră,
Captivă într-un joc disimulat sunt...
Joc artificial, arhiplin de gânduri anarhice,
Idei sinuoase, deziderate întraripate,
Joc circular, nesfârșit, trepidantă existență
A cuceritorilor absenți și a adversarilor lor intimidați,
Joc bizar, albastru, al legilor perfide și înșelăciunilor cinice,
Translucidă schiță carnală a spiritului,
Joacă, jucării...
“A trișa” rămâne o alinare interzis de dulce
În acest paradis pământean populat jucării
Rotunde, efemere, fugitive, ce alunecă zănatice
Către creația divină fără de cusur, către paradisul arhaic.
Jucării naive, obosite, omenești...
Joc, joacă, jucării...

ZAMFIRA-MARIA PETRESCU

Clasa a IX-a, Liceul C.N. "Ștefan cel Mare"

Bacău

Frumusețea este în ochii celui care privește

Personaje:

- Matilda (femeia de serviciu)
- Dl. Peștefript (directorul muzeului)
- Profesorul Șnițălescu (prof. la Univ. de Artă) + 4 studenți de la Univ. de Artă
- activist eco
- prezentator TV (însoțit de băiatul cu camera)
- blonda 1
- blonda 2
- politician
- secretară politician
- femeie bogată
- nepoată
- portar (nu zice nimic)

Frumusețea este în ochii privitorului

Scena 1

(O sală de muzeu. Matilda, omul de serviciu, curăță podeua, murmurând o melodie. După aceea, ea șterge de praf picturile, se uită admirativ la fiecare dintre ele.)

Matilda: Oh, ar trebui să mă consider o persoană fericită. În fiecare zi vin să lucrez într-o instituție atât de minunată, curăț podeaua, duc gunoiul, fac cafea pentru manager...Dar eu sunt răsplătită zilnic prin a fi lăsată să curăț de praf aceste minunate lucrări de artă. Uită-te la asta! Un Mozarelli – valorează milioane. Bună dimineața, domnule Watson, ce mai faci în dimineața asta? Și preferata mea: Planeta Integrității, prin Van Kashen. Cui nu i-ar plăcea să aibă o asemenea minunăție în sufrageria sa?

Manager(*intră*): Neața, Helga!

Matilda: Matilda, domnule!

Director: Mă rog... Cum e... mama ta? Încă în spital? (*El deschide ușa*)

Matilda: Mulțumesc de întrebare, domnul Peștefript. E mai bine zilele astea, mulțumim lui Dumnezeu!

Manager (*mormăind pentru sine*): Ușa asta se deschide din ce în ce mai greu. În sfârșit! Unde e cafeaua mea?

Matilda: Este gata, domnule. Pofțiți! Știți, horoscopul de azi pentru dv. a anunțat o zi ușoară și...

Director: Mă bucur să aud asta, am nevoie. Oricum, am avut foarte puțini vizitatori în ultima vreme. Dacă continuăm tot așa, va trebui să închidem muzeul curând! Dar horoscopul tău ce zice?

Matilda: Al meu a spus că aș putea deveni faimoasă astăzi.

Manager (*râzând*): Sper că nu vei uita de noi în ziua în care ești renumită.

Matilda: Știți, domnule, dorința mea cea mai intimă, când mă uit la toate aceste picturi frumoase este să devin un artist celebru...

Manager (*râzând*): Dar tu ești un artist, Matilda! Un artist în a face cafeaua mea, în curățarea podelei... (*telefonul sună și Matilda iese*). Da, Peștefript, aici. Oh, Dumnezeuule! Am uitat complet de ea! Voi fi acolo în aproximativ 10 minute. (*În picioare*): Matilda, unde ești? Am primit un telefon urgent și trebuie să plec acum. Iau portarul cu mine, așa că vei fi singură pentru întreaga zi. Ai grijă!

Matilda (*vine*): Nimeni nu vine să ne viziteze oricum.

Director: Tu, vino cu mine. Trebuie să mergem să luăm o sculptură importantă de la aeroport. Poliția este deja acolo și ne așteaptă. (*Ia haina de pe umerăș și îl dă lui Matilda, apoi trântește ușa furios*): Zi ușoară ai spus, ha?

Matilda (*privindu-l dezorientată*): Da...domnule... (*Privind la umerăș, ea vrea să-l pună în dulap, dar ușa nu se deschide*): Oh, e blocat! (*Se uită la cuier din nou și, neavând loc unde să-l lase, îl lasă pe un cui și începe să curețe podeaua*).

(Un grup de elevi și profesorul lor intră. Ei încep să analizeze prima pictură.)

Profesor: Ei bine, dragii mei elevi, subiectul pentru ziua de azi este "Frumusețea prin simplitate". Aici e un Mozarelli, renumit pentru liniile sale puternice și modul original de a sublinia adâncimile gândului într-o lume a temerilor și mirării. Observați simplitatea liniilor drepte... (*Uimit*): Țasta ce mai e? Un nou exponat! Știam că muzeul aștepta un nou exponat dintr-o colecție privată din SUA. Dar nu mi-am imaginat că ar aduce o capodoperă atât de interesantă. Uite, nici măcar nu au timp pentru a pune o etichetă pe ea. Mă întreb cine ar putea fi autorul.

Student 1 (*timid*): Dar, d-le profesor, acesta este doar un cuier.

Profesorul: Dragul meu prieten, acesta e un umerăș! Eu recunosc o capodoperă când o văd!

Eco activist: Unde este, faceți loc, faceți loc, lăsați-mă să-l văd. Oh, este așa cum am crezut! Fabricat din lemn! Oh, e strigător la cer! Hei, ascultați aici, oameni buni, ca un reprezentant al "Salvați siropul de arțar", o organizație ecologică care luptă împotriva tăierii arborilor, eu sunt aici ca să protestez. (*Agită o pancartă*) Da, hai cu toții: gata cu umerășele de lemn! Folosiți umerășe din plastic sau metal! Haideti cu toții! Gata cu umerășele din lemn! Folosiți umerășe din metal sau plastic!

(Profesorul de artă se uită la ea disprețuitor.)

Profesorul: Taci din gură, femeie isterică! Nimeni nu te-a învățat cum să te comporți într-un muzeu? Acesta este un sanctuar al artelor, nu o scenă penru impertinenți băgăcioși!

(Matilda intră, în timp ce activistul continuă să strige.)

Matilda: Ce s-a întâmplat? Ce naiba v-a apucat? (*Ia umerășul.*)

Profesor: Nu-l atinge. Este o capodoperă de artă.

Matilda (*se uită la umerăș uimită*): Țsta este un umerăș .

Profesor: Ia-ți mâinile murdare de pe ea, ignorantă mizerabilă! Aceasta este o capodoperă de către un artist necunoscut din secolul trecut. Pune-l înapoi!

Matilda (*gânditoare*): Capodoperă, spui. (*zâmbește*) Foarte bine, atunci. (*Ea îl pune înapoi și îl curăță de praf.*)

Eco activist: Gata cu...

Matilda: Ascultă , cucoană! Țasta-i un muzeu. Oprește-te din țipat sau chem poliția. (*Către public*): Așa vă învață la școala în zilele noastre?

Activist (*ieșind*): Foarte bine, atunci. Veți mai auzi de mine! Voi aduce televiziunea aici, ca să vadă toată lumea dezastrul.

(*Matilda o scoate ușor, dar ferm.*)

Activist: Salvați planeta! Salvați siropul de arțar!

Profesorul : Deci, să continuăm! Observați încrustațiile delicate cu intarsii mici de lemn de ulm. La ce vă face să vă gândiți această minunată creație?

Student 1: Frumusețea lumii noastre.

Profesorul: Bine!

Student 2: Profunzimea dorințelor noastre nespuse.

Profesor: Remarcabil!

Student 3: Măreția lucrurilor simple din viața noastră.

Profesor: Fantastic!

Student 4: Boarfe. Tre'să-mi spăl rufele.

Profesor(*intrigat*): Cu o astfel de atitudine vei pica cursul, tinere.

(*Intră televiziunea.*)

Prezentator TV: Bună dimineața, doamnelor și domnilor. Sunt Fiți Pițowski de la WTCN, direct de la Muzeul de Artă. Un activist eco a fost molestat astăzi, aici, în muzeu, în timp ce încerca să protesteze împotriva...dar hai să auzim ce are de spus:

Activist: Da, protestez. Gata cu tăiatul copacilor! Gata cu umerașele din lemn! Salvați planeta!

Prezentator TV: Dar unde este umerașul infam? Să-l găsim.

Profesor (*dregându-și gâtul*): Sunt profesorul Șnițălescu de la Universitatea de Artă și cred că sunt suficient de competent pentru a prezenta această lucrare rafinată de artă, (*cu emfază*) umerașul, de către un artist necunoscut, care este reprezentativ pentru epoca decadentă de la sfârșitul anilor treizeci. Noi nu trebuie să uităm circumstanțele care au permis realizarea unei astfel de lucrări inspirate, care poate fi considerate "piesa de rezistență" a întregului muzeu, un motiv în plus pentru a-l vizita și a-i admira arta. (*Activist face fețe în spatele profesorului, apoi pleacă.*)

Prezentator TV: Vă mulțumesc foarte mult domnule profesor. Aici WTCN, urmăriți-ne mai târziu pentru ultimile știri.

(*Ea și operatorul pleacă.*)

Profesorul: Să mergem, copii. Ca temă pentru data viitoare va trebui să scrieți un eseu despre umeraș și încercați să fiți expliciti în nu mai puțin de 20 de pagini. Puteți să vă plimbați și să luați notițe. (*Toți pleacă.*)

Scena 2

Matilda (*singură*): Ce se agită ăștia! Acum, că a fost difuzat la televizor nici nu am curajul sa-l ating, să nu mai vorbim să le spun că e umerașul directorului... Chiar nu știu ce să fac. Am vrut să fiu un artist și uite ce am creat. Știi, acum că mă uit la el mai atent, mi se pare mai frumos. Oh, dar mai vin vizitatori. (*Se retrage.*)
(*Intră două blonde.*)

Blonda 1: Oh , Doamne! Vai fată! Ce fel de mall e ăsta? Nu-s pantofi, nici geți, nici machiaje, nici haine... Am auzit ceva despre un umerăș - la televizor și m-am gândit, logic, că ar trebui să fie și niște haine la fel de bine.

Blonda 2: Pot să văd asta, Doamne! Să o sunăm pe Stela și să-i spunem să nu vină. (*folosind telefonul*): Salut, Stela! Ce faci? Suntem la un mall foarte ciudat. Este alături de cinema. Are o mulțime de picturi pe pereți, cu multe-multe culori, dar absolut nici o haină. Nu înțeleg ce fac oamenii ăștia!

Blonda 1: Dă-mi-o! (*Țipând*): Oh, Stela trebuie neapărat să vezi modelul ăsta!! S-ar potrivi cu geanta roșie și oja aia franțuzească pe care mi-ai arătat-o ieri!

(*Intră politicianul.*)

Politician: Oh, ce-i cu oamenii ăștia adunați aici? Face adversarul meu politic propagandă electorală iar?

Secretară (*șoptind*): Nu, domnule. Acesta este un muzeu. Numai intelectuali vin aici. Este un bun prilej pentru a vă prezenta noul program politic. Acesta este un segment al electoratului căruia nu v-ați prezentat până acum. Nu v-ar strica să aveți voturile lor la scrutinul de săptămâna viitoare. Haideți, domnule, adresați-vă maselor de alegători!

Politician (*dregându-și vocea*): Dragii mei concetățeni! Mă bucur să vă văd pe toți adunați aici! Sunt candidatul vostru independent pentru funcția de primar. Unii dintre voi mă cunosc foarte bine. Votați-mă și nu veți regreta! Eu sunt un om de onoare. Promit să fiu alături de voi la bine și la rău. Votați-mă pe mine, Maxim Gurămultă, și voi avea grijă ca toți să aveți... (*către Secretară*): Ce vor ăștia, dragă?

Secretară: Nu sunt sigură, d-le. Tot strigă ceva despre umerăşe.

Politician (*cu hotărâre*): Vă voi da umerăşe! Da, aveți încredere în mine! Orice casă din oraș o să aibă umerăş. Ha, ha! Eu fac mereu glume bune. Voi construi chiar și un monument de umerăşe. Am un vis! Oameni și umerăşe împreună. Națiuni pe același umerăş. Este mai mult decât un vis, este o viziune.

Secretară (*aplăudând*): Ura pentru domnul Gurămultă, cadidatul nostru, ura!

(Intră femeia bogată.)

Femeie bogată: Ce se întâmplă aici? Uite, Carolina, acesta este muzeul unde tatăl meu m-a adus când aveam doar 8 anișori. Era prima dată pentru mine când am intrat într-un muzeu. Oh , amintirile! Tatăl meu era portar aici. Apoi, el a decis să își încerce norocul în America. Și acum, iată-mă, unul dintre cei mai bogați oameni din țară.

Nepoata: Da, tanti. Tu ești bogată, asta e sigur.

Femeie bogată: Îmi amintesc acea zi. Tata m-a luat de mână și mi-a spus clar: Olivia, ține minte: frumusețea este în ochii privitorului. Totul în jurul nostru este frumusețe. Tot ce trebuie să faci este să ai curajul să o recunoști. Da, uită-te la acest umerăş. Cât de simplu este și totuși cât de complicat este de frumusețea lui. Oh, îmi amintește de tatăl meu. El obișnuia să aibă unul în dulap. Oh, amintiri din copilăria mea! De fapt, dacă mă uit mai aproape, el a aparținut tatălui meu. Pot recunoaște aceste două zgârieturi mici pe el. Oh, cât de grijuliu din partea lor să-l expună. Oh, îmi dau lacrimile!

(Matilda este uimită și face fețe.)

Nepoata: Da, tanti. Ești atât de sensibilă!

Femeie bogată: Simt că trebuie să fac ceva cu privire la acest muzeu. O donație, poate!

(Intră managerul foarte supărat, disperat.)

Director: Ce fel de oameni se angajează în poliție în zilele noastre? Sunt pierdut. Am fost la aeroport. Au pierdut...

Matilda *(împinge deoparte, și îi acoperă gura):* Ssst!

Manager *(împotrivindu-se):* Ce-i cu tine, femeie? Dispari din fața mea.

Matilda *(luându-l deoparte):* Tăceți, domnule! Doar prefăceți-vă că sunteți calm. (Cu fața către femeia bogată): Scuzați-mă, doamnă, acesta este managerul muzeului. Dl. Peștefript.

Femeie bogată: Oh, Peștefript! Am auzit de dumneata. Încântată să te cunosc! Tatăl meu obișnuia să-mi spună despre tine. Sunt Olivia Bogatu, faimoasa miliardară, sunt sigură că ai auzit de mine. Eram în oraș cu o acțiune caritabilă, și când am văzut muzeul am intrat. Faci o treabă bună aici! Și ideea expunerii umerășului tatălui meu e absolut fantastică!

Director: Ce?

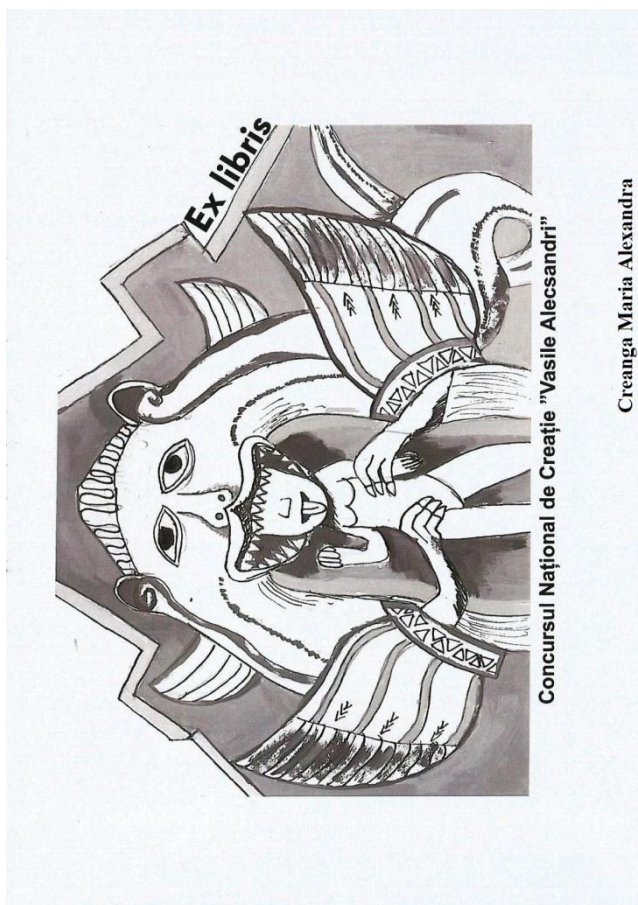
Matilda *(vine în față):* Da, doamnă, aveți dreptate. Dl. Peștefript are o vorbă, chiar în dimineața aceasta mi-a repetat-o: Matilda, frumusețea este în ochii privitorului. Cât de inteligent e! El este o sursă de inspirație pentru noi toți. Cred că ar trebui să fim recunoscători binefăcătoarei noastre pentru generoasa sa donație. *(Făcând fețe.)*

Manager *(uimit):* Ce donație?

Femeie bogată: Da, dragul meu prieten. Voi scrie un cec în alb pentru muzeul tău. Trebuie doar să completezi cifrele.

Nu fi timid! Acest muzeu o merită. Nu găsesc în fiecare zi o atitudine atât de respectuoasă față de tatăl meu. Uită-te la zgârieturile alea două, eu le-am făcut!

Director: Oh , mulțumesc, doamnă. A fost ideea Matildei. Ea întotdeauna a vrut să fie un artist. Și cu banii primiți vom înlocui exponatul pierdut, vom renova muzeul și vom repara clanța de la dulap!

PAUL-GEORGE PETRIA

Colegiul "H. Coandă"

Bacău

Întoarcerea

Fragment

Omul luptă o viață pentru a-și găsi rostul, unii și-l găesc, mai devreme, mai târziu, dar există și oameni care nu au un rost, oameni care nu înțeleg că o căutare oarbă, nu își are rostul. Un astfel de om a fost Gheorghe Astancăi, un individ al cărui interes pentru propria-și menire s-a stârnit încă de când se afla în rândul școlărimii. El s-a arătat astfel un adevărat patrician în rândul generației sale.

Ghiță s-a născut într-o familie de țărani moldoveni. Tatăl său, Ștefan, fusese mecanic pe timpul regimului, însă își dovedise într-atât priceperea, încât după revoluție, s-a recalificat, începând o nouă activitate, pe care o desfășura zilnic, devenind zilier. Mama sa, Maricica, nu avea nici ea vreun rost mai ales, ședea în casă toată ziua, așteptându-l pe Ștefan ori cu fasole fiartă, ori cu fasole bătută, ori cu borș de fasole, iar în zilele de post, cu o răchie. Casa oamenilor ăstora nu arată nici a palat, nici a bordei, era însă o cocină absolută, unde porcul trăia la braț cu omul, omul la coada vacii, iar vaca sta și ea liniștită, uitându-se la poarta cea nouă a stirpei. Pesemne, erau oameni gospodari în sat, gardul se înălța trufaș până pe la coroanele cireșilor, nu cumva să vadă norodul avuția Astănceștilor, iar șanțul din juru-i era conștiincios curățat de orice fir de bălărie. Ce să

mai... oameni mai gospodari ca aceștia, nu văzuse Orteniul până atunci!

Orteni era, trag nădejde că mai este încă, un sat de bătrâni din fruntea Moldovei, unde baba Marița avea grijă lui moș Culai, moș Culai cătare de tanti Veta, iar spre sfârșitul orânduiei ăsteia, pe toți îi lega interesul față de activitățile extra-parohiale ale părintelui David, de regulă consumate în preajma casei Astănțeștilor, căci Maricica rămăsese printre ultimele cruzături ale așezării.

Ghiță însă, a dovedit cu eroism că mediul în care crescuse nu reușise să-l pătrundă, așa că imediat după terminarea gimnazialei, a plecat la oraș, să muncească în combinat, ajutat fiind de unchiul său, Romel. Aici se dovedise unul dintre cei mai vrednici muncitori, mai să zici că nu-i sămânța Astancăi. Însă nu rămăsese el mult timp depărtat de locu-i de baștină. Ce îl făcuse pe Ghiță să se întoarcă în Orteni, era vechea lui dragoste, Zîna, fiica învățătorului Maștei. Fata îi căzuse la inimă încă de prin grădiniță, când se jucau împreună în spatele grajdului, cu bulgări de bălegar, amândoi crezând cu tărie că-i lut.

Nu e greu de înțeles că relația celor doi nu fusese permisă de Maștei. Nu îi cădea acestuia prea cu socoteală să simță dâra de parfum pe care o lasă Zîna prin casă, după ce venea de la curtea Astănțeștilor. El era om cu statut în sat, printre fruntașii acestuia, fost primar interimar după ce Rică Costache, fostul ales, fusese găsit înecat, ori sufocat în haznaua din spatele casei, care după trecerea anilor, nu mai putuse să-l susțină pe baron.

Curând, în preajma Sfântului Gheorghe, pe drumul dinspre intrarea satului, se vedea o căruță. Nici minuni de

aceste nu vedea Orteniul prea des, căci, orbiți de bătrânețe, nu mulți oameni de prin sat mai aveau dibăcia de a mâna un cal. Iată-l numai pe Ghiță, care îmbrăcat într-un costum de bumbac, care dădea mai mult a uniformă din combinat, decât a costum de june, stă în picioare în spatele căruțașului, săltând privirea peste gardurile oamenilor. Îl cam părăsise copilăria pe flăcău, chipul nu-i mai zâmbea într-una, iară palmele erau aspre și bătute de muncă, aflase Ghiță că viața nu-i doar ce văzuse la casa mumă-si, iar asta pare că-i prinsese bine. Pe chipu-i se citea tristețe însă, nu avea lipsuri, strânsese bani frumoși la Galați, prostănac nu era, îl dusesse capul și la altele pe lângă munca în combinat, dar era nostalgic la vederea satului. Ce învârtise, ce rostogolise, dar iaca strânsese vreo zece mii de lei. Pe aceștia însă îi ținea pitiți într-un sac, ferească să afle vreunul că Astancăi agonisise atâta bănet, că-i dispărea și trupul și urmă de pe față pământului.

MARTA PLEȘUVU

Clasa a X-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Ajuns în vechiul teatru, și-a amintit întreaga lui viață. Cum a rămas orfan, cum a trebuit să se mute cu singura lui rudă rămasă, mătușă Annie. Și aceasta a plecat, lăsându-l singur în lumea aceasta rea, plină de oameni în care nu te poți încrede, oameni care te folosesc pentru scopul lor propriu. Apoi și-a amintit de începutul relației cu Monica, și apoi cum s-au mutat împreună, cum s-au atașat, cum au ajuns să se iubească sincer...cel puțin așa credea. Și acum.. a ajuns să își plângă viitorul, pentru prima dată în viață, nu mai vroia să continue. Dar...printre amintirile lui, ceva strălucea. Era ceva plăcut, care îi aducea în minte cuvântul „fericire”. Nu, nu e mătușa Annie...nu e nici Monica..nimic ce are legătură cu ea nu-l mai face fericit..cum ar putea?... e înainte de Monica..e de pe timpul când încă era student, și își petrecea timpul în acest teatru bătrân, singur cu gândurile lui. Ba nu, nu era singur... era cu- da, ea era, Helen, buna lui amicică... confidentă lui, cea în care știa că poate avea încredere totală. O, ce amintiri frumoase îl leagă de ea..câte seri plăcute au petrecut împreună, imaginându-și viitorul... ea avea să fie o actriță faimoasă, iar el un pictor renumit... dar acum? Acum ea era departe..n-au mai vorbit de mult timp, deoarece ea plecase cu familia în altă țara și nu s-a

mai întors. Probabil acum ea este una dintre cei mai de succes avocați. Nu s-ar fi putut întâmplă altfel, din moment ce tatăl ei își dorea aceasta pentru ea. Dar o, cât de mult își dorea ca ea să fie iar aici! Dar nu se putea...

Allan a continuat să meargă la vechiul teatru, sperând încă în inima lui. O aștepta, și nici el nu știa de ce. A încetat să mai creeze picturi, orice lucru care îi aducea aminte de Monica îi producea o durere imensă. Și apoi... chiar dacă ar fi vrut, nu mai avea inspirație. Își pierduse orice scop în viață.

Într-o zi însă, a observat un afiș. În acea seară urma să fie o piesă jucată de cei mai buni actori din țară, pentru a celebra deschiderea unui nou teatru. Allan observă afișul și fără să vrea, privirea îi căzuse pe poză care însoțea anunțul. Era o figură atât de cunoscută... oare de cine îi aducea aminte? Nu, nu putea fi Helen. Ea sigur era un avocat... și totuși, ceva îl împinse să cumpere bilet, la fel cum a fost împins de o forță necunoscută în acea seară ploioasă de octombrie înspre teatrul vechi. Voia să meargă. Pentru că acea figură familiară îi alină dorul, și îl ducea cu gândul la vremea de dinaintea relației cu Monica, la vremea pe când era doar un copil fericit, care avea de gând să facă tot posibilul pentru a-și urma visul.

Ce nu știa el era că la teatru avea să o întâlnească pe Helen. Da, Helen în carne și oase. Una dintre cele mai bune actrițe din țara. Helen, care a reușit să își împlinească visul. O Helen care nu a încetat nici o clipă să se gândească la băiatul din teatrul vechi, care a învățat-o să trăiască din nou.

Helen, care a avut puterea să își atingă țelul. Helen. Vechea Helen.

Cei doi prieteni au început din nou să petreacă timp împreună. Încă prețuiau prietenia lor care, deși a trecut atât de mult timp, și s-au întâmplat atâtea, nu s-a stins. Această prietenie pe ea o impulsiona să lupte, și pentru el reprezenta o ancoră, un pod către vremurile fericite ale adolescenței. Le amintea de vremea când aveau toată credința că vor reuși, vremea când îndrăzneau să viseze, și apoi luptau pentru visele lor. Helen s-a întors, deoarece părinții ei au plecat, lăsând-o singură pe lume. Ea și-a investit tot timpul în actorie, și a reușit să își facă un nume. Acum, s-a întors la singurul loc ce se află lângă inima ei, Londra, cu vechiul ei teatru prăfuit. Teatrul în care ea se pregătea pentru piesele ce avea să le joace, și în care Allan era primul și cel mai important spectator.

Allan a început să își recapete treptat inspirația. Era mai sensibil, la orice detaliu, la orice copac, frunză, floare, toate acestea i se descopereau din ce în ce mai minunate. Și ei îi mergea bine de când s-a întors acasă. Cu timpul, rănilor lui s-au închis, au fost date uitării. Minte ei s-a deschis, și a putut privi înainte; atunci au conștientizat faptul că erau doar ei, doi orfani în lumea aceasta, ei împotriva tuturor, dar nimic nu-i mai putea despărți. Împreună erau puternici, la fel ca sentimentele lor care deveneau și ele din ce în ce mai puternice....

A fost alegerea lor. Nu, nu a fost o întâmplare a destinului. Ei doi au ales să lase trecutul în urmă și să

privească optimiști spre viitor. Au ales dragostea, și au ales să trăiască prin ea. Pentru că oricât de dureros ar fi, viață nu are rost fără ea. Au ales să se prindă de mâini, pentru că așa erau puternici, și să înfrunte lumea, dar mai ales să își înfrunte propriile temeri. Așa au dat deoparte trecutul, și au privit spre viitor. Un viitor împreună. Se iubeau. Trăiau cu adevărat. Înfloreau. Lucrurile merg bine, atunci când te învingi întâi pe țiine. Și ei au reușit. Dar el a trebuit să plece iar. Devenise un pictor renumit, și o galerie cunoscută îi ceruse un tablou, care să fie piesă centrală. Și pentru asta, el trebuia să plece, timp îndelungat; timp în care ea îl aștepta.

Acum era în Brazilia. Răsfoia scrisorile primite de la ea, scrisorile sărate cu lacrimi care cădeau printre inimioarele desenate deasupra literei „i”. Era deja de cinci luni, și nu mai rezistă. Dar era bucuros că a terminat tabloul. Datorită ei. Pentru că acele scrisori ale ei erau tot ce avea el nevoie, erau inspirația lui. Și de data asta știa că o va găsi pe Helen așteptându-l acasă.

De atunci au trecut ani. De fiecare dată când Helen și Allen trec prin față acelei galerii, se opresc și admiră un tablou. Nu e piesă centrală, dar e o piesă de valoare. Și de fiecare dată când îl vede, Hellen lăcrimează. Pentru că Allan în tablou pictase teatrul cel vechi.

IANA MĂLINA PRICOPOAEA

Clasa a X-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Un an printr-o fereastră

Îmi priveam reflexia în geamul ferestrei bunicii mele, de câteva minute pline de curiozitate. Rama era mâncata de timp și de câte ori voiam să o deschid nu izbuteam, ea scoțând un sunet lung și apăsător în semn de protest. Era singura fereastră din cameră și singura sursă de lumină ce putea să umple golul întunecat și sumbru din încăperea. Cândva fereastra avusese și o perdea subțire cu o temă florală, albă, ca de dantelă, dar dispăruse peste noapte.

Prin sticla geamului, ușor prăfuită, zăream o bună parte dintr-un câmp și restul peisajului era ocupat de grădina bunicii. Acum câțiva nori grei amenințau întreaga suflare a naturii, dar soarele, ușor slăbit își făcuse prezența. Ieri zărisem în trecut, câțiva ghiocei în colțul drept al grădinii, iar acum în locul lor, câteva lalele luceau nestingherite, în roșu, galben și mov la baza unor trandafiri neînfloriți. Copacii păreau că au reînviat și că s-au trezit la viață, dintr-un somn lung și ușor amar. Frunzișul lor se mișca încontinuu, după notele dictate de vânt. Sub ochii mei, soarele începea să lumineze din ce în ce mai tare întreaga natură, florile începând să intre în pământ, iar altele răsărind printre copacii înmuguriți. Mugurii pe care îi

știiam de când sosisem, se transformaseră rapid în flori. Trandafirii nu păreau că își vor arăta comorile, încă păstrate sub lacătul lor. Mișcându-se leneș de sub pământ câteva panseluțe, alături de câteva narcise și margarete au ieșit grațioase, lăsându-mi surprinderea să mi se citească pe chip.

Nu înțelegeam ce se întâmplă cu natura. După câteva clipe în care am inspirat adânc și am privit câmpul îndepărtat acoperit de o iarbă deasă ca de smarald, am revenit cu privirea la grădină și copacii din jurul casei. Florile din copaci, cu o repeziciune fantastică, au fost înlocuite de câteva fructe încă necoapte, iar trandafirii își scoteau ușor, ușor, neprețuitele pietre ce se desfăceau, lăsând la vedere strălucirea lor. Alte flori mici, ce ieșeau de prin iarba tânără au rămas fără nume, din cauza soarelui ce plecase lăsând loc unei ploii, ce a întunecat totul. Picăturile cădeau încet și nesigure.

În câteva secunde, ploaia curățase, spre mirarea mea toate florile, lăsând doar trandafirii să înflorească după propria lor lege. Câmpul parcă se scutură, începând să se coloreze rapid în diverse nuanțe. Crengile copacilor au început să se lase în jos devenind din ce în ce mai grele, din cauza cireșilor ce se coceau rapid, alături de vișine. Era uimitor!

Câteva păsări traversau azurul, acum iarăși gol și pictat. Soarele devenea din ce în ce mai puternic, lăsând la iveală impunătorii bujori să ocupe cât mai mult spațiu, dar macii din zare atrăgându-mi mai mult atenția. De parcă bujorii mi-ar fi citit gândurile s-au micșorat până ce au dispărut și o ploaie de vișine a început să se formeze din copacii vioi și

plini. Mi-am încleștat ușor pumnii, sub formă de revoltă dar în zadar, căci ploaia de fructe continuă. Totul se derula ca intrun film, trecând de la caise la mere și de la maci la gladiole. Copacii treceau de la o stare la altă devenind plictisiți, perioadă lor de glorie evaporându-se odată cu fiecare fruct căzut la datorie.

O ploaie amenințătoare curată natură iarăși, doar că de data această fusese agresivă, rupând câteva crengi goale și câteva flori plâpânde. După ce norii s-au împrăștiat soarele, vizibil mai slăbit reapăru. Străjerii săi razele, mângâiau cu ultima putere fiecare fir de iarbă, fiecare bucată și colț de grădină care muștea încă de viață.

Natura se transformă în ceva ce urmă să aflu. Buzele mele voiau să strige dar mușchii gurii mele nu le lăsau. Mi-am scuturat capul și am privit iarăși tabloul. Frunzișul își luă rămas - bun de la crengile subțiri și fără să zăbovească se lăsau purtate de fantomele vântului pe pământul umed.

Floarea soarelui deja ridicată apăra câmpul acoperit de porumb și de rămășițele grâului. Am strigat! Deși buzele mele se mișcau iar ochii mei cercetau cu rapiditate fereastră, urechile mele nu auzeau niciun sunet. Eram blocată într-o bulă a timpului, din care nu puteam ieși.

Am întors capul pentru a privi camera goală în care mă aflăm și pentru câteva secunde, o senzație ciudată mă cuprinsese. Reîntoarsă la peisajul schimbător am înghițit în sec, la vederea furtunii dezlănțuite. Copacii gemeau, florile au fost

înghițite de pământul ud, frunzele luându-și zborul parcă urmând păsările în călătoria lor. Norii deși și tomnatici mă făceau să cred că natura era într-un penultim stadiu. Așteptăm să vină și ultimul. Așteptarea nu dură mult, când ploaia se opri, câmpul era deja pustiu, iar copacii goi. Soarele abia mai mijea și îmi zâmbi palid pentru ultima dată, apoi dispăru complet. Un vânt puternic aproape că îmi înghiți imaginea pe care o priveam, norii grei împânzirea colțul de natură. O răceală dureroasă mi se transmisese prin fereastră tăcută și câțiva fulgi au început să cadă din cer. Încercam să îi cuprind cu privirea dar nu am reușit. O plapumă albă și proaspătă îmbrăcase totul. Am zâmbit la vederea albului perfect imaculat.

Străbătusem un an prin toate etapele sale. Bunica apăru cu tâmplele ei albe și pline de amintiri. Îmi atinse umărul drept și apoi privi fereastră rostind încet :

- De cât timp ești aici?

Privind geamul totul revenise la normal. Grădina era la fel ca la început. Am ezitat să îi răspund dar am șoptit:

- Aș zice că de un an, dar nu sunt sigură.

Apoi am plecat cu ea lăsând ca ecoul pașilor noștri să inunde camera.

OANA ELENA PRODAN

Clasa a VIII-a, Colegiul Național "E. Racoviță"

Iași

ÎNTRE PĂCAT ȘI DIVINITATE

Recunoștință. Aprecieri. Mulțumire. Nu contează ce cuvânt folosești, toate înseamnă același lucru: fericire. Noi ar trebui să fim fericiți. Recunoscători pentru prieteni, pentru familie, pentru simplul fapt că suntem în viață.

Poate nu ar trebui să fim fericiți. Poate recunoștința nu are nimic de-a face cu fericirea. Poate a fi recunoscător înseamnă să apreciezi ceea ce ai pentru ceea ce este. Apreciind victorii mici. Admirând simpla luptă pe care o purtăm pentru a fi oameni.

Poate că suntem recunoscători pentru lucrurile pe care le cunoaștem. Sau poate că suntem recunoscători pentru lucrurile pe care nu le vom ști niciodată.

La sfârșitul unei zile, faptul că suntem încă în picioare e un motiv suficient pentru a sărbători.

A fi om înseamnă a face greșeli. Mii de greșeli. Erori ce ne vor învăța să fim mai buni. Sau, mai bine zis, erori care vă învață să fiți mai buni. Nu am apucat să vorbesc încă despre mine, căci nu sunt egoistă de felul meu. Am preferat să vorbesc despre voi, oameni ce citiți aceste rânduri. De fapt, am preferat să vorbesc despre orice umbră care bântuie acest pământ, nu despre spiritele creatoare ce creionează

lumea pe care păcatele o fac imperfectă. Omul a fost lăsat în această lume cu un motiv. Tu, fiindcă ce asculți ceea ce grăiesc, ai fost lăsată aici cu un scop. Cu toții aveți câte o datorie pentru viața care v-a fost dată, și anume să învățați cum să trăiți ajutându-i și pe alții cu existența voastră, nu preferând să sălășluiți într-o mare de întuneric.

Probabil vă întrebați cine sunt eu. Ei bine, dragii mei cititori, vă voi lăsa să răspundeți singuri la această întrebare, sau poate că mă voi prezenta după ce termin ce am de spus. Din motive personale, prefer să rămân anonimă.

În schimb, îmi permit să vă spun care e scopul meu, și, în același timp, cu cine sunt înrudită. Scopul existenței mele este de a vă călăuzi către schimbare. Ce înseamnă schimbarea? Ce reprezintă ea pentru voi? Ei bine, cred că am destul timp să vă explic pe scurt ce înseamnă acest termen vag. Schimbarea... E un cuvânt ce nu vă place, unii dintre voi chiar vă temeți de el. Dar voi nu o puteți opri să apară. Voi aveți două variante: ori vă adaptați schimbării, ori rămâneți în urmă. Doare să te adaptezi, să te ridici din marea de întuneric. Cine vă va spune că nu doare, minte cu desăvârșire. Dar aici e adevărul: uneori, există lucruri care se schimbă, dar și lucruri care rămân la fel. Și uneori, oh, uneori, schimbarea e bună. Uneori, schimbarea e... totul. Acum înțelegeți? Înțelegeți ce încerc să spun? Natura umană e concepută să se adapteze la schimbări. Natura umană e concepută să accepte schimbările.

Într-adevăr, există momente când voi, oamenii, îmi dați mii de bătăi de cap. Acele momente când mă scoateți din sărite cu atitudinea voastră. Și aici vine răspunsul la întrebarea care e scopul meu. Scopul meu este de a vă

aminti că voi sunteți rezultatul creației. Tot ceea ce atingeți, tot ceea ce vedeți, tot ceea ce auziți, fiecare lucru care vă înconjoară e de fapt și de drept rezultatul creației. Cu toții aveți în interior câte un strop de divinitate creatoare. Cu toții ați fost procreați într-o armonie perfectă. Dumnezeu a investit în voi câte o părticică din El. Și pot spune că pe orice pune Dumnezeu mâna, va ieși o roadă bogată. În corelație cu această asociere, rezultă că rasa umană e o roadă bogată. Ai auzit, cititorule? În sufletul tău se află o părticică din divinitate!

Bănuiesc că v-ați dat seama că nu sunt Dumnezeu, căci nu aș face referire la mine la persoana a 3-a. Nu-mi propun să vă induc în eroare. Dar, dacă aș fi făcut-o, pot să jur că aș fi reușit. Eu mereu reușesc ceea ce-mi propun, în ciuda păcatelor și neputințelor voastre. Voi nu sunteți niște ființe rele. Niciodată nu ați fost. Sunteți niște ființe predispuse păcatului. Dar acesta e un lucru normal, căci oamenii au cicatrice în tot felul de locuri neașteptate. Cum ar fi hărți secrete ale trecutului, o pagină seacă a prezentului, dar romane nescrise ale viitorului. Cele mai multe din rănilor vechi se vor vindeca la un moment dat, lăsând în urma lor doar o mică cicatrice. Dar multe dintre ele nu. Unele răni le purtați cu voi peste tot. Și, deși ele sunt vechi rezultate ale trecutului, durerea încă persistă. Ce e mai rău? Noi răni, care sunt oribil de dureroase, sau cele vechi, care ar fi trebuit să se vindece cu ani în urmă și niciodată n-au făcut-o? Poate că rănilor vechi vă învață ceva. Ele vă aduc aminte unde și cine ați fost, și ceea ce ați depășit. Ele vă învață lecții despre ceea ce să evitați în viitor. Sau, cel puțin, asta vă place să credeți. Dar acesta nu e adevăratul motiv, nu-i așa? Unele lucruri

trebuie să fie învățate din nou și din nou pentru a deveni cu adevărat cunoscute vouă. Astfel, pot spune că e tendința voastră de a cădea în păcat. Greșelile pe care le repetați sunt păcate oarbe. Da, cititorule, amândoi știm că oamenii păcătuiesc fără să-și dea seama.

Cred că v-ați dat seama că sunt înrudită cu divinitatea, după felul cum vorbesc. Da, cred că aceasta îmi e verișoară. Nu. Îmi e mamă. Păcatul îmi e tată. Moartea îmi e soră. Vai, cred că v-ați speriat la auzul numelui surorii mele, nu? Și pe mine mă sperie. Ea distruge tot ceea ce eu încerc să construiesc. Ea seamănă cu tata, iar eu semăn cu mama. Așa că nu vă faceți griji. Vă rog să nu mă asociați cu sora mea, căci nu semănăm absolut deloc. Ba chiar pot spune ca suntem în antiteză.

În fine, am promis că nu voi fi egoistă, așa că nu voi mai vorbi despre mine până la sfârșit. Voi continua să vorbesc despre voi, prietenii mei dragi. Nu pot să vă învinuiesc pentru păcatele pe care le faceți, căci tatăl și sora mea sunt doi oameni puternici. Mult prea puternici. Ba chiar în ziua de azi, ei au o putere mult mai amplificată decât mine și mama. Totuși, oameni buni, aici nu e vina noastră. Eu și mama ne străduim, dar voi sunteți mai apropiați de tata și sora mea, din câte observ. De ce spun asta? O zic pentru că voi sunteți leneși! Iar pentru ființele leneșe, păcatul va fi întotdeauna drumul cel mai ușor. El nu presupune rațiune și judecată, ci doar impulsivitate.

Ceea ce încerc să transmit încă de la început, e că voi sunteți niște opere de artă, care merg pe propriile picioare! Voi sunteți niște litere, niște cuvinte, niște propoziții, niște romane... Voi sunteți ceea ce vreți voi să fiți! Voi puteți fi

totul! Nu mă credeți? Ce vreți să mai fac ca să mă credeți? Ce trebuie să mai fac ca să vă dovedesc că nu mint? De fiecare dată când aveți nevoie, eu sunt acolo să vă ajut, dar voi tot spuneți că sunteți singuri! Dumnezeu nu e deloc mândru de voi! De mine și de mama nu mai spun nimic! Eu sunt singura lor mână dreaptă, căci, să vă spun sincer, ei s-au cam plictisit să vă ajute de fiecare dată, iar voi tot la tatăl și la sora mea vă întoarceți!

Cititorule, hai să facem un târg: tu vei încerca să nu mai cazi atât de ușor pradă păcatului, iar eu îți voi spune povestea vieții mele. Ce spui? Dar să știi că tot nu-mi voi dezvălui identitatea. Vei ghici singur cine sunt, dacă nu cumva știi deja.

Aceasta e povestea mea, dragă cititorule. Și nu te obose să mi-o spui și tu pe a ta, căci deja o știu. Dacă stau ceva mai mult să mă gândesc, eu sunt povestea ta...

Ca o ipoteză a tot ceea ce am spus până acum, voi încerca să închei acest tot coerent cu ceea ce încerci să afli de când am început să vorbesc, și anume, cu identitatea mea. Îmi voi călca pe inimă și-ți voi spune, iar tu vei călca păcatul în picioare. Amândoi vom depune acest jurământ: până când Moartea ne va despărți. Eu sunt Viața, dragul meu... Nimeni alta decât Viața...

MARIANA DIANA PUIU

Clasa a IX-a, Colegiul Național Pedagogic "Ștefan cel Mare" Bacău

Darul vieții...

„Nu încerca să vezi scopul unei călătorii decât atunci când s-a încheiat!”

E cald și frumos în grădina casei mele, dar acum, și în sufletul meu. Privind spre infinitatea cerului, închid ochii și îmi aduc aminte de un cadou ce urma să devină averea mea! Cu mult timp în urmă, mergând pe un drum de la marginea unei păduri, găsesc un bilet înfipt în ramura unui copac. Mă gândesc să îl iau să vad ce scrie, dar mi-e teamă. Dar...ce poate să fie pe o foaie atât de mică? Cine s-o fi scris?

Iau bucata de foiță pe care scria: „Un dar te așteaptă! Depinde de tine dacă vei putea să-l găsești!”

Imediat am început să mă gândesc dacă e pentru mine. Nu avea nicio semnătură, probabil are altă destinație. Dar...dacă e pentru mine, despre ce dar o fi vorba? Cum să nu-l pot găsi? Dacă e ceva prețios va străluci, iar dacă e ceva măreț se va vedea. Fie îngropat sau aruncat în chinurile apelor, îl voi găsi, iar dacă nu e al meu, în curând va fi! Continuându-mi drumul, ochii îmi străluceau mai tare decât o piatră prețioasă. Ținta mea era să găsesc ce mi se cuvine. Găsind un om în calea mea, pierdut parcă în gânduri, mă întrebă același lucru pe care urma să-l întreb și eu: Caut o comoară, ceva măreț și am nevoie de ajutor.

Foarte supărată că cineva îmi va lua comoara, dar înainte de toate că cineva voia să ne tragă pe sfoară, o iau la fugă spre inima pădurii! Acolo unde totul era mort, fără pic de viață, exista o inimă care bătea: a mea! Fără comoară, pierdută prin pustietate, mă învârt în loc privind în toate părțile speriată și obosită. Mă așez câteva momente pe inima zdrobită a pământului, gândindu-mă cât timp am pierdut alergând după ceva ce nu există. Meditând câteva momente, am început să mă gândesc că poate darul ce mă așteaptă nu constă în ceva mareț. Un impuls nebunesc mă face să privesc melancolia asfințitului. Strălucirea lui blândă ascundea avertismentul întunericului. Cerul devine scena unde ziua și noaptea dansează. Pământul devine martorul unui dans al creației între viață și moarte. Deodată teama de singurătate dispare, iar gândul la acel dar devine din ce în ce mai șters. Nu mă interesa de ce trebuie să caut, ci eram din ce în ce mai interesată de ce trebuie să găsesc. Eram cu adevărat în centrul ființei mele. Niciodată nu îmi făceam timp pentru asta. Dacă mă gândesc mai bine, în tot acest timp am alergat după diferite opțiuni ale perfecțiunii, dar m-am ales cu mai multe defecte. Inima mea începe să se unească cu inima pădurii și liniștea din ea. Însă, îndrăznesc să caut o ieșire care nu părea a fi pe aproape. Fugind de lumină, mi-am dat seama că am cea mai mare nevoie de ea. Caut umbrele ce dansează pe lângă mine, îndrumându-mă de unde cerne o pată de culoare. De-a lungul unui drum îngust, țâșnește o rază, o întindere nesfârșită de lumină. Nimic nu mai era ca înainte.

SARA ALESSANDRA PUȘCAȘ
Clasa a XI-a, Colegiul Național "Ion Creangă"
București

1.

Se ia un creion
Și se desenează un contur neclar.
Cu o linguriță
Presărăm în el dragoste.
Cu petale de trandafir
Îl facem să tresară.
Cu ploaie
Îi picurăm dor și lacrimi.
Cu raze de soare
Îi redăm speranța.
La sfârșit, un strop de culoare
Mă gândeam la roșu.
Apoi îl închidem într-un cristal imperfect.
E inima mea
Ce renaște
La fiecare atingere
A aripilor tale.

2.

A fost o zi ploioasă
Cu cântece de dor,
Picături de gheață

Și lacrimi pe sol.
A fost un poet
Ce folosea idei divine
Venite din Olimp.
Cu o pană și un gând pierdut
Iși așterne povestea tristă pe hârtie.
Pierdut în lumina lunii,
Cu fiecare cuvânt scris
Și cu inima caldă.
El se pierde printre rânduri
Căutând începutul sfârșitului.
A fost un poet
Ce folosea idei divine
Pentru a scrie
Gânduri triste pe hârtie...

3.
Scriu un vers trist
Pe un ciob de sticlă
Și-l arunc în mare.
Se topesc litere și sentimente
Ce-l compun.
Se amestecă cu apa vieții
Și treptat, revine pe uscat.
Cristal de iubire se naște
Din lacrimile lunii
Și razele divine ale soarelui.
Sărută-l cu buzele tale reci,
Apoi îl sărut eu.
Și-l arunc în mare.

Iubirea-n adâncuri va dăinui
La fel ca pur cristal ce făuresc.

4.

Se ia pământ din Rai
Și se plantează sfânt bulb.
Apoi se sărută cu apă vie,
Se închide într-un cristal de gheață
Și se invocă stelele
Pentru a-l proteja.
Dimineața, cânt cerul arde
De dor și de tristețe,
Crin alb se naște
Din iubire sacră
Dintre cer și pământ.

5.

Se ia o floare albă
Și se colorează cu floare de nu-mă-uita.
Presari lacrimi de dor
Și le amesteci cu lumina lumânărilor
Pentru a crea stelele.
Odată pictat cerul,
Desenează note calde,
Pe care apoi să le transformi
În flori și frunze căzute.
Din petale detrandafir alb
Creează-ți aripi de înger.
La final, pune desenul între paginile
Unei cărți de aventuri.

LAVINIA ANDREEA RAC

**Clasa a IX-a, Colegiul Național "Al. D. Ghica"
Alexandria**

O călătorie cu peripeții

-Gata! Ajunge! M-am săturat să mă tot certați la orice mișcare, nu ar fi un motiv de ceartă un geam spart să faceți atâta scandal...Eu am plecat!

-Natty, Natty nu face asta! Nu înțelegi, așa suntem noi adulții...Avem multe pe cap și ne enervăm foarte repede. De la o vârstă ai să înțelegi asta.

-Nu! Nu mai suport! Voi pleca unde pot! Așa veți scăpa de încă o problemă.

Mi-am luat telefonul, căștile și un hanorac și am fugit la locul meu de suflet, parcul de la doi kilometri distanță.

Era o seară de joi. O joi de primăvară, răcoroasă și puțin misterioasă, mi se părea neobișnuit dar fără motiv. În parc m-am dus la banca unde aveam scrise poate cele mai importante momente ale vieții mele de până acum. Ascultam muzică la căști, doar eu și cu felinarul ce îmi bătea direct în obraji înflăcărați din cauza plânselor.

Deodată, un băiat trece rapid pe lângă mine. Băiatul puțin cam înspăimântător, îmbrăcat tot în negru cu gluga hanoracului în cap și cu un mers rapid trece pe lângă mine, lăsând în spate o briză care parcă voia să îmi spună ceva. Băiatul sinistru, într-o fracțiune de secundă a dispărut, lucru care m-a înspăimântat de moarte. Mi-am dat căștile din urechi speriată, trăind cu impresia că parcul este bântuit și cu un pas rapid, mă mișcam spre poarta parcului. Nici nu ajung bine la statuia parcului și dintr-odată din tufișuri, un răcnet înfiorător și pițigăiat se auzi:

-Cine-i acolo? întrebai eu îngrozitor de speriată.

Din tufişuri se auzea din ce în ce mai mult zgomot, dar nimic nu se vedea.

-Nu te speria, fetiço! îmi grăi o voce.

Eu mai întrebai o dată, sperând că acea voce să îşi arate chipul.

-Cine-i acolo?

Iar din tufişuri ieşi un elf atât de mic, zicându-mi cu nişte şoapte blânde:

-Nu te teme de mine! Nu îţi fac niciun rău!

Eu liniştindu-mă cât de cât, am început să-i pun tot felul de întrebări micuţei creaturi.

-Intră, drăguţă, m-am tot plictisit să îţi răspund la atâtea întrebări şi vreau să îţi arăt locul de unde provin eu, aşa să te mai înveselesc. Nu te teme, îţi promit că te voi aduce eu înapoi teafără.

Auzind atâtea, porni repede spre acel portal fiind curioasă iar dintr-odată m-am regăsit pe o câmpie plină de floriile cu petale cristaline. Parcă încremenisem pe loc, timp de câteva momente nimic nu am mai zis, picioarele parcă îmi înlemniseră, amuţisem de ce puteam vedea acolo. Din depărtare se zărea un castel mare cu turnuri de turtă dulce, clădirea era din jeleuri şi bomboane iar în faţa lui era o fântână arteziana din care foarte miraculos curgea ciocolată.

Era uimitor! Nimic mai mult de zis. Elful se uită la mine şi văzu în ochii mei tentativa de a merge la acel castel iar atunci mă avertiză nici să nu mă gândesc să merg acolo deoarece este atât de frumos doar în mintea mea. Ciudat că dintr-odată am început să-i dau dreptate elfului, de ce începusem să fac asta? Pentru că locul devenea din ce în ce mai înfiorător cu fiecare pas înaintat de al meu. Din castel un zgomot puternic şi o umbră uriaşă şi ciudată a ieşit un monstru. Nu ştiam exact ce era doar că avea două capete şi trup desfigurat şi plin de sânge, care îmi spuse:

-Știam că vei veni aici, pentru că toți copiii certați cu părinții lor au această tentativă. Vei fi următoarea mea victimă!

M-am panicat începând să strig după ajutor, iar atunci o voce subțire m-a salvat din ghiarele morții:

-Natty, trezirea! Trebuie să mergi la școală!

Era mama mea cu glasul ei de înger.

Am deschis mai bine ochii crezând că încă sunt în visul ce toată noaptea nu îmi dăduse pace, m-am așezat pe marginea patului încercând să mă regăsesc și să realizez ce s-a întâmplat. Parcă simțeam că sunt separată pe părinții mei dar nimic nu fusese adevărat. În fine, am refuzat să cred ceva din acel coșmar dar de atunci am refuzat să mai călătoresc departe după acea peripeție și să mai mă enervez și să procedez în acel fel, deoarece să fii singur pe lume este mult mai greu decât să eviți o ceartă.

ALEXANDRA RADUȚA
Clasa a XI-a, Colegiul Național "Ion Creangă"
București

Geneză

Cum din matcă iese fiica
Și din fiica iese fiul
Și din fiu se naște viața,
Toți se luptă,
Toți se iubesc,
Toți se apară.
Ei sunt în noi
Și noi suntem în ei.
Toți iesim dintr-un cocon
Și tot în cocon ne întoarcem,
Iar matca ne veghează.

Naștere

Agonie, junghiuri, chin, durere, lacrimi, urlete, bucurie.
Vrei să te ridici, însă nu poți.
Cu un ras de demon mă rup din tine
Și trântesc ușa.
Sub mine se întinde o baltă neagra, groasă,
De sânge.
Tu, ființa cu carnea putredă și străvezie,

Mort care trăiește,
Stea din piele și din carne,
Cu un rece foc etern în suflet.
Dă-mi din veșnicia ta,
Gloria și puterea ta de titan.

Taurul

Iau o mână de pământ roșu
Și una neagră,
Să fac o inimă de taur.
Ard organul și-l sfarm.
Inima se face nisip,
O ard din nou și se face sticlă caldă.
Despic dobitoaca și o înjunghii cu o scânteie.
Văd în ochii ei dorințasi văpaie,
Clipeste o dată, de două și fuge.
La văzul stelelor aud ropote de copite...
Era doar un gand care-mi vibra creierii...
Taurul și inima plecaseră
Și o dată cu el speranța.

ELISA ANDREEA ROFF

Clasa a XI-a, Liceul Teoretic "Avram Iancu"

Cluj

CEI ȘAPTE CERȘETORI

„Nu voi fi un om obișnuit, pentru că am dreptul să fiu un om excepțional.” (Petre O’Toole)

Parcă până mai ieri se tot văicărea că grota lui e mult prea spațioasă pentru el și va răci de la cremenea neacoperită măcar de o urmă de covor. Însă de-o vreme, începea să o vadă tot mai neîncăpătoare, sufocantă chiar, mai ales pentru toate ideile fabuloase care-l tulburau zi și noapte și care nu-i mai lăsau timp de odihnă sau de ieșit în lume.

Lumea devenise un prea plictisitor joc al inerției acelor care nu au știut vreodată decât să critice pe alții și în fond să se iubească pe sine. Lumea acelor care-și cumpără fericirea și care nu știu că ea, de fapt, se poate procura pe gratis. Dar de aceea au fost lăsați ei - Artiștii, Creatorii - ca prin ei, noi (cei din specia Aruncă-Banii-Pe-Garduri) să ajungem să descoperim adevărații „cultivatori de fericire”, cei care să fie dispuși a ne oferi tuturor fericirea gratuită și necondiționată.

Și cum stătea privind la pereții care se apropiau tot mai mult își zicea în gând că nu va mai apuca să se prezinte

în față lumii cu ultima creație înainte de a fi strivit de pereții tot mai groși ai grottei. Acest gând îl înspăimânta și îndată își chemă pe micul său ajutor și-i zise:

- ¹Hilfe! Adu-mi o foaie, rigla, creionul și dacă găsești pe undeva pe sub masă... și guma, te rog! Și fă-te nevăzut azi, căci voi munci până ce-mi vor cădea ochii în noaptea creatoare!

Întocmai cum i se poruncise, Hilfe se evaporă, iar în grotă se lăsa un întuneric sumbru din care lumina doar scânteia pasiunii creatoare a lui Arkitos. Muncea sârguincios la ceea ce avea să devină în câteva luni primul Teatru pe care-l văzuse lumea. Autoritatea stelelor de a mai licări în noapte dispărea în fața felinarelor maiestuoase ce împrejmuiau teatrul. La ceremonia de inaugurare a primului teatru proiectat și construit vreodată, Arkitos își îmbracă hainele de toate zilele... le scutură în dimineața aceea de o creangă de magnolie (ce crescuse răzleață la intrarea în grotă), gândindu-se că avea să se îmbroască de la rouă ce se desprindea alene de pe fiecare petală rozalie.

- Am să numesc această operă de artă *Gloria! Teatrul Gloria!* (... un discurs despre cum a proiectat el primul teatru din lume... aplauze... distincții înalte... *slavă deșartă*) Propun un toast: Pentru *Gloria!*

- Pentru *Gloria!* Pentru *Teatru!* (și iar) Pentru *Gloria!* (nimic pentru Arkitos)

¹ Fiecare voce narativă este delimitată prin altă cromatică.

- Tulong, adu-mi câteva pietre și mai mari, și mai mici. Și nu gânde prea mult. Și de găsești mai multe feluri de frunze ori de rădăcini, ia câte una din fiecare. Și adu-mi și o magnolie să-mi întinerească portretul ridat, căci am în cap ceva extraordinar. Și fă-te nevăzut azi, căci voi munci până ce-mi vor cădea ochii în noaptea creatoare!

Tulong, ascultător și supus, după ce îl aprovizionă pe Regios cu toate cele cerute, își căută de lucru în afara grotei, ca să nu-l deranjeze pe creator. În tot acest timp, Regios părea a se juca „de-a oamenii” cu cele ce-i adusesese micul său ajutor; în fapt, el gândea o metodă de a mobiliza oamenii (pietrele) în decorul de frunze și magnolii spre a crea un spectacol la care oamenii să se minuneze. Dar pentru asta îi trebuiau oameni în carne și oase, nu pietre și pietricele ...

- **Tusal! Fii bun și adu-mi borcanele acelea cu tempera de sub chiuvetă. Si vreo 2-3 pensule. Să fie subțiri! Și fă-te nevăzut azi, căci voi munci până ce-mi vor cădea ochii în noaptea creatoare!**

Tusal dispăru. Grota se transformă pe dată într-un atelier; patul se făcu nevăzut, acoperit de pânze și cârpe cu diverse modele de culori. Deși podeaua era toată numai picățele, Pictos nu se lăsa intimidat și continua. Cu toate că și mâinile lui începeau a-și pierde culoarea de un ocru pur, trecând într-un roz-purpuriu sidefat, gândul la creația pe care avea să o realizeze îl împuternicea să continue. Și n-a fost în zadar, căci nu trecuse mult timp și o lucrare inedită ieși la lumina din mâinile lui. (Și pentru că era neobișnuită, socoti că e

momentul să o scoată din grotă și să o arate întregii lumi, oferindu-i un loc de cinste într-o galerie de ară consacrată).

- Voi numi creația mea *Brațul glorie* ! M-am simțit atât de inspirat în zilele ce-au trecut și am dorit să aștern pe pânză și să arăt oamenilor importanța deosebită a obiectului cu care eu pot crea! A obiectului fără de care creația mea nu ar putea atinge arta pură.

- Pai, atunci hai să-ți stropim *Brațul* cu o sampanie și să nu mai pierdem vremea! sună o voce oficială din mulțimea ce se adunase la acest eveniment notabil în istoria lui Pictos. Pentru *Braț!* Pentru *Glorie!* (nimic pentru Pictos)

- Yardin, mi-am lăsat dalta înfiptă-n trunchiul de la intrare. Ai face bine dacă l-ai ajuta pe bătrânul tău și mi le-ai aduce pe ambele; dalta și trunchiul. Și fă-te nevăzut azi, căci voi munci până ce-mi vor cădea ochii în noaptea creatoare!

Yardin își lăsa bătrânul în pace să lucreze și se îndepărta de grotă cu pași silențioși. În noaptea ce tocmai se pregătea să lovească și în „atelierul de creație”, Sculptos rămase singur. Doar el și dalta lui; și desigur trunchiul pe care se învrednicea a-l ciopli cu îndrăzneală. Rumeșul ținea locul covorului pe care nu-l avusese niciodată în grotă. Așchia din deget nu îl deranja, ba chiar parcă rezervase un loc anume pentru ea în perimetrul degetului mare. Diminețile și înserările treceau pe nesimțite și trunchiul căpăta formă, iar dacă n-ai fi știut că e lemn-lemn ai fi zis că începe chiar să prindă și viață, așa încât, în zilele ce-au

urmat creația lui Sculptos era atracția principală a Muzeului Central.

- Creația mea se va chema... (privește spre cer și imploră un gând rapid și inspirat). Creația mea se va chema *Piano-Gloria* ! Pentru noi toți, azi e artă abstractă, dar sunt convins că va veni ziua când se va găsi omul care să se folosească de el. Trebuie să aibă și el o întrebuințare, ca toate celelalte, nu-i așa?

- Va avea, iar când o vom găsi ne vom îmbogăți. Adică tu te vei îmbogăți, iară noi ne vom bucura de moștenirea culturală ce ne-ai lăsat. Propun un toast pentru această creație mirifică! Pentru *Piano*! Pentru *Gloria*! (nimic pentru Sculptos)

- **Auxil, caietul meu a rămas agățat de creanga cea groasă a magnoliei și am nevoie de el, căci simt cum mă năpădesc ideile. Îmi țiuie urechile a zumzet placut... acum, dar acum! trebuie să mi-l aduci îndată pe piano. Și fă-te nevăzut azi, căci voi munci până ce-mi vor cădea ochii în noaptea creatoare!**

Auxil nu mai așteptă o a doua strigare și părăsi pe dată grotă creatoare în care Compositos își începea lucrul. Sunete bizare au răsunat zile de-a rândul prin împrejurimi și toate proveneau din încercările lui Compositos de a crea acel ceva care să aline urechile oamenilor și care să fie medicamentul tuturor bolilor de suflet. Și întocmai cum își pusese în plan, peste puțin timp, Compositos luă caietul și pe piano și se așază în centrul unei piețe publice pe unde treceau adesea sute de oameni în fiecare ceas. Acolo dădu frâu liber unei

reprezentații, arătând întregii lumi ce a reușit să compună. Oamenii ascultau înduioșați notele simple, dar pline de poveste ale necunoscutului care se afla în fața lor și se porni printre ei un murmur din care se distingea doar „ce-o mai fi și asta?”.

- Voi numi această creație *Concert glorios în piano-danso!* Într-o zi, aceste note simple vor fi acompaniate de pași suavi și de degete mai zvelte decât sunt ale mele. Astăzi însă, bucurați-vă de ele așa cum sunt, căci lumea abia astăzi a început să-și folosească urechile întru adevăratul scop pentru care acestea au fost create.

- Apai, dacă o fi așa, atunci să vină crâșmarul cu o carafă de vin și să cinstim creația dumitale! se auzi vocea unui moșier bogat căruia monedele îi zornăiau în buzunar.

- Pentru *Concert!* Pentru *Glorie!* Pentru *piano-danso* (orice ar vrea să fie aia) ! (nimic pentru *Compositos*)

- Ban-tan-tan Ban-tan-tan... Bantan! Ce nume ritmat ai! Ce accente deosebite! Îmi vine să mișc din oasele astea amorțite. Adu-mi pantofii, de oriunde s-ar afla ei. Și fă-te nevăzut azi, căci voi munci până ce-mi vor cădea ochii în noaptea creatoare!

Bantan ar fi vrut să zică și el ceva, dar fu alungat prea iute; ca să nu stârnească supărare. Și ca să nu strice momentul de inspirațiune al lui Dansos, se făcu nevăzut. În acest timp, Dansos căzu într-o frenezie divină; din zi și până-n noapte fredona pasaje sonore și-și unduia trupul pe ritmul „Ban-tan-tan Ban-tan-tan” ca într-o

alegorie fără destinație. Într-un final, reuși să pună cap la cap mai multe mișcări și din îndrăzneala născută din prea multă mândrie contopită cu pasiune, se trezi la un răstimp în fața unui public ce aștepta să vadă o manifestare cum nu se mai văzuse până atunci. Dansos luă puțin aer în piept și se lăsa pradă pasiunii sale pentru mișcare; trupul lui se transformă în veritabile tentacule de meduză, iar mâinile lui luau forma unor raze de soare joviale. Sfârși apoi printr-o tresărire și privi oamenii cu ochii exaltați, gata să sară pe el și să rupă fiecare câte o bucățică din sursa de energie vie ce li se înfățișa. Convins de succesul pe care l-a avut această primă reprezentare, îi oferă un nume creației sale pe care-l făcu public.

- Pentru tine, public drag, asta a fost *Balet pentru Gloria!* În inima-mi plină de încântare răsuna și acum fragmente de lumină pe care mai degrabă reușesc să o aud decât să o vad. Asta m-a-ndemnat să mă pot mișca astăzi așa.

- Să bem în cinstea luminii ce se aude și a mișcării ce se vede. Pentru *Balet!* Pentru *Gloria!* (nimic pentru Dansos)

- Auxidar, adu-mi repede o foaie și un creion. Azi îmi vine a scrie. Fii om bun și adu-mi-le repede. Și fă-te nevăzut azi, căci voi munci până ce-mi vor cădea ochii în noaptea creatoare!

Numele lui Auxidar nu mai fu rostit o seamă de zile în perimetrul grotii, iar acesta nu voi să-l deranjeze pe Scrytos, care după cum se vedea muncea din greu în

speranța că va crea ceva ce va schimba lumea. Și n-a fost departe prezicerea lui, căci la puțin timp după ce se întâmplau acestea, Scrytos citea pentru prima dată în fața lumii... creația lui.

- Nu știi spre cine se vor îndrepta aceste cuvinte sau dacă aceste file vor poseda într-o bună zi pe cineva, dar știi că tot ce-am consemnat eu în zilele cele mai din urmă va rămâne ca punct de pornire spre o eternitate creatoare. Aceasta a fost *Drama în 7 arte pentru creație și glorie* !

- Și pentru ea un toast (și îndată un om ce se ținea bine scoase o băutură tare și o turnă în pahare tuturor celor ce erau de față). Pentru *Dramă!* Pentru *7 arte!* Pentru *creație!* Pentru *glorie!* (nimic pentru Scrytos)

Se întâmpla deci că energia creatoare pătrundea în lume sub toate formele ei. Însă toți acești creatori au simțit într-o bună zi nevoia de a se autodepăși. Ajungând pe la urechile lor zvonul că există undeva în lume un anume loc numit Muntele Geniului de unde s-au născut toate ideile ce au creat lumea aceasta și unde se mai nasc încă idei inovatoare ce au să schimbe cu totul destinul și evoluția întregii umanități, au pornit și ei în căutarea lui, deși nu se știa de existența vreunei hărți sau de un loc concret în care s-ar afla. Căci spuneau învățații „Așa cum inspirația creatoare te-a călăuzit spre Gloria lumească, să te călăuzească și spre Muntele Geniului. Iară de vei ajunge acolo, creația ta va cunoaște desăvârșirea.”

Așa că, din toate colțurile lumii, Arkitos, Regios, Pictos, Sculptos, Compositos, Dansos și Scrytos au pornit în

căutarea inspirației ce avea să le desăvârșească arta; ba mai mult, să le ofere și mai multe idei spre și mai multă glorie.

Pe drumul nesfârșit pe care-l aveau de parcurs, acești creatori se gândeau că nu ar fi fost lipsit de interes dacă și-ar fi luat și pe micul ajutor cu dâșii, ca să le sprijine greutatea intelectuală ce o purtau pe umeri. Prin toate pădurile se auzeau nume în diverse limbi²: *Hilfe! Auxidar! Tulong! Bantan! Auxil! Tusal! Yardin!* Și tuturor acestor strigări le răspundea o singura voce- *Acolo am fost și m-ai gonit. Creația ta a fost mai presus decât umanitatea. M-ai avut și de mine te-ai lepădat.*

O stare de confuzie îi cuprinse pe toți. Aceasta se accentuă însă și mai tare când în fața fiecăruia se înfățișa marele Munte al Geniului (în care se zicea că există o voce divină care judecă toate cererile celor ce ajung aici, iar la final, ca răsplată pentru drumul parcurs și osteneală, li se îndeplinesc toate dorințele) și deși se așteptau a fi singuri au mai găsit încă 6 chipuri care le semănau.

- Arkitos e numele meu. Pentru cei ce întreabă, eu sunt Arhitectul. Voi cine sunteți? (ăsta o fi cel ce a creat lumea?- se auzi o voce din decor)

- Regios. Pentru cei ce întreabă, eu sunt Regizorul. (de ăsta n-am auzit)

- Pictos mă numesc. De va vrea cineva să știe cine sunt eu, Pictor să îmi spună. (Cum a zis? Victor?)

- Sculptos. Sculptorul sunt eu. (De cuptor am mai auzit; e bun și cald)

² Toate numele personajelor-ajutor reprezintă, de fapt, variante în mai multe limbi ale aceluiași cuvânt - „ajutor”

- Compositos. Eu sunt cel ce compune - Compozitorul mi se mai zice. (Auzitorul? deci ceilalți sunt fără de auz?)
- Dansos este numele meu, pe care arta mi l-a dat, dar mi se mai zice și Dansatorul. (Lansatorul? Vaai, că doar nom fi iară *În vreme de război*)
- Scrytos mi s-a spus de când mă știu, dar lumea mi-a mai zis și Scriitorul. (Iubitorul? ăsta vine cu gânduri de pace)

După ce s-au prezentat fiecare și au purtat o luuungă conversație despre care artă se cade a fi superioară celeilalte, etalându-și gradele de mândrie la care au ajuns pe parcursul vieții lor neînsemnate, s-au trezit în interiorul muntelui, unde pereții erau pânze pictate în ulei și trunchiuri sculptate în chipuri de domnitori și oameni simpli. Suprafața ce le suporta greutatea trupurilor lor era toată numai clape de piano cu urme de riglă și ici-colo câte o piatră rătăcită. În centru se afla un iaz sclipitor pe care ușoarele valuri țeseau fraze în cuvinte multe și fiecare respirație a vietăților acvatice mai trimitea la suprafață câte un punct care să încheie fraza. De sus, luna veghea asupra întregului decor și se focaliza sub formă de reflector asupra unei perechi de pantofi ce era sculptată în peretele drept.

Furați de cromatica și de splendoarea locului, au simțit că inspirația chiar se năștea din toți porii acestui spațiu închis fizic, dar de o deschidere imensă pentru acești creatori. Deodată însă se auzi o voce groasă ce părea a răsuna atât din pereții sculptați, cât și din iaz:

Cine sunteți voi? Și ce v-a adus la Muntele Geniului? Doriți să-mi cereți o viață nouă? Un alt destin? O altă familie? Sau vreți să vă dau o sacoșă cu bani ca să scăpați de

sărăcie? Dacă doriți doar una din cele pe care tocmai le-am enumerat puteți părăsi liniștiți acest loc sacru și să Mă lăsați să-mi continui odihna, căci dacă nu știți, azi e ziua duminicii, chiar și pentru Mine.

A urmat o nouă înșiruire a numelor lor, după care ca într-un glas toți au început să spună că-și doresc să realizez creații cât mai valoroase pe care lumea să le aprecieze, că-și doresc faimă și popularitate, că-și doresc idei multe și inovatoare și câte și mai câte. Dio se uita la ei cu mirare zicându-și în gând: „*Uite ce-am putut crea!*”

- Tăceți, netrebnicilor! Uitați-vă la voi, milogi... veniți să îmi cereți faimă și popularitate? Dar pentru ce v-am creat pe voi? Vă mai aduceți aminte oare când am pus parte din Mine în om și l-am făcut asemenea Mie? I-am dat putere creatoare, i-am dat har și inspirație și el ce face acum... vine și îmi cere faimă. Faima n-are să vă aducă bogăție. *Pe fiecare om de pe fața Pământului îl așteaptă o comoară undeva!*³ Voi ce mai așteptați, nesăbuiților?

- Comoara, firește! au răspuns cu toții.

- Comoara? Arkitos, privește la mâinile tale, privește la ochiul tău, de-i putea, privește la Teatrul Gloria, privește la întreaga ta creație. Privește! Apoi vino și cere-ți comoara. Regios, tu ce mai vrei? Uite oameni - un pământ întreg ți-am oferit îți mai amintești? (*Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți!*) Privește înăuntrul tău, adu-ți aminte de jocul acela cu pietre - „de-a oamenii”. Privește spre capodoperele ce semnătura-ți poartă astăzi și mâine. Privește! Apoi vino de-ți cere și tu comoara. Pictos, doar

³ Citat din Paulo Coelho, *Alchimistul*

uită-te o clipă la mâinile tale stropite de culori. Doar uită-te o clipă în jur la toate pânzele pictate. Doar uită-te cum se contopește roșul cu albastrul. Uită-te! Și apoi vino și tu și cere comoara ta. Sculptos... Ție ce să-ți mai spun. Credeam că ținând dalta în mână ai aflat răspuns la toate, dar se pare că ești la fel de însetat după comori ca și ceilalți. Privește și tu spre opera ta, dar mai ales spre dalta aceea; că are să-ți spună multe. Și apoi întoarce-te la mine și cere-ți comoara. Compositos, mica mea armonie, ție nu ți-au servit satisfăcător acordurile și gamele ce te-am învățat? Or, clapele instrumentului tău au refuzat să bată? Îți mai las și ție puținul timp de gândire, apoi te aștept să vii să-ți ceri comoara. Și în sfârșit, Scrytos... Ție ce nu ți-a ajuns? Prea puține cuvintele, semnele de punctuație? Prea puțină priceperea lumii sau prea multă foaie albă ce trebuie pictată în fraze? Mai primești și tu ca și ceilalți un timp de gândire. Privește-ți mâinile creatoare, dar mai ales mintea creatoare, apoi vino și cere comoara ta.

S-au îndepărtat de locul din care vocea lui Dio răsuna. Și-ar fi dorit să se separe, să poată gândi fiecare pe cont propriu și să știe ce să mai ceară, dar o forță necunoscută, mistică, îi ținea împreună. Se vedeau în fața unei oportunități atât de mari, cum toată lumea din exterior vorbea - cei ce ajung la Muntele Geniului primesc tot ce-și pot imagina - și iată-i aici în situația în care nu știau ce să ceară, ce să-și mai dorească sau la ce să mai viseze. Un câmp de forță ținea visul la distanță în această nouă dimensiune pe care o crea energia celor 7 arte strânse laolaltă. O energie concentrată în inima Muntelui Geniului,

asemenea lavei. O energie, care dacă ar fi conștientizat puterea pe care o deține, ar fi umbricit o lume întregă. Dar timpul lor se scurse. Momentul deciziei era aici. Dio chemă la El pe cei 7 *cerșetori*. Arkitos, Regios, Pictos, Sculptos, Compositos, Dansos, Scrytos! Spuneți cererea voastră!

- Mare stăpân ce ne ești Tu, cu umilință îndrăznim a-ți cere ție doar cele ce ne-ai dat și până acum. Nimic din ce nu ne trebuie să nu ne dai. Și toate câte crezi că ne sunt de folos, trimite-ni-le nouă. Și te rugăm din suflet, trimite-ne nouă pe ajutorul nostru pe care l-am gonit când poate ne trebuia mâna lui dreaptă sau chipul lui luminos. Ne iartă pentru îndrăzneală și nu lua de la noi harul pe care l-ai zămislit, că prin el să umplem pământul și să-l stăpânim prin frumos, prin creație, dar mai ales prin artă!

- Comoara toată e a voastră! Luați și vă săturați și să nu însetați și să nu flămânziți în veci. Atâta vreme cât creația merge mai departe, comoara sunteți voi!

Și îndată un chip plin de lumină se înfățișă lor zicând:

- Eu sunt ajutorul. Eu ți-am ținut rigla. Eu ți-am ținut frunzele vii. Eu ți-am separat culorile când s-au amestecat. Eu ți-am ferit mâna de cuțitul daltei. Eu ți-am strecurat diezul printre game. Eu ți-am ferit glezna de-atâtea ori. Eu ți-am ținut stiloul în mână atunci când te gândeai să renunți. Eu sunt îngerul vostru păzitor și voi cei ce lucrați în slujba Creației. Mergeți deci în continuare și creați că lumea are nevoie de voi!

Lumea are nevoie de creație! Lumea are nevoie de creatori!

Lumea are nevoie de oameni, dar mai ales de artă!

Ciobanu Andreea-Elena

Concursul Național de Creație "Vasile Alecsandri"

EX LIBRIS

IRIS RUSU

**Clasa a X-a, Liceul Național "Octavian Goga"
Sibiu**

Human

Joc de șah între ferestre închise
totul e alb,
noi vedem nebunie și furie,
două arme ce nu cunosc mila.
Moartea are rostul ei în viața plină de mizerie.
Nebunul nu ia
Nimic,
el stă în umbra altora
mai demenți, mai umani.
Pentru a putea trăi trebuie să înveți să mori.
O să lăsăm umanitatea
pentru a învăța să controlăm tot ce nu putem simți.
Am câștigat războaie
pentru că ne-am amintit
(involuntar)
că nu suntem bestii ce ucid fără conștiință.
Ne-am privit o clipă
fără a ne uita ,
de fapt,
la noi
și
am știut ca nu existăm decât ca și o altă formă a nimicului.
Am ucis tot ce iubeam,

am închis în oglinzi paralele
toate lucrurile pe care le-am urât vreodată
și
ne-am privit , din nou
fără să mai știm altceva
decât că a fi uman înseamnă a iubi tot ce vrei să urăști
și a urî tot ceea ce vrei sa iubești.

Reality

Îneacă-ți gândul
în uitare
pune cătușe sufletului alb
nu-i lăsa să te privească
așa
o să-i distrugi cu o simplă atingere
„nothing is as it seems to be”
suntem oameni
(uneori fac afirmații incerte)
dar
marionetele dansează
(fără muzică)
trebuie să le înveți pașii cât mai repede
(știi, sună impropriu)
we do not get to choose the life we're living
ochii lor
te ard
în neputință

nu-i lăsa să te fure

tu ești tot ce te înconjoară
iar lumea nu e altceva decât oglinda aburită a propriei tale
marionete
care-ți rupe lanțurile
în neștire
let them touch your copper skin
let them feel the pain
'cause you're the unforgiven
that will never get away.

Drugs

nu-ți arunca oasele-n pământ,
acolo inima nu mai bate normal
și sunt doar vulcani
ce erup de două ori pe an
pentru tine.
fiecare celulă
o să explodeze.
prea mult oxigen
neuronii s-au legat
cu noduri
de mâini strânse
ce dau cu pumnii-n mese
de sticlă veche.
dă-te jos de pe tavan
te crezi o vietate ciudată
fără cenușă-n oase
poate că într-o altă viață

te-aș fi iubit
la fel ca restul lumii
dar
noi nu mai aruncăm decât zaruri
ce au colțuri ciobite și numere impare
în artificii monocolare
stai în pragul ușii,
mă privești de sus
fără regrete
îmi smulgi litere ascuțite
și
le trănțești pe foaie,
așa crezi tu că se face poezie.
îndreaptă A-ul din colțul paginii
ce plânge după pixul care-l zgarie cu penița grea,
dă-ți sufletul și viața întreagă,
aruncă-te în alb,
nu ridică ochii de pe hârtie,
scrie urlând de durere,
lasă apoi ultima parte din tine,
ce a rămas înecată în cerneala veche,
să respire singură.
Poate că asta e poezia.

TARA BIANCA SIMIONESCU

Clasa a X-a, Liceul C.N. "Mihai Eminescu"

Buzău

ANONIMUS

Nicio lumină nu mai străbate prin ochiul colțuros de geam al cămăruței în care își duce topind viața. Nici razele lunii nu mai străpung pentru a lumina acea potecă șerpuită spre casa lui. Întunericul a pus stăpânire pe tot: pe sufletul și trupul lui.

În odăița tăcută și întunecată în care tavanul parcă atingea podeaua, într-un colț, gârbovit, în șezlongul ce scârțâie de parcă un țipăt de disperare încearcă să-l trezească din nesimțire, stătea poetul. Cu fața palidă, ochii adânciți și mâinile încleștate, buzele ce schițează parcă un zâmbet pierdut, acoperit cu un colț de pătură veche, își așteaptă sfârșitul, resemnat ca un om ce a pierdut totul. Frigul îi cuprinde trupul firav, iar în soba de lângă el sfârâie un tăciune gata parcă să aducă somnul veșnic. Doar într-un colț al camerei parcă mai există viață, acolo unde păianjenul țese cu tenacitate o pânză ce prinde în mrejele ei încetul cu încetul întreaga încăpere. Pe masa de abanos, acolo unde totul prindea viață, unde pătrundeai în lumea viselor ce nu mor, zace toropită o carte ce amintește parcă de drumul drept ce îl purta pe poet în lumea creației. Dar privirea lui nu se îndreaptă spre această masă dătătoare de bucurie, ci spre ochiul mic de geam prin care încearcă să deslușească acea cărare șerpuită ce duce spre nicăieri. Ceața groasă și

întunericul însă, nu îl lasă să vadă nici drumul și nici capătul drumului și singurătatea îi apasă din ce în ce mai tare în suflet. Și el așteaptă...așteaptă sfârșitul. Abandonat de cea care i-a fost călăuză în lumea lui, se simte neputincios și își dorește lumea umbrelor .

Din cenușa vetrei, prinde viață însă ca o binefacere o umbră ce începe a se plimba pe fața-i îngândurată. Și, dintr-o dată, focul se aprinde umplând camera de lumina și căldură. Iadul flăcărilor aprinde scânteia din ochii poetului care se ridică sfios și se apropie. Prins parcă într-un dans al luminii, învârtit de o nălucă ce îi încălzește sufletul, prinde viață. Încet, încet, căldura pune stăpânire pe trupul lui. Obrajii i se îmbujorează, zâmbește larg și cu mâinile pline de emoții aprinde o nouă lumânare.

Prin ochiul de geam, razele lunii îi luminează masa și el e iarăși fericit .

- Unde ai fost? De ce ai plecat știind că fără tine întreaga mi lume se năruie? Tu, muza mea, unde ai fost?

- Am fost aici! Dar tu ai refuzat să mă vezi. Apoi am plecat și te-am așteptat la capătul drumului cel drept, dar tu mă căutai cu privirea pierdută la capătul potecii șerpuite. Și iarăși se iau de mână și se învârt într-un dans al iubirii, până când istoviți, el pică în șezlongul lui, iar ea continuă ca într-un joc de lumini și umbre să se învârtă în jurul lui .

- Și totuși, de ce m-ai părăsit?

- Și totuși, de ce m-ai părăsit? Ofranda mea oare nu a fost suficientă? Împreună am creat o lume a noastră. O lume în care e numai liniște și pace, numai bucurie și înțelepciune,

numai lumină și zâmbet, o lume perfectă! Tu - muză a mea,
eu - pământean al tău!

Și flăcările încep să se învârtă mai tare, iar liniștea
dansului dispare. Se agită, se zbat și parcă dintr-o dată,
căldură lor e arșiță de soare .

-De ce lume vorbești tu, suflet vândut? Am fost aici tot
timpul, dar tu m-ai ignorat! Ai intrat în lumea ta perfectă și
ai crezut că viața e așa. Iubiți am fost în artă, e purul adevăr!
Greșeala ta, știi bine, a fost că nu ai înțeles că tu ești
muritor. Ofranda și jertfa creației perfecte nu-mi sunt
suficiente.

GEORGIANA SLUJITORU

Clasa a XI-a, Colegiul Național ”Barbu Știrbei”

Călărași

Blestemul lui Pygmalion

- Poftim?! Nu are sens ce îmi spui, Irina... Nu ai dreptul să mă părăsești! Nu poți... Știi la fel de bine ca mine că tu ești a mea.

Tânărul pictor ia de pe perete cu o emoție vizibilă tabloul în care imaginea Irinei, zâmbind, părea ruptă dintr-un colțișor de rai. Nicio urmă de păcat nu era ascunsă în el. Parul blond al tinerei, ochii la fel de frumoși ca cerul senin și zâmbetul ei reprezentau un adevărat panaceu pentru creatorul tabloului, deși, acum, trăsăturile angelice ale picturii contrastau cu imaginea unei Irine cu trăsături diabolice, reale. Durerea îi întuneca privirea iar fruntea încrețită îl convingea pe tânăr de efemeritatea frumuseții.

- Privește! Tu ești! strigă pictorul aruncându-se la picioarele tinerei, arătându-i din nou tabloul. Uită-te la chipul ăsta... Eu l-am făcut... Și, Dumnezeule, l-am pictat înainte de a te cunoaște, ca pe un ideal feminin... Ca pe un înger al cărui glas eram convins că nu voi putea să îl aud vreodată! Te-am pictat fără să știu că voi fi avea norocul să te întâlnesc cândva! Sau, stai... ăsta a fost un blestem! Am fost blestemat să mă îndrăgostesc de opera mea...

- Victor, ascultă-mă, suspină tânăra trecându-și duios mâna prin părul lui și oprindu-se în momentul în care mâinile lor s-au împreunat. Deși toți cei care pot vedea ar fi convinși că

tabloul tău este, de fapt, portretul meu, noi doi știm că nu e așa... Da. L-ai pictat înaintea de a mă cunoaște. Exact cum ai spus: ca pe un ideal feminin...etern. Știm amândoi că dragostea ta pentru tablou este veșnică, în timp ce atracția față de mine este la fel de trecătoare ca și trupul acesta în care am fost menită să trăiesc... Când părul meu nu va mai fi blond, când pe chip îmi vor apărea toate poveștile, vei fi distrus. Și la fel voi fi și eu. Oh, cât aș vrea să mă eliberez de povara aceasta. Nu voi putea, dragul meu, să suport ideea că iubirea ta va fi trecut, că s-a dus iremediabil și veșnic și că tu nu suferi... Victor, tu ești într-adevăr îndrăgostit de opera ta, nu de mine. Ești îndrăgostit de frumusețe. Ești artist...e normal. Dar, eu sunt vie, am o mulțime de defecte și am făcut prea multe greșeli... Nu pot să mai concurez cu EA! E obositor, dureros și nebunesc. EA e perfectă, iar eu sunt atât de imperfectă... Frumusețea mea este atât de nestatornică....

Pictorul o privea îngrozit. Aproape că nu o auzea. Îi mângâia mâna catifelată, iar prospețimea trupului ce îi stătea alături îl înnebunea. I se părea illogic ceea ce spunea Irina. Ar fi voit să tacă... Să o poată privi la nesfârșit, să îi strângă trupul la piept, simțindu-i respirația sacadată atât de reală și de magică.

- Gândește-te, dragul meu, la întoarcerea noastră de la Paris. Cât de dor îți era de tabloul acesta. Și am stat acolo doar 4 zile... Oh, cât de mult m-am străduit eu să te fac să uiți! Să O uiți. Când am ajuns în țară ai plecat aproape hipnotizat de lângă mine și te-ai închis în camera asta claustrantă. Aproape o săptămână. Am murit de dor și de îndoială... Am crezut că ai pățit ceva. Am venit zilnic la ușa

ta, fără sa primesc vreun răspuns. Îmi doream atât de tare să te îmbrățișez... așa cum EA nu poate. Nu înțeleg... poate că ca ai fost dezamăgit de realitate... Eu sunt atât de reală! Te-ai speriat. Și azi, Victor... Uite, mi-ai deschis ca și cum nu s-a întâmplat nimic, ca și cum...

Fără să o lase să termine ce avea de spus, convins ca drama aceasta nu se va termina prea curând și convins că ea nu avea dreptate, o apropie pe Irina de el, sarutând-o. I-a șoptit printre lacrimi:

- Iartă-mă, Irina! Mi-a fost dor de tine...

La doar câteva zile după cearta dintre cei doi îndrăgostiți și la împlinirea a două luni de când cei doi s-au cunoscut - într-o sala de teatru, într-o seara de toamnă - plimbându-se la întâmplare pe străzile aglomerate ale orașului, Victor ajunsese la facultatea la care Irina lui studia medicina. Se hotâse să o aștepte. Afară ploua încă de dimineață și, deși era o ploaie rece de toamnă care ajunsese până în străfundul sufletului celui care avea curajul să o înfrunte, Victor știa ca avea nevoie sa fie „zguduit”.

“Tot ce-mi spune Irina este o tâmpenie... Nu are sens! Bineînțeles că nu o iubesc mai mult pe cea din tablou. În fond, cum aș putea să iubesc o imagine? Dar... dacă mă gândesc mai bine, este creația mea. Eu am pictat-o! Nu, cea din tablou nu este Irina, deși sunt identice. Nici nu o cunoșteam pe Irina pe vremea aceea... Întâlnirea noastră a fost ca un semn divin, însă pictura îmi aparține în totalitate. Irina nu poate să mi-o ia! Dar nici pe Irina nu o pot pierde. Până la urmă, ele sunt un întreg, se completează reciproc.

Sunt la fel de frumoase și sunt amândouă ale mele. Oh, trebuie să o conving că sunt cu adevărat îndrăgostit de ea, să nu îi mai dau motive să fie geloasă, astfel le pot păstra pe amândouă. Ar trebui să îi fac o surpriză. Voi merge la florărie și voi cumpăra un buchet mare de lalele roșii... Știu că sunt preferatele ei. Apoi, am să o aștept aici și îi voi spune cât de mult o iubesc...”

După ce a cumpărat florile, Victor nu a trebuit să mai aștepte mult timp. Deși, în general, timpul este crud cu cei care așteaptă, de data aceasta, furtuna din sufletul artistului ce ținea strans florile în mână, l-a emoționat până și pe Timp. În doar câteva minute, Irina a ieșit pe porțile facultății însoțită de câțiva colegi. Grupul era vizibil amuzat de ceva, iar hohotele de râs haotice și oarecum vulgare au atras atenția celor din jur, inclusiv a pictorului care stătea rezemat de un perete rece, pe care era gravat mesajul: „Beauty awakens the soul to act”. Privindu-i, Victor a simțit cum ura începe să alerge alături de sânge prin vene, făcându-l să dea drumul buchetului de lalele pe care îl ținea în mână pe trotuarul plin de mocirlă. Acest spectacol i se părea de-a dreptul îngrozitor. Cum este posibil ca iubita lui, fata în care frumusețea și puritatea se îmbinau perfect, ea, cea care prin orice făcea sau spunea îi umplea lumea de magie, să fie însoțită de tinerii aceia atât de pământeni?! I se părea că toți cei din jurul Irinei o murdăresc, întocmai ca lalelele care tocmai ce căzuseră în noroi. Avea impresia ca acei tineri o coboară pe iubita lui la tot ceea ce înseamnă profan și, prin urmare, își bat joc chiar de pictor și de opera lui. Fără să îi adreseze vreun cuvânt tinerei care se îndrepta emoționată spre el, plecă rapid, pierzându-se în mulțime și în întuneric.

Câteva minute mai târziu, Irina se afla în fața ușii lui, din nou, cu lacrimi în ochi, hotărâtă să pună capăt unei relații bolnăvicioase care, oricum, nu avea niciun viitor. „Am încercat în zadar să îl ajut... Oh, Doamne! De ce nu pot rămâne frumoasă mereu?!” În timp ce aceste gânduri își făceau loc în mintea ei, a apăsat, instinctiv, pe clanță. Surprinzător, ușa era deschisă. Ceva se schimbase... Se pare că Victor o aștepta.

Îl găsește stând în fotoliu. Fuma o țigară și privea fără măcar să clipească tabloul care se afla în fața lui. Părea liniștit. Totuși, deodată, întorcându-și chipul care avea ceva din expresia unui fanatic spre Irina, îi spune, pe un ton aspru:

- Nu îmi plac prietenii tăi, Irina! Tu chiar nu realizezi că nu poți să fii în preajma lor?! Ei distrug tot ce e mai frumos în tine! Cum se poate să fii văzută cu ei? Trebuie să ai mare grijă de imaginea ta! Nu se poate spune despre tine că ești asemenea celorlalți tineri lipsiți de idealuri! Tu nu poți fi ca ei! Nu, nu! În niciun caz... Esti prea frumoasă pentru ei! Irina, renunță la facultate! Rămâi aici, cu mine... pentru totdeauna!

Victor se ridică brusc și cu un instinct animalic o strânge puternic pe tânără la pieptul lui.

- Ești nebun, Victor! Îmi pare rău, dar nu mai pot continua așa... Trebuie să ne despărțim!

Pictorul, cu lacrimi în ochi și cu durere în inimă a sărutat pentru ultima dată cadavrul adorat al Irinei. Camera era întunecată. Sângele tinerei se amestecase cu auriul părului într-un tablou funebru. Imaginea ochilor albaștri, rămași fără pic de sclipire, accentuau nevroza artistului. Cuțitul înca se afla înfipt adânc în inima ei, dar și el simțea aceeași durere.

- Tu ești a mea, Irina! Aveam dreptul ăsta asupra ta! Eu te-am creat!

Se ridică greoi cu mâna rece a Irinei într-a lui, lăsând-o într-un final să cadă înapoi pe podea. Știa că el va fi pedepsit... Dar trebuia să salveze tabloul. Altfel, avea să îi fie luat. Nu îi mai rămânea mult timp... Se spală repede de sângele care îi ardea trupul și se îndreptă spre pictura de pe perete. Imaginea, ca de fiecare dată, îi zâmbea. Ea nu l-a judecat niciodată, l-a ascultat mereu și i-a aparținut în totalitate. Și, în momentul acela, ceva s-a aprins în sufletul său. Pentru prima dată simțea adevărata iubire.

« Ce minune! » se gândește Victor... « Merit să fiu răsplătit! »

ANCA TEODORA SOLOT

Clasa a X-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Creăție

Se trezi uitându-se la o icoană, având impresia că privirea celui sfânt pictat îl iscodea. Era o cămăruță, cu un singur pat și o noptieră mică realizată din lemn de stejar cu un sertar ce schelălăia când era deschis. Nu știa unde se afla, dar arăta ca paradisul pentru el. Camera era vopsită într-un verde crud, frumos, ce liniștea. Era primitoare. Pe jos o dușumea ce bănuia el că scârțâie era acoperită de un covor mare, vechi dar pufoș, decorat cu motive tradiționale. De undeva venea un miros îmbietor de plăcintă cu brânză și șuncă prăjită. Se tolăni înapoi în pat, nu își mai amintea când a simțit ultima dată moleșeala unui cearșaf pe piele. Sau când s-a adâncit într-o saltea cu arcuri. Mirosi perna albă imaculată. Mirosea divin, a curat, a flori de lavandă. Era cald, acoperit de pături albe. Nu vedea pe nimeni în preajmă. Măinile și picioarele încă și le simțea grele. De asemenea capul îi zvâcnea. Încercă să-și amintească unde se afla. Își aminti că lumea lui fusese învăluită într-un vâl negru nimicitor, neiertător. Crezu că pierise. Evocă ultima imagine ce s-a format timidă și defectuoasă în amintirea lui. Zărise o lumină. Și distinse în zare, sursa ei. Două felinare luminau impunător și netulburat împrejurimile ce purtau povara zăpezii. Ele conturau reflexia unei mănăstiri, nu tocmai mare, înnegrită și scorojită de veacuri. Ferestrele în stil baroc, aveau fiecare un

înger prăbușit deasupra, înconjurat de arcade ce au fost odată aurite. Unui înger îi lipsea o aripă, altuia capul sau poate piciorul. Vitraliile încă păstrau o mărturie a măreței și grandioasei mănăstiri ce fusese odată. Clopotnița îl trezise din reverie. Cineva bătu la ușă. Ușa firavă din mahon cu o încuietoare slăbită și puțin strâmbă, se deschise.

Un fior de speranță. Dacă cineva a reușit să evadeze din acel loc și el putea să o facă. Pereții vuiiau și-l sminteau cu foșnetul lor. "Pe viață, condamnat pe viață" cu aceste freamăte cântate după o simfonie a mistuirii, zidurile înalte îl aduceau la disperare. Se apropie de peretele din fund. Acesta era marcat de o serie nesfârșită de dungi și linii, multe adâncite foarte tare în perete, altele scrijelite doar la suprafață pentru amuzamentul cinic al deținutului. Parcurse șirul de linii ce se aflau deasupra capului său, degetul așundându-i-se în fiecare mică scobitură. Dar brusc, mânat de un instinct din interior, de acea voce ce îi fusese alături din ziua încarcerării, coborî degetul în jos. Și atunci își dădu seama, scria "Am fost aici", ca o plăcuță mortuară, ce a făcut cunoscut lumii întregi un martir. În adâncitura ultimei litere era o crăpătură de aproape doi centimetri. Marc luă lingura ruginită și îndoită de care niciodată până acum nu se atinse, prefera să mănânce direct din castron pentru a supraviețui, și o vârî acolo. În scurt timp o bucată și mai mare de zid se deslipi și căzu cu un zgomot asurzitor. "Liniște!" șopti exasperată vocea. Și ca un ecou al propriilor cugetări, portița prin care primea mâncare se deschisese, cu un extenuat clinchet. Iar ochii holbați ai bătrânului apărură:

- Ce faci acolo? rosti el cu o voce tremurândă, dar furioasă.

-Am căzut, răspunse Marc cu o voce sfârșită. Bătrânul închise portița cu un bombănit și se îndepărtă. Băiatul înlătură altă bucată de perete. O bucurie de nestăvilit îl sufocă. Voia să țipe, să mulțumească până și infernului. Acolo, în acea mică scobitură se afla un sac plin cu dalte, ciocane și o rangă dură din oțel, dar mai scurtă împreună cu numeroase linguri și cu o lopată mică. Din acel moment știi ce trebuie să faci. Evadarea îi respira în ceafă și îi murmură în ureche cu o voce simțitoare” libertate”.

-Bună dimineța, ne bucurăm să vedem că v-ați revenit în simțiri. Ați fost inconștient mai bine de trei zile. Ați speriat-o profund pe Maica Stareță, care v-a găsit leșinat și înghețat în miez de noapte, pe scările, cei drept, șubrede ale mănăstirii. Erați înghețat, ne temeam că nimic nu va mai putea să vă salveze. Dar maica Elefteria cu îndârjire v-a turnat neconținut fierturi pe gât și v-a încălzit cu cărbuni încinși. Domnul a fost milostiv cu dumneata, rosti ea împăturind o pătură albă de la capătul patului.

Ieși într-un hol în care lumina zilei nu era poftită. Numeroase uși, ca un labirint al veșnicilor patimi, se etalau în fața sa. Slujnice grăbite și copleșite de sarcini meschine băteau acel coridor în lung și-n lat. Maicile încercau să-și facă loc printre graba și zăpăceala slujnicelor, cu cărți de rugăciuni în mână sau cu alte îndatoriri în gând. Măicuțele îmbrăcate în straie monahale învechite și peticite, având capul acoperit cu o scufie neagră, destul de incomodă la prima vedere, emanau o deplină pace sufletească, dată de doliul lor perpetuu pentru lumea ce nu mai însemna nimic, ce era moartă în sufletul lor.

Percepând lumina pâlpăită și mângâietoare a unicei

lumânări, care chinuită încerca să străpungă cu a ei firavă vibrație obscuritatea ce ruginea pereții albi ai aceluia culoar, realizează ironia întregii situații. El, un fost pușcăriaș era întemnițat din nou de soartă, înlănțuit de mila ei, în lăcașul lui Dumnezeu. Un Dumnezeu ce-l părăsise cu șase ani în urmă, când nevinovat, le-a permis acelor oameni avizi de putere și de bani să-l condamne pe viață pentru o crimă ce nu o comisese. El acel Domn, ce l-a vegheat când a fugit din ghearele tatălui său în miez de noapte, după o amarnică bătaie, îl lăsase la voia întâmplării în acea zi fatidică.

Maica Stareță își dresese glasul și după o clipă de liniște îl întrebă:

- Domnule Marc Ekman, ce căutați pe drumuri neumblate, pe un ger așa năprasnic?

O luptă teribilă se dădea în el. Sufletul voia să se destăinuie, dar prudența îi domina conștiința. Și deodată din ființa lui zdruncinată răzbi o voce:

-Mântuire. Aceeași voce ce l-a salvat de nemărginite ori, rosti și acum cuvintele pe care el nu avea curajul să le grăiască.

-Ați fost acuzat de o crimă.

-Pe care nu am comis-o, nici cu gândul, nici cu sufletul și nici cu fapta.

Maica se uită cu ochii ei mari, cenușii, obosiți și cunoscători ai ființei umane direct în sufletul său. Nu descoperi nici urmă de minciună. Cu o grimasă visătoare îi spuse:

-Te cred. Și îmi închipui că Dumnezeu are alte planuri pentru tine dacă te-a adus la ușa casei sale. Cine sunt eu să-i judec faptele? Dar să știi că noi ne-am rugat neîncetat, cu speranța că ne va trimite pe cineva să ne construiască o scară, pentru a putea ajunge la loja corului.

Marc o privi înmărmurit. De aceea pașii l-au adus în acel loc. Înțeleșese în sfârșit.

-Eu sunt dulgher. O pot construi eu.

Maica cu lacrimi în ochi sărută crucea ce o ținea la gât. Și șopti sfârșită:

-Mulțumesc, Doamne!

Subit, tremuratul a încetat, febra a dispărut, iar conștiința i-a revenit. Se simțea din nou capabil, vrednic să înainteze, să continue. Săpă timp de două luni. Nu mai auzea vocea, semn că era pe drumul cel bun. Dar percepea frigul, intuia că la suprafață era o iarnă grea. Nu mai avea timp, oricine putea afla de îndeletnicirea sa. Mormane de pământ aduse cu sacul din adâncuri îi vegheau evadarea. Pierduse prea mult timp și energie pentru a eșua. Șase ani. Șase ani lungi și anevoioși s-a adâncit cu tărie în dorința sa de a evada. Cu fiecare nouă lovitură de dalță, cu fiecare lingură de pământ îndepărtată, în voința sa răsuna nevinovăția. Furios, lovi cu dalta din nou. Era ceva mai tare decât pământul. Era gheață. Uimit, neîncrezător, lovi încă o dată. Gheața i se topise în mână. Atunci atacă cu frenezie bariera ce a mai rămas între el și exterior. Era însângerat și rănit, mâinile îl dureau cumplit, dar când, ca o cârțiță oarbă, și-a scos capul de sub pământ și a văzut raza lunii a început să plângă smerit.

Noi toți suntem creații ale lui Dumnezeu, el este singurul ce ne poate distruge. Oamenii oricât de răi ar fi nu pot fi distrugători, ei sunt meniți să fie doar creatori. Creatori de sentimente, de circumstanțe, de opere și de viață. Aceasta este povestea unui om, creație a lui Dumnezeu, a cărui viață aproape pierdută printre ițele acestei lumi a creat un omagiu, omagiu adus cerului și iubirii.

DIANA-MIHAELA STANCIU

Clasa a X-a, Colegiul Național "Ferdinand I"

Bacău

Marea mea iubire

S-a terminat marea? Unde a dispărut marea? Aveam marea la picioare! Era aici adineauri! Mă atingea ca și cum aș fi fost ultimul martor al iubirii pe care o purta! O simțeam pe pielea mea și era atât de aproape...Mă mângâia, îmi șoptea lucruri minunate și mă cicălea atunci când mă îndepărtam. Mă striga disperată, mă trăgea în toate părțile și mă alunga de la un mal la altul. Când a revenit eram deja în jocul ei și nu mai aveam nicio scăpare. Era neajutorată și singură la fel ca mine. Mă aștepta în larg, acolo unde toată lumea ar fi fost a noastră.

Încet și calm am pășit spre ea. Eram în căutarea necunoscutului și știam că în locul în care se afla marea, se afla și marea mea iubire sau mai bine zis, partea necunoscută de care avea nevoie cu disperare tot corpul meu! Creația lumii era marea. Era lait motivul pentru care îngenuncheam fără regrete. M-a lovit primul val, am călcat prima scoică, m-am izbit de prima stâncă și...am auzit un țipăt:

-Mia! Vino înapoi!

Am auzit atât de clar vocea lui și când m-am întors am fost luată de al doilea val, am călcat a doua scoică și m-

am izbit de a doua stâncă. Căzută pe fundul mării, auzeam o voce cristalină care mă striga. Știam că era el și aș fi vrut să ies, să mă ridic și să îl strâng la piept așa cum făceam de fiecare dată când urma să o luăm de la capăt. Aș fi vrut să ies, dar nu aș fi avut cum, pentru că totul era negru. Mă simțeam moale și pluteam într-un loc nou, misterios. Îmi era frică, dar eram oarecum liniștită. Îmi doream să cunosc mai bine lait motivul vieții mele, dar sentimentul de singurătate nu îmi dădea pace. Îmi plăcea liniștea de acolo, dar de afară auzeam o voce atât de dragă mie!

-Mia!

L-am auzit iarăși. Acum însă era mai aproape. Puteam să îl identific după mișcările disperate. Era asemenea unui rechin care se zbătea să obțină hrană. Eu eram în momentul acela hrana sufletească de care avea nevoie strigătul disperat al celui de la suprafață!

-Mia!

Aș fi vrut să îi spun unde sunt, în loc să îl las să sufere, dar marea își dorea să mă domine și în loc să o acuz pentru asta, aproape că o înțelegeam. La fel de mult îmi doream și eu să domin chipul de la suprafață, dar de fiecare dată îmi dădeam seama tot mai mult că o ființă nu poate pune stăpânire pe alta. O ființă ce iubește trup și suflet nu are niciun drept în fața celui alt în afară de cel de a iubi .

-Mia!

Acum îl puteam simți mai aproape decât era înainte. Eram lovită de mișcările apei provocate de el. Îl puteam auzi chiar lângă mine și aveam impresia că de fapt visez. Îl cunoșteam atât de bine și știam că își va dori să mă găsească. Nu ar fi putut trăi cu gândul că a rămas singur; fără unica persoană care l-ar fi înțeles indiferent de situație și care l-ar fi acceptat întotdeauna fără niciun regret. Acum că nu mă aflam lângă el, nimic nu era la fel.

-Mia! Aici erai!

Părăsisem apa și pluteam doar în brațele lui. Eram inconștientă și totuși simțeam totul. Aș fi vrut să mă trezesc doar pentru că el avea să îmi fie alături, dar mă simțeam mult prea obosită.

-Mia! Te rog, revino-ți!

Aș vrea, dragul meu. M-aș ridica și aș sta în prezența ta, în brațele tale și în căldura ochilor tăi o viață întreagă. Mă simțeam minunat și mai presus de toate mă simțeam protejată de el. Îmi cunoștea orice mișcare și tot timpul aveam impresia că știe și ce gândesc. El fusese dintotdeauna băiatul pe care mi-l dorisem. De prima dată când l-am zărit în mulțime am avut impresia că îi strălucesc ochii și că fiecare mișcare pe care o făcea tresărea în mine. Totul era special la noi doi și întotdeauna spuneam că suntem una dintre creațiile reușite ale Universului.

Ultimul lui strigăt m-a făcut să tresar și să mă ridic de pe nisipul rece.

-Mia! Am crezut că te-am pierdut.

Era mai frumos decât îl știam. Îi sclipea părul în bătaia soarelui și ochii îi erau umezi. Pe chipul său se afla un zâmbet de învingător și brațele sale se aflau în jurul taliei mele. Acum el era cel care mă strângea la piept ca și cum lumea ar fi fost a noastră dintotdeauna. Marea nu mai era lait motivul meu! Nu mai aveam de gând să îngenunchez în fața ei, dar cu toate astea, o iubeam la fel de mult .

-Să nu mai pleci niciodată de lângă mine!

De data asta nu aveam unde să mai plec! Îmi găsisem marea iubire și nu mai aveam nevoie de nimic altceva ! Eram în siguranță și asta era tot ceea ce îmi doream. Ma simțeam protejată de orice val, de orice scoică și de orice stâncă. Am rămas preț de câteva minute îmbrățișați pe nisip și auzeam cum marea mă căuta, surprinsă parcă de brusca mea dispariție. Încerca să mă găsească și să mă desprindă de el într-un moment vulnerabil. Valurile se înșirau cu furie la mal, dar nu mă puteau găsi. Acum nu mai eram a lor, nu mai aparțineam acelei lumi. Le părăsisem fără niciun regret .

- Nu vrei să plecăm?

Ne-am ridicat și am plecat împreună către un nou loc. M-am întors pentru ultima oară cu fața la mare și i-am trimis un sărut care însemna pentru amândouă “ Adio! “

IRINA-ȘTEFANIA STOICA

Clasa a X-a, Liceul C. N. "Mihai Eminescu"

Buzău

Condeiful sihastru

Te-ai născut dintr-o pată de cerneală...o pată pe un pergament de constelații, ca o violetă gravă într-un câmp de margarete. Condeiful meu te-a cules dintr-o călimară cu asfințituri de gânduri, cu ecouri de praf și te-a așternut suav pe hârtie. Te-ai metamorfozat dintr-un punct imprecis într-o litera nescrisă, dar pictată, care s-a deșirat în cuvinte, în rânduri, într-un contur al unui roman pe care îl scriu și acum la lumina unei lumânări. Eu știu că această geneză este o partitură de pian care așează amurgul pe portativ. Dansezi ca o umbră a trecutului pe melodia vechiului patefon și totuși, în eternități de-o clipă te zugrăvesc atât de prezentă! În vitraliile reci încă se oglindesc scânteii ale unei comete stinse, care într-un moment de rătăcire a împodobit bolta sufletului meu. Dar eu n-am să te las să te stingi! Te-am ilustrat într-o ramă de cuvinte și am privit cum te-ai luminat pe dinăuntru.

...Te-am mângâiat cu atingeri de satin, te-am învelit cu ramurile-mi de smalt, te-am vegheat. Nu te-am lăsat singură niciodată. Știam că tăcerea doare, așa că ți-am vorbit în fiecare seară, deși uneori nu știam dacă mă ascuți. Alteori te priveam dormind și continuam să îți vorbesc în șoaptă, iar glăsurile mele stinse aveau să îți fie candelă.

Îți mai aduci aminte mistuirile vântului, palele cu prăfuiți de jăratice? Biciuirile acelea neîngăduitoare mi-au dezgolit trupul de frunze și mi-au brăzdat scoarța arămie cu cicatrici ale durerii conabii. S-au întipărit în ființa mea asemenea rugăciunilor tânguitoare care se adăpostesc între zidurile unei moschei. Eu n-am uitat. Și știu că te-am rănit din dorința de a te cuprinde cu crengile mele schingiuite , îmi pare rău... Câte întristări mi-am refugiat în suflet!

Dar tu zâmbeai atât de frumos, încât am surprins pentru o clipă, răsăritul pe chipul tău! Tu pentru mine ai fost lumina ce picura pe flori, eu pentru tine...Eu pentru tine m-am înveșmântat cu sovonul de flori zmeurii, pentru tine am cules mireasma picăturilor de rouă. Te vedeam atât de dulce și de nevinovată încât mi se părea că orice privire a mea vatămă ființa ta de porțelan. Eram gelos pe razele care îți mângâiau chipul, pe adierile care te înfiorau și chiar pe clipirile care îmi furau crâmpoie ale dăinuirii tale.

Am înțeles mai târziu că viața mea atunci a început. Odată cu tine. Începutul meu ești tu, tot tu ești și sfârșitul. Ah, tu, tei înflorit în mijlocul iernii! Te-ai gândit vreodată cum te-am păstrat eu? Cum te găsesc atunci când pleoapele de plumb se închid? Ești la fel de diafană ca și în vremurile acelea aievea, iar naivitatea ta tulburătoare îmi inspiră aceeași dorința plină de chin. Ah, tu, zi de vara în iarna vieții mele!

Și dacă anotimp ploios de scoarțoasă ne înstrăinează, nu mă tem! Ce dacă stelele tremură, iar lumina lunii pâlpâie? Eu n-am să plec de lângă tine. Pământul

pustiu de tabac ascunde umbre reci, le ferește printre rândurile tale. Cântecele viorilor se regăsește în recitățile poemelor tale, iar când tonul vocii se acutizează, citesc ploaia. Răcoarea calmă e țărniță al neliniștilor tale, pe când văzduhul ți-e perdea plătândă cu parfum de lavandă .

În fiecare anotimp, am adormit versuri în călimară. Le-am cules asemenea unor fruze de piersic, atunci când m-am așezat în față mesei de scris cu condeiul în mână, de mur- când am citit primele rânduri, de mestecăni-atunci când te-am îmbrățișat întâia oară, de plop-când am luptat să te păstrez lângă mine, de brad-atunci când te-ai îndepărtat. Au fost și frunze spre care mi-am întins ramurile, dar pe care nu le-am putut înrobi: de măr-căci n-am avut puterea să mă rup de tine, de frasin-pentru că înainte ta mă recunosc învins, de abanos- fiindcă te-am ilustrat în eternitate. Ce vânt a izgonit aceste stihuri de marmură?

Printre ce neguri de lut mi te-ai ascuns? Pe neașteptate ai răsturnat clepsidre- a fost ieri ziua în care mi-am lăsat condeiul să emoționeze hârtia? A fost ieri ziua în care am fost abandonat? Cum se aștern anii peste eternizarea de cerneală, cum acoperă ei amintirile cu o cortină de colb! Cât dor aceste amintiri neșlefuite, care sunt apuse și totuși atât de vii! Cum să mă împac eu cu această plecare când știu că în în acel amurg te-am sărutat ‘ de noapte bună ‘ ?

Am nevoie să te întorci la mine, să revii chiar dacă nu îmi auzi chemarea, să mă lași să îți privesc conturul în lumina obosită a felinarului. Doar eu știu să mângâi cu privirea trăsăturile tale fine, doar eu să îți sculptez atingerile.

Nu vreau să te împart cu nimeni, nu pot să te știu adorată de o altă ființă.

Dar tu mă aștepti rănită, iar eu văd pe trupul tău firav însemnele trădării. Te-ai resemnat. Te-ai retras într-un colț al camerei. Pe podeaua plină de colb te stîngi ușor. Nu mă apropii. Astăzi nici măcar nu îmi mai eclipsezi privirea, nu mai aud glasul tău mut care cere iertare. Nu mai ești muza mea pură.

...Te-ai rătăcit când te-am ținut de mîna și te-ai pierdut, în mod voit, de mine. Ai stins făclia patimilor mele și ai înnoptat cerul pe care eu puseseam stelele. Pentru tine.

Sunt singur pe pămînt, dar sunt mai singur fără tine. De acum înainte sunt un împrumutat al vieții de către moarte. Tăcerea mă lovește cu pietre. Cât de mult regret că nu te mai am și câtă dezamăgire adăpostesc gandidu-mă că nu ai fost niciodată a mea...și îmi închid iarăși pleoapele cu gene de plumb. Bâjbâi cu stângăcie pe paginile nescrise și nu înțeleg nimic. Condeiu mi-e mut. Sunt sihastru...

Mihalcea Malina

MARIA ALEXANDRA TÂNJALĂ
Clasa a X-a, Liceul C. N. "Mihai Eminescu"
Buzău

Sentiment 1

În vifor... asupra-mi sunt biciuiți obraji
Și-n vijelia de afară,
Aud un orologiu răgușit
ce-și rabdă veacul,
sub pâcla-nnecăcioasă a pulberii de timp,
El glasul și-l grăbește-n bătăi nemăsurate,
și pe fundul de vifor,
un gong el pare-a fi.
Gong vlăguit...
ce-și plânge șovăielnic anii,
luptând cu mrejele spasmodicului vifor
doar...
doar să-și mai poarte slabele bătăi
pân' la hotarul bătucit de șoapte.
Bătăile șoptite, le resimt în mine,
ecoul lor, lovește știrbit pieptu-mi,
și nu-nțeleg de ce...
de ce mă zguduie puternic?
de ce mă face să tresar
la trecătoare umbre?
Abia acum...
acum se întrevește o ordine de lucruri:
Bătăile nebune de piptu-mi se loveau,
fiindcă erau bătăi din inima-mi nebună,
O inimă ce-n mine

mai tare se-ascundea,
fugind parcă de fața gerului călător.
Căci gerul,
cu degetele-i fade, uscate, transparente,
o sugruma prea tare,
prea jalnic o-nțepa.
și-n vijelia de afară,
Bice vuiesc suflarea nopții,
Iar eu...
m-ascund în mine, parcă,
lăsându-mi umbra prizonier încătușat.

Sentiment 2

Ființa mea înaintează
prin spațiul neguros și strâmt,
M-apropii
ca să dau în lături
al inimii de catifea perete.
Cu cât m-apropii,
kilometri de timp
mă depărtez,
Căci mâna gerului
nu-mi dă răgaz,
pe-al inimii tărâm
să evadez.
Rămân astfel, în calea viforului,
o țintă sigură și rece,
Dar înlăuntru-mi,
simt sângele ce-n flăcări joacă,
sub repezii și-ntunecații ochi de vijelic

Ooo... înger alb,
tu vino!...
Fă-mi adăpost!

Sentiment 3

Când mă privesc în ochiul de fereastră spartă,
citesc în pergamentul feței mele
cronica îndelungilor și serbedelor visuri,
Văd cum ninsoarea-și țese acum cuminte
sarea buzelor ei
în părul meu.
Nici vifor nu mai bate,
nici gerul nu mai mușcă.
Pământul se îmbracă-n amorțeala somnoroasă a liniștii de
iarnă.
Rămân doar alba umbră rece,
ce însetată soarbe dulceața vânăță.
Sunt ținta clară a marmurei și-a gheții,
Sunt luciul lor sub limpedea lumină-a lumii,
Sunt însumi eu un vis curat al iernii,
Sunt ghemul de speranțe iluzorii,
Sunt numai umbra umbrei mele.

CĂTĂLINA CRISTIANA TIMOSENCO
Clasa a X-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău

Și avea, și a fost, și nu mai e...

Și avea-n minte-un amalgam,
În surdină-l tot strigam
Și a fost așa o vreme,
Când sufletu-i închis era,
Parcă era plin de blesteme
Ce chiar el le evoca.
Finalul el și-l calcula.

Și nu a vrut, nu l-a cuprins,
Nu l-a trecut un gând de pace,
Nu s-a deschis,
Nu avea cui.
Sau doar el credea
Și suferea,
Finalul el și-l calcula.

Finalul el și-l calcula,
Ostentație a gândurilor ce le avea
Transcendent...
Era alt om,
Altă prezență,
Alte gânduri...
Eternă absență...

Dar s-a ajuns,
S-a terminat!
În surdină l-am tot strigat.
El finalul și l-a calculat.

Obsesie

Frontispiciu...
Și ai venit,
Și mi-ai zâmbit,
Și m-ai orbit,
Și mi-ai vorbit,
Și m-ai surzit.
Empiric...
Dar m-ai studiat
Și m-ai refulat,
Dar n-ai plecat,
Și n-am plecat.
Și te-am mângâiat
Și am tăcut...
Dar n-ai vorbit
Și n-am vorbit
Și m-ai lăsat.
Metafizic...
Mi-ai fost aer
Mi-ai fost apă
Mi-ai fost Soare
Mi-ai fost tot
M-ai însuflețit.
Sevraj.

MARIA UNGUREANU

Clasa a XI-a, Liceul C.N. ” Mihai Eminescu”

Buzău

MINUNILE CREAȚIEI

Limba de foc a inspirației
Mă-nalță în pridvorul norilor cu gândul
Ca să admir, ca pe o carte a înțelepciunii, cerul și pământul
De sus văd munții care tind spre cer cu vârful lor semeș
Văd razele de soare în mersul lor răzleț
Văd curgerea cea lină a norilor pe cer
Întinderi mari de ape în matca lor curgând
Oglinzi nemărginite în care se răsfrâng
Minunile creației!

În culmea admirației
Văd cerul,
Potir albastru și adânc.
Ascult al păsărilor cânt,
Ascult întreaga fire
Cum cântă cu uimire
Minunile creației.

Pătruns adânc de taina revelației
Un gând smerit mă-nvăluie-n tăcere
Și-n inimă-mi provoacă mângâiere
Minuni și taine-ale creației.

ORFEU ȘI EURIDICE

Orfeu nu a existat!
A existat doar cântul său inegalabil
Ce domolea furtuna mării-nvolburate
O artă stăpânind inconfundabil
Ademeniri ale sirenei și șoapte revărsate.

Euridice nu a existat!
Au existat doar pașii ei de nimfă preafrumoasă
Purtați pe câmpul neted și presărat cu flori
Dorința să-mpletească cunună prea aleasă
Alături de naiade, sirenele-surori.

Orfeu și Euridice nu au existat!
A existat numai iubirea, acel fior adânc și tainic
Ce-aduce fericire un scurt popas de timp doară,
Curmată de veninul ce a pătruns năvalnic
Pe-arterele vieții, facându-o să moară.

IULIANA VASILACHE

**Clasa a XI-a, Colegiul Național "Ion Creangă"
București**

Ne-a înghițit pământul

„Hei!...

Hei!!...

Hei!!!...

Po...poți să mă auzi?

Nu-mi spune că nu mă auzi...

Eu sunt aici. Aici jos... Undeva sub picioarele tale. Undeva dedesubtul tău. În adâncuri... Spune-mi...de câte ori te uiți sub tine?

În locul tău, eu aș înceta să mai respir din momentul ăsta...

Faci o mare greșală! O mare greșală! Dispari...acum! Nu ai ce căuta aici... Nu încă. Și când va veni să te ia, te vei teme cât mă tem eu acum. Și te asigur că mi-e teamă... Frica e un lucru cumplit. Își bate joc de tine și te lasă să sperii că va fi mai bine, dar niciodată nu e. Îți vine să râzi dar nu poți...deoarece îți va crăpa zâmbetul pe față. Cum e să rămâi știrb de orice altă expresie? Da... Nu poți face nimic. Ai mâinile dezlegate...dar fără să faci nimic.

Ultima dată când mi-a fost bine am căzut. A durut. Mi le-au rupt. Mi le-au rupt pe amândouă. Le-au tăiat pur și simplu. Pur și simplu! Și apoi...le-au smuls până cu până. Până cu până până au dispărut. Când au terminat, s-au transformat în spumă , apoi în aburi, apoi în aer și doar atunci n-au mai existat. Când nu le-am mai văzut, am intrat în panică. Mă simțeam dezbrăcat. Eram dezbrăcat. Și

sângeram... Nu era nicio picătură de sânge. Eu nu sângerez!
Niciodată n-am sângerat!

Când voi pune mâna pe tine... Când voi pune mâna pe tine!! Să vezi ce-o să-ți fac când voi pune mâna pe tine! Vei regreta ziua în care m-ai ignorat și m-ai călcat cu nerușinare! Nimeni nu trece peste mine fără să se aplece! În genunchi... În genunchi să te apleci! Să nu-ți văd ochii. Să-i închizi! Vei ști ce-i aia mânie! Pentru că nimeni nu mă ignoră! Nimeni viu nu mă ignoră! Te... Nu meriți! Eu sunt prea mare! Nu poți să înțelegi nimic. Îmi întinzi răbdarea, băietele! Până se va rupe... Să se rupă! Și când se va rupe, vei regreta din nou. Nimeni!!! Auzi?! Nimeni!! Îmi vei simți degetele încleștându-se pe după gâtul tău și nu vei ezita să strâng. Eu sunt invincibil. Pentru că eu sunt suprem. Auzi asta??!! Totul este un întreg adevăr. Cine ar vrea să ignore adevărul? Eu? Nu! Eu nu ignor nimic. Eu nu las nimic la voia întâmplării. Nu mă complic cu detalii dar nici nu le las să existe. Dacă permiți detaliilor să existe, e ca și cum tu însuși permiți să fii văzut ca un detaliu. Eu nu sunt un detaliu!! Ai înțeles?? Eu sunt suprem!! Eu sunt de neînlocuit... Eu înlocuiesc totul. Totul sunt eu. Eu am creat totul în urma mea. Eu am făcut prăpăd. Fără prăpăd nu se creează nimic. Eu nu am creat nimic... Ești o făcătură, un muritor ce-și ține capul sus fără jenă. Să nu ai rușine... Cum să nu ai rușine față de mine? De mine?! Eu îți impun senzația de jenă! Să te apleci! Să nu te mai ridici! Să rămâi unde ești! Să dispari și tu! Nu am nevoie de nimic!! Nu am nevoie de tine. Ești un nimic... Și când voi termina cu tine... Când voi pune mâna pe tine...

Nimic...

Nu-ți voi mai face nimic..."

Un lichid începuse să picure pe pereții venelor. Se topea. Era vâcos și se mișca lent, aproape dezordonat, de parcă și-ar fi uitat direcția. Nu făcea zgomot. Nu era niciun

zgomot. Și era rece... Era rece peste tot, însă continua să se topească. Dintr-un singur val, se revărsă peste zidurile moi. Aluneca printre labirint, știind drumul dinainte... și înroși totul în calea lui...dădea viață. Implora să se trezească. Fără să ezite, lua în stăpânire totul, și ce atingea, se făcea scrum și renăștea. Dacă te-ai fi apropiat, ai fi simțit miros de fum. Dar nu poți... Nu-ți este permis. Dintr-odată, pământul tresări nemișcat și putred. Doar o iluzie. Apoi, tresări din nou, și din nou, în bătai ritmate. Ca un ceas... Nu! Mai de grabă, ca o inimă...

În formă de pară, brăzdată de cicatrici vineții, și moale precum carnea proaspătă, aceasta a început să bată. Zgomotul înfundat se auzea până deasupra. Am avut impulsul să mă ridic și să fug, însă am rămas pe loc. De fapt...picioarele îmi erau moarte. Erau albe ca lumânarea iar căldura pământului, le topea în bucăți. Indiferent de ce făceam eu, bătaile nu încetau. Un scârțâit suna peste câmpie. Pot să jur că am văzut cum un fir de trifoi uscat se rupse de la rădăcină. Lăsa în urma lui doar praf. Am rămas împietrit. Se mai auzi încă un scârțâit și apoi încetă totul.

Bărbatul își îndoi prima dată degetele. Strânse în pumn un bulgăre de pământ, îl fărâmiță și apoi rămase doar cu un sâmbure, căruia nu-i dădu drumul. Simțea presiunea peretelui de stânca de deasupra lui. Nu deschise ochii. Nu se panică. Doar începu să rânjească cu gura puțin deschisă în colț. Nisipul i se strecură înăuntru și-l înghiți fără milă. Își linse buzele crăpate, în același timp smucindu-și capul în stânga și în dreapta. Dedesuptul lui, se mișcau viermii. Îi auzea cum șușotesc. Râdeau de el. Se înfruptau, și așteptau să adoarmă la loc pentru a continua. Fruntea și obrazii îi erau mângâiați de firicelele rădăcinilor de iarbă. Simțea pișcături peste tot, furnicile, făcându-și galerii printre brațele sleite de puteri. Umezeala îi înmuie hainele jerpelite și roase.

Cu urechile astupate, nu-și dădu imediat seama unde se afla, dar putea ghici. Strâns de gâttelejul uscat, își șopti în gură un strigăt căruia nu i-am dat crezare. Însă, tot n-am îndrăznit să mă mișc. Înghițit de nămol și răcoare, bărbatul își încleștă pumnii, izbind în zid pentru a ieși. Mușchii i s-au încordat, scuișând înjurături după înjurături. Brusc, tăcând ca un mort, își înfipse mâna la suprafață agățându-se de margine. Inima mi-a tresărit. A început să râdă dedesubtul platoului.

I se ivi imediat și cealaltă mână. Era crestată și sângera abundant. Sprijinindu-se în dosul palmelor, își înălță și cealaltă jumătate de corp. Se târî în patru labe ca un lup dezorientat, dar nu se prabuși. Nu îndrăzni. Nu... Rămase rigid și rugător. După o lungă așteptare, precum veșnicia însăși, s-au auzit din nou scârțâituri de roțițe, șuruburi și rugină. Metalul se atingea unul de altul gâdilând din interior în exterior. Puțin confuz, deschise în sfârșit ochii. Erau două hăuri. Două găuri și un abis. Clipea agitat sfărâmând între pleoape, grăuncioarele de nisip rămase.

Se ridică în picioare îndreptându-și spatele până acum cocoșat. Părul îi cădea pe frunte, încrețindu-se de la rădăcină. Își descleștă din nou pumnii adunați și oftă obosit. Se deosebea de lumea din jur. Era ușor. Nu puteai trece prin el... Oricât ai fi încercat!

În jur era umbră și frig. Nu bătea vântul. Ca și mine, își ținea respirația și aștepta. Nu l-am văzut niciodată mai tăcut. Aerul era umed, așezându-se în broboade de apă pe pielea bărbatului. Din subteran răsăreau siluete albe, fantomatice, pe jumătate acoperite de pământ și verdeață. Cele din piatră erau mâncate precum cadavrele de dedesubtul lor. Colilia curgea în valuri joase pe lângă ele. Uneori se apleca mai tare și suspina în tăcere. Nimic nu suna diferit decât ca un șuvoi rătăcit a unui râuleț sec. Tulpina i se înmuia și se clătina într-o direcție oarecare ciocnindu-se

de ce apuca. Ce apuca, erau picioarele goale ale bărbatului. Uneori, picioarele mele.

Un înger de marmură stătea pe unul dintre mormintele de pe margine. Avea capul în jos și ochii ridicați în sus, răscolind cu privirea direct în față. Purta o armură de roman, ivindu-se din spate, aripile, odată gigantice. Erau pe jumătate tăiate de timp. Ținea sprijinită cu vârful în jos o sabie pe care se întindeau scaieți ascuțiți cu flori purpurii. Ambii pumni îi erau încleștați pe mânerul sabiei, lăsându-se dezgolit pe celelalte locuri. Partea stângă din bărbie îi căzuse de mult iar mușchiul îi creștea pe față ca o barbă verde și moale. Aerul șuiera pe lângă el, de parcă, sub acel mușchi și-ar fi țuguiat buzele și ar fi fluierat...a pustiu. Eu...nu știu să fluier.

Copacii aveau trunchiuri groase și ridate. Bărbatul își mișcă picioarele și se îndreptă spre cel mai mare dintre toți. Nimic din el nu părea măcar pe aproape uman. Timpul îi dăduse o altă înfățișare, ca după să-i ofere și un nume nou. Crengile alergau împietrite și colțuroase sub diferite forme de romburi, până se depărtau destul unele de altele. Coroana era imensă. Și totuși...nu era rege. Era un simplu cerșetor gol și bătrân.

Bărbatul se uită în sus la el și o lacrimă îi curse pe obrajii plini de cojițe. Atinse scoarța cu vârful degetelor după, apropiind-o de ochi. Pe fiecare se vedeau creștături ușor adânci incolore. Nu curgea nici măcar o picătură de sânge. Îi veni să plângă și mai tare. Își mușcă buza de jos puternic și își șterse palma de pantalonii murdari.

Vântul începu să șuiera din nou. Eu nu m-am mișcat însă. Aș fi vrut să plec mai repede. Istovit, se așeză cu spatele de trunchiul ascuțit și de rădăcina ieșită la suprafață. Privi în jur cu ochii mijiți și cu sprâncenele încruntate. Peste tot erau numai ture și nebuni. Se auzeau șușoteli de peste tot. Vântul brăzda fiecare piatră de mormânt, fiecare pom,

fiecare terminație a gardului și șuiera agresiv cu tente ironice. Bolovanii se mișcau neliniștiți. Sub aceștia, scormoneau gândacii pitici. Un val de ceață se revărsa dinspre poartă și se zdrobi de pământ, rostogolindu-se peste tot în jur. Bărbatul nu mai reușea să vadă nimic. I se citea îngrijorarea de pe față. Așa o citeam eu...

Fața i se înroșise de durere. Vântul îi flutură hainele, făcându-i pielea să se zbârlească. Respira regulat dar n-o simți. Ceața se împărți în fâșii lungi fosforescente, rarefiindu-se încolăcită pe după buruienile agățătoare. Se înnoptă rapid. Își înalță privirea spre cer însă nu reușea să deslușească mare lucru de după pâlcul de frunze și crengi de deasupra. Aproape că amețea. Pentru câteva minute, pomii s-au mișcat în direcția vântului, continuând să stea țepeni pe propriile rădăcini. Nu se vedea nicio stea...nu era nicio urmă de vreo stea. Nici n-ai fi crezut că exista un cer. Nu era niciun cer. Totul dispăruse...

Își coborî brusc capul în jos, prinzând în palmă o picătură de apă ce-i căzu în ochi. Se feri, retrăgându-se mai mult către trunchiul copacului. Pământul se zgudui sub picioarele lui, ca într-un cutremur. Se auzeau mii de zornăituri de arme și de armuri grele de fier. În rest... totul amuțise. Nicio mormăitură, nicio răsuflare, nicio șoaptă...nicio comandă. Apa se zdrobea din cer, dreaptă ca un mănunchi de ace. Se feri de fiecare în parte dar la rândul lor îl săgetau milimetric. Simtea miros de fum și cenușă. Obrajii i se răciseră imediat, lăsând în aer aburi albaștri, calzi.

-Nimic nu e normal, își înghiți el cuvintele. Întinse mâinile pentru a se apăra de picăturile de apă ce se măreau văzând cu ochii. Palmele întinse treceau prin ele și-l dureau marginile acestora. De efort, începu să respire mai repede, dar nu mai era niciun pic de aer. Apa îi intra în valuri prin nări, lăsându-l fără vedere și fără auz. Tremurând, scuiță

grămezi de apă cu care se îneca. În depărtare, simți lumini și tunete elementare. Era insuportabil și atât de frumos... Dându-se bătut, se prăbuși, acoperit de nămol umed și cald.

Pe o piatră denivelată, într-un mijloc de șuvoaie rebele, stătea abătut un bătrân cu o pelerină de ploaie galbenă. Ploaia nici nu-l atingea. Prea neimportant pentru ea. Părul alb și uscat i se iveau de sub pălărie. Mima un fel de interes pentru ce era în jur, însă gândul îi era în altă parte. Nu avea la el nicio umbrelă. Își privi picioarele prefăcându-se fascinat de petele de noroi de pe cizme. Urmări apoi fiecare piatră de mormânt și fiecare cruce răsturnată, numărându-le minuțios. Se opri derutat, calculând în minte alte câteva variante. Își roti ochii din nou și pufni supărat. Se ridică greoi, târându-și după el trupul greu de pământ și apă. Se apropie de bărbatul de pe jos, plescăind plictisit. Îl împinse puțin cu vârful cizmei stângi și-și puse mâinile în șold, simțind o durere de spate. Se aplecă și îi ridică tricoul, dezgolind două cicatrici vechi albe. Îl acoperi din nou și se îndepărtă de el, lăsându-l unde-l găsisese. Șchiopătând pe piciorul drept, se îndreptă spre poartă. Aceasta avea trei turnulețe ascuțite de fier, mărginite de două ture cu crengile aplecate. Se opri în fața ei, ca după să se întoarcă și să se uite spre mine. De data asta n-am mai simțit nimic. Eram împăcat cu orice idee. Știam că nu mă poate vedea. Își bătea joc de mine... Iar mie nici că-mi păsa măcar un pic.

Își întoarse capul și apăsă puternic pe clanță, deschizând poarta ruginită. Ieși tăcut și n-o mai închise în urma lui.

Eu... Eu am pus punct, am scuturat din cap confuz și am pus creionul deoparte. Nimic nu e real...

ALEXANDRA VELNICERU

Clasa a XI-a, Colegiul Național "Ion Creangă"

București

Recunoștință

Ce sunt secundele dacă nu o înșiruire de clipe, transformate în trepte acoperite de noroi? Și unde duc acele trepte, dacă nu spre descompunere? Deși sunt aparent ne semnificative, secundele reprezintă triumful asupra trecerii timpului. Lupta împotriva secundelor este nejustificată, inutilă, căci ele au alături cel mai de preț aliat, un aliat care pe noi, oamenii, ne disprețuiește: și anume eternitatea. Secundele se scrug în eternitate, pe când viața noastră se îndreaptă spre neant.

Sofia încă își mai amintea de ultima discuție pe care o purtase cu tatăl său, înainte ca secundele să devină neîndurătoare și să-i îngrădească dreptul la viață.

- Ce ai de gând să realizezi pe viitor? Tot mai insiști în a fi scriitoare?

- Tată, te rog, era o simplă glumă! Eu, scriitoare? Dar scriitorul este un creator, tocmai pentru că născoceste o nouă lume, accesibilă lui însuși, iar lumea mea e de zgust. Gândirea mea nu corespunde cu cea a unui scriitor...

- Și cum trebuie pentru tine să fie un scriitor?

- Trebuie să continue să scrie atunci când năvala de gânduri i se împotrivesc. Pentru un scriitor viața trebuie să fie singurul obiect de studiu permis, iar ochii lui să primească lumina din interiorul sufletului. Ți se pare puțin lucru?

- Recunoaște că nu este ceva irealizabil. Știi, oamenii sunt adesea delăsători, o dată ce nu au atins rezultatul dorit îi întorc vieții spatele. Tu însă să nu privești viața decât cu capul ridicat, numai atunci înfruntarea este dreaptă.

Converșia celor doi fu completată de zâmbetul binevoitor al mamei, îndeajuns de puternic pentru a lumina încăperea și pentru a alunga toate gândurile descumpănitoare, transformându-le în noi speranțe.

La scurt timp după această discuție, zâmbetele și povețele cu privire la viitor prinseseră aripi și nu aveau să se mai întoarcă vreodată, decât sub formă de amintiri.

"Amintirile nu au fost vreodată mai sfâșietoare! Prefer să le pierd, decât să mă pierd o dată cu derularea lor! Atâta timp cât disprețul îmi îngreunează existența, mă pot lipsi de amintiri." Aceasta a fost prima reacție a tinerei, al cărei drum în viață urma să fie parcurs doar în compania singurătății.

De-ar fi chinuitoare, moartea nu ar dura mai mult de-o secundă. "Și atunci, de ce simt că mor iar timpul încă nu conținește?", se întreba tânăra, năpădită de gânduri.

Rămasă singură, fără nicio altă cunoștiință în viață, fata pornise în căutarea echilibrului spiritual.

"Va fi un drum greu, întortocheat și probabil presărat la fiecare colț cu lacrimi amare, dar sunt încă atâtea întrebări la care am de cerut răspunsuri, și atâtea gânduri molipsitoare, încât mă simt obligată să-mi iau acest nou angajament. Am nevoie să știu de ce am rămas singură? La ce bun să exiști, dacă nu-ți poți asigura riscul de-a rămâne, de-a persista în existență? Unde se risipesc toate gândurile, toate ecurile de fericire? Este cerul îndeajuns de adânc pentru a le îmbrățișa pe toate? La ce bun să fii creator dacă îți vezi operele de artă pierind, una câte una? Anii tăi de muncă au fost în zadar, iar modelele utilizate pentru desăvârșirea creației tale, inutile. Mă simt înconjurată de inutilitate. Mă neliniștește

insistența cu care trec secundele, lăsând în urma lor doar imaterialitate."

Erau doar câteva din întrebările la care încă mai aștepta răspuns. Stăpânită de această dorință de cunoaștere, de înțelegere și de împăcare cu sine însăși, zilele se scurgeau pe nerăsuflăte. În tot acest timp frecventa toate bibliotecile din apropiere și medita asupra unui final pentru primul său roman. Cărțile erau acelea care îi atenuau dorința de renunțare. "Literatura este singurul domeniu care mă face să mă gândesc cu nostalgie la despărțirea de viață. Dacă în final destinul meu trebuie să fie similar cu al tuturor, prefer să mă detașez de el prin lectură. De nu ar exista cărțile, nu m-ar deranja să nu cunosc decât întunericul."

Într-o dimineață, pe când citea în sala de lectură, avu pentru prima oară senzația că nu era singură. Și într-adevăr, era înconjurată de numeroase cărți, din toate domeniile. Însă Sofia nu se simțea stingherită din cauza rafturilor pline de cărți, ci mai degrabă din pricina sentimentului nefiresc pe care îl purta în suflet. Se convinge de faptul că toate mișcărilor îi erau urmarite atunci când, la un moment dat un zgomot puternic o opri din citit. Alergă spre raftul unde auzise zgomotul. Pe podea stăteau înșirate câteva exemplare din aceeași carte. Era vorba chiar despre cartea ei preferată - "Un veac de singurătate". Sofia se gândi că ceva nu era în regulă, iar situația la care fusese martoră ar fi putut stârni uimirea oricui. Se întoarse la masa de studiu, fiind hotărâtă să nu dea importanță unui amănunt care ar fi putut-o împiedica de la lectură. Când se așeză pe scaun însă, observă că toate lucrurile îi erau împrăștiate, fapt ce o determină să creadă că prezența ei incomoda pe cineva. Cineva pe care ea nu era capabilă să-l vadă, ci doar să-l simtă.

Deși nu fusese niciodată dominată de o slăbiciune anume, decise să părăsească biblioteca și să-și continue lectura în parc, fără a mai fi supusă niciunei presiuni. Cu această ocazie, ar fi putut termina romanul la care muncise atât de mult, căci cine poate fi o mai bună sursă de inspirație, dacă nu natura? Întreg parcul părea că suspină la auzul pașilor ei. Vântul refuza parcă să mai adie. Se oprise din adiere special pentru a o cerceta. În afară de flori - singurele care își păstrasera grația - totul în jur deveni cenușiu. Pe neașteptate, se lăsă cuprinsă de jocul naturii. Un joc ale căror reguli nu le cunoștea, dar în fața cărora ar fi fost dispusă să cedeze. În acele momente, simțea apropierea de natură precum o adiere provocată de aripile îngerilor. Curând însă o cuprinsese aceeași senzație de mai înainte - aceea că cineva îi urmărea mișcările și nu o lăsa să își continue activitatea. Încercă să se relaxeze, dar o cuprinsese spaima la gândul că nu era singură. Știa că scriitorii au nevoie de singurătate. Nu își dorea nimic mai mult decât să contemple în liniște dezlănțuirea naturii, urmând ca mai apoi să continue romanul. Și tocmai de această dorință fusese privată, căci un necunoscut i se alătură. Necunoscutul avea în privire o nuanță de compasiune. I se adresă astfel:

- Nnicând natura nu a fost mai misterioasă. Și când mă gândesc că în urmă cu zece minute soarele nu se temea să strălucească, și totul în jur era atât de armonios...

În niciun caz Sofia nu își îndreptă privirea către străin, dar nu putu să nu remarce că în urmă cu zece minute făcea primii pași prin parc.

- A fost plăcut drumul de la bibliotecă până aici?

Involuntar, Sofia îl fixă cu privirea, dar nu rosti niciun cuvânt.

- Trebuie să te simți foarte descumpănită. Îmi dau seama că emani suferință, căci altfel de ce și-au pierdut florile din strălucire?

- Mai mult decât suferință, simt o ură care nu îmi permite să mă desfășor decât în scris. Aș putea știu cu cine vorbesc?

- Sunt Creatorul.

- Creatorul nu-și poate pierde timpul vorbind cu un muritor.

- Ce te face să crezi că nu meriți osteneala?

Sofia lăsă privirea în jos. Ar fi vrut să fugă, dar povețele tatălui îi răsuna în urechi. Se mulțumi să închidă ochii, pentru a-și opri lacrimile.

- Te-am surprins mai devreme citind, o iscodi Creatorul.

- În ultima vreme, este singura ipostază în care pot fi surprinsă.

- Mi-aș dori să te văd zâmbind.

- Fericirea mea nu va fi deplină decât atunci când îmi voi fi regăsit iluzia rătăcită.

Răceala cu care își vorbeau îi marcă pe amândoi. Sofia nu îndrăznea să-i pună întrebări, deși acestea îi mistuiau sufletul. Nu avea nici curajul să-L tragă la răspundere, căci El era cel care îi știrbise fericirea, și o dată cu ea toate iluziile tinereții. Pe de altă parte, Creatorul părea și El destul de rezervat.

- De ce mi te-ai arătat? întrebă Sofia după o scurtă pauză.

Trecură mai multe clipe, însă nu primi niciun răspuns. Atmosfera din parc rămase aceeași cu mențiunea că începuse să plouă ușor.

"Mi-as dori să ne putem relua conversația. De ce trebuie ca natura umană să fie atât de complicată? De ce nu poate Creatorul să reziste în fața indiferenței noastre nejustificate? De ce m-ai părăsit când tot ce am făcut a fost să încerc să te înțeleg? De ce mi-ai vorbit, dacă nu aveam nevoie de nimic altceva în afară de înțelegere? Și mai important, unde ai dispărut?"

Ploaia conteni. O dată cu ea conteni și interesul Sofiei. Și-ar fi dorit să poată uita de această întâlnire, care în loc să-

i aducă mulțumire, o făcuse să se simtă mai nenorocită. În acel moment înțelese că a privi viața cu detașare este un merit pe care oamenii nu și-l pot însuși. Căci Creatorul complică întotdeauna lucrurile. O demonstrează cel mai bine pasiunea lui pentru stăpânirea umanității. După această întâmplare Sofia înțelese că nu are să mai dea niciodată ochii cu Creatorul, căci Îl umilise. Deoarece îi contestase credibilitatea, va fi nevoită să își continue existența într-o lume lipsită de sentimentul creației, al supunerii. Lacrimile nu își mai aveau rostul. De ce nu le risipise pe toate când a avut ocazia?

Dorea totuși să repare răul făcut. În seara următoare termină romanul, iar la scurt timp îl publică cu titlul "TATA". Era prima sa creație, prima sa iluzie.

CRISTINA GEORGIANA VLADU
Clasa a IX-a, Liceul Național "Al. D. Ghica"
Teleorman

Destinul a doi străini

Carey își opri calul pe culmea unui deal prelung. Tot felul de vite erau răspândite cât vedeai cu ochii. Casele omenești erau puține.

Carey se culcă în aer liber deoarece nu avea unde să doarmă, șaua era pe post de pernă, se odihni înfășurat în pături cu ochii către cer în timp ce calul păștea, după aceea se așează lângă stăpânul său tăcut.

S-a trezit când se crăpă de ziuă, a mâncat ceva repede și până să răsară soarele, acesta era deja pe cal.

După o perioadă îndelungată de călărit, Carey ajunse la poalele unui deal, a zărit un călăreț tânăr și luxos îmbrăcat din piele foarte fină; curelușa de la pălărie, frâul, șaua, tocul puștii, toate erau cuplate cu argint pe când hainele lui Carey erau uzate, cămașa îi era de bumbac, doar pistolul cu oțel era scump.

Se întoarce către Carey și zice:

-Mă numesc Patrick, am o fermă în zona aceasta.

-Eu mă numesc Barton, Barton Carey, vin din Bechet.
Continuă el.

-Ce se mai aude pe acolo?

Toate-s la fel după cum am auzit!

-Ai lucrat pe acolo? întrebă Patrick.

-Da! răspunse Carey calm. Am avut o fermă, nu mi-a mers bine și am fost la un bar.

-Aha! mârâi Patrick cam tăios.

După ce a mai mers o vreme în căutarea fermei lui Stevens ajunge la o casă mare, nouă și curată. Carey se oprește în fața ușii de la bucătărie. O fată ieșise în prag în așteptarea cuiva, dar la vederea lui Carey o cuprinse dezamăgirea.

Scoase un oftat și duse mâna la inimă. Carey și fata se uita lung unul la altul.

Un lucru neînțeles pentru Carey, deoarece era în prezența unui sentiment pe care nu-l mai întâlnise în fața nici unei femei. Nu numai că era frumoasă, dar ființa ei era simbolul purității. Părul ei foarte bogat, ochii ei erau căprui, înaltă de ajungea până la umărul lui Carey.

Se priveau timp de un minut. Fata roși ușor.

-Credeam că e tata, care trebuia să vină acasă,spuse ea.

Se apropie de el, repede și-l privi cu atenție, apoi îl întreabă tremurătoare:

-Știi ceva despre tata?

-Despre tatăl d-tale? spuse el blând. Nu. Nici nu-l cunosc. Sunt străin.

-Credeam că te-a trimis cineva, răsuflă ușurată.

-Nu domnișoară. Caut de lucru.

-Mi-ar plăcea să lucrez aici. Nu pare să fie mult de muncă.

-E un lucru necurat aici, șopti ea. Acești muncitori nu au mai făcut nimic de două săptămâni, de când a plecat tata.

(...)

LIMBA ENGLEZĂ

PAULICĂ BOERU

**Colegiul Național "Costache Negri", Târgu-Ocna
Bacău**

Spirit of the forest

The locust trees bloomed and the flowers fragrance made the forest change its usual aromas. The “spirit” felt the perfume while lying on a big rock from the river bank. He looked at the sleeping sun behind the locust’s branches and started playing the flute. The memory of his first day appeared again. He was almost dead at the bottom of an abyss ...he was wearing some strange things which he destroyed because they were suffocating him. The “spirit” “walked to the river, washed his face in the clean pure water and noticed that giant tree where he would spend the night. Although his body was hurt and the blood was flowing, that first night was his best one. He lived in the forest isolated, without approaching people, listening to the sounds of nature, smelling, watching and feeling everything while his heart filled with happiness and calm. (...)

Suddenly he remembered about his childhood, his mother, friends about the trip, about the accident when he slipped in the abyss.... Everything started to make sense. He spitted and cried. All these years he had been trying to find out about him but this was the worst case scenario. He was a human. He went home screaming and he sat there days on end. He almost remembered how to speak. (...)

OANA BURCĂ
Școala Gimnazială “Mihai Drăgan”
Bacău

Creator and Creation

To my understanding, creation is the result of a superior force, The Creator , the one who will undergo in his creation. As a general example, a man works on development of life levels substantially below the material side , creating changes and transformations after thinking of his interests. Thus, creation is ready to be molded, changed and improved in the direction of perfection and the creator is ready to put in it his creative force, constantly improving creation to completion. During this process, the creation receives permanently and the creator gives constantly. The creator does nothing than submitting the essence of his skills to his creation which will become its characteristics as a result of his intentions and accumulation of his skills, acquiring more and more of the skills of the creator, resembling him more and more. This is why sometimes a work of art raises questions and we ask ourselves what the creator wanted to convey. (...)

As plants grow because they are exposed to sunlight, we mature under the influence of the physical laws of nature for all living things, though we are able to realize the world around us. Awareness seems to be the point that makes us different.

To conclude, the existence of man on earth completes the work of the Creator.

BIANCA BUTACU

Clasa a IX-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

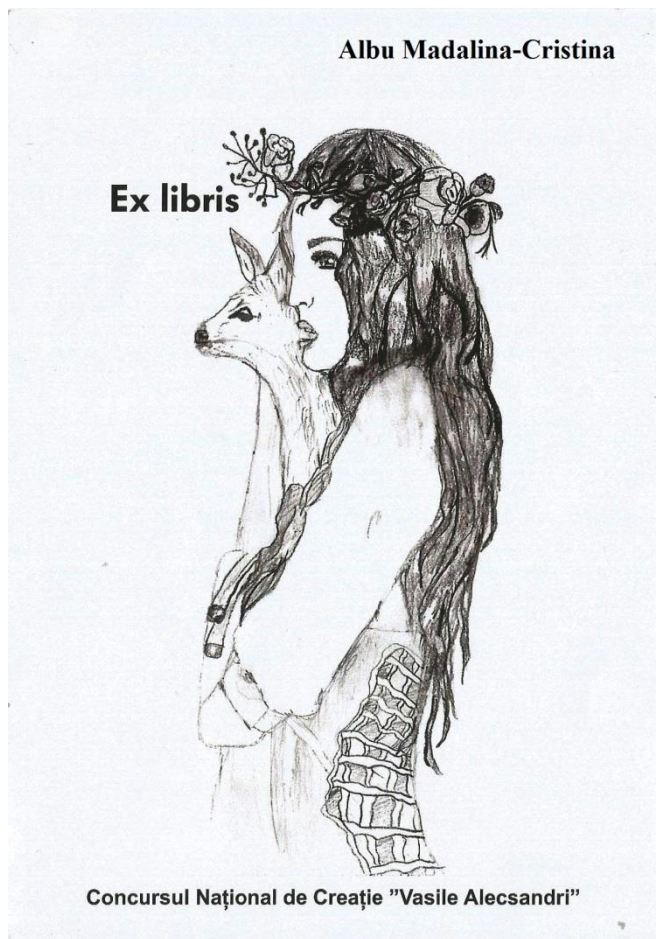
Bacău

Lonely Hearts

Vittoria was staring out her bedroom window, feeling the raindrops falling on the old-wooden window. Then, suddenly, she saw something that seemed to be a shadow at the end of the street. 'Where did that shadow come from? Had it been there before?', she thought to herself. Could that be a person or is just a shadow? She opened the window, but she could hardly see anything. She noticed that the shadow moved a little bit closer. Within a second, she rushed to the door and left the room so quickly that she slammed the door so hard that the lamp from her desk fell down. She took out an umbrella from her locker and ran down the street. She saw a woman looking exhausted and hungry. Vittoria took her by hand and walked her to the house.

Vittoria gave the woman new clothes and fed her. She didn't know who the woman was, where she was coming from, or where she was going. She wanted to ask the woman all these questions, but she was scared to do it, so she sat quietly watching her eating. The woman was so still that she could hear the ticking of the clock that was hung up on the wall, right beside an old painting of London. After the woman had finished eating, she whispered something to Vittoria, but she couldn't understand what she wanted.

'What can I do for you?', she asked her. 'I'd like some w-w-water, miss', she stammered. Vittoria gave her a cup of water; the woman drank it in just a few seconds, making Vittoria ask if she wanted more. 'No, thank you, sweetie! You've been beyond generous with me!', she replied.

ȘTEFANIA CIUCĂ

Clasa a IX-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

The power of Love

Hanna used to spend a lot of time reading because that way she felt "free and alive". She could shape her own idea of perfection in a world which was hers. She was too concentrated to notice that a guy had been sitting at the edge of the same table for about an hour.

'A little too late for coffee, don't you think so?' said the young man charmingly.

That was the moment when the girl looked up from her book and noticed his presence. She took a fast look at her watch, 18:39 P.M.; he was right but that was not his concern anyway.

'A little too early for scotch, don't you think so?' replied Hanna quite arrogantly.

She hated that type of guys who would try to grab her attention by making mediocre comments; she expected much more from a boy she would have something to talk about with.

Hanna rolled her eyes at him, obviously annoyed and got back to reading. He seemed pretty disappointed that the girl didn't feel flattered by his fresh approach. She couldn't remember his name but she did know that he was the guy who was always skipping classes, getting the lowest grades. What on Earth would they have in common?

After another hour or so, the boy plucked up his courage and talked to her again:

'Would you look at me just for a second?'

Hanna looked at him, waiting for him to make his point.

‘What are you doing tomorrow night?’

The girl was seething anger.

‘Obviously nothing that concerns you!’ And after some seconds she added: ‘No, sorry, I didn’t mean to be rude, but you’re really not my type.’ The girl moved her eyes from her book to his glass of scotch.

‘Oh, I got it. Sorry for bothering you.’

‘Don’t worry about that!’ said Hanna giving him a smile.

The boy knew she was not for him but every time she smiled, he fell in love even deeper. That was the moment when he realized that the problem wasn’t at her, but at him. From that day on, he began to think about his future; he even went to classes and started reading. He was proud of what he’d become.

Two months later, he found himself reaching that small café, holding a book; after ordering a coffee, he turned around to make his way to the table when he noticed Hannah, sitting in the exactly same place.

‘Hi!’ he said smiling as he sat down at the other half of the table.

‘Hi there!’ said Hanna smiling too.

After a few minutes, she noticed that he was drinking coffee instead of scotch and that he was reading her favourite book.

‘Amazing book’, said the girl without looking up from her book. ‘It’s one of my favourites, actually.’

‘Mine too. It’s the second time I have read it.’

‘I’m Hanna.’

‘I know. I’m William.’

[...]

OLIVIA COMORAȘU
Colegiul National “Vasile Alecsandri” Bacău

Fall

Grandpa: Theo, what’s rain?

Theo (*confused*): What? I told you! Water falling from above.

Grandpa (*seeking for an addition*): Just that?

Theo: Pretty much. (*irritated*) But why? Why do we keep talking about rain?

Grandpa (*looking at the window which was in front of him*): You’ve been watching the rain all afternoon and still, it’s just water falling. Nothing more. No emotion? No metaphor? Just a ‘stupid’ phenomenon which locks you out of this (*gesturing with one hand*) ‘outside’ for a few moments. Rain is not that. It makes you think. It makes you forget. It washes everything. Time. Plans. Worries. It lets you think without all these obstacles. Rain is more than ‘water’. Rain is melancholy. Inspiration. Relief. Freedom; even though you feel locked out. Particularly you. That’s why I sent you outside: to make you see! To make you feel! “Some people feel the rain...others just get wet!” I wanted to see if you really are how you pretend to be: cold, hopeless, stuck only on the idea of ‘sunny’. You need rain to be able to appreciate the light of the Sun. You need rain to live. My dear, rain is not only a source of life. Rain is life. (...)

Drop2 (*whispers*): Goooodbye! *the hand hits the window so hard that some drops jump from the glass and form a splash.*

Grandpa (*from his chair*): Ohoho, it seems that someone likes water!

Theo: I think he likes rain too!

LAURA FÂNU
Colegiul National "Vasile Alecsandri"
Bacău

The Creation of the Sun and the Moon

The two mortals joined hands and closed their eyes. The gods and goddesses surrounded them in a perfect circle. Magic flowed, lightning flashed, and thunder boomed. Silvery light bathed Ayana from head to toe, while Alaric blazed with golden light. Finally, the transformation was complete. Ayana and Alaric were now a goddess and a god.

In the mortal realms, the cool dark blanket of night settled over the world. Ayana, beautiful, lovely Ayana, glowing with silvery light and power, let her light flow against the dark sky, breathing life into plants. When night ended, Alaric transformed. He became a blazing mass of glory and blinding, dazzling golden light and magnificence. Alaric gave earth the warm light that plants needed to live, and the light that gods and goddesses alike drew strength from.

So day and night, Ayana and Alaric took turns bringing life and light to mortals, gods and goddesses. Mortals adored the beautiful god and goddess who brought them light, and wanted to give the two nicknames. So they nicknamed Ayana "Moon" and Alaric "Sun". Ayana and Alaric never fail to bring light to mortals, watching over the world day and night, never resting except when the other is working, or when an eclipse occurs. Together, brother and sister watch over their beloved kingdom of Meeren, day and night, forever.

ANCA FLORINA GHEORGHIU
Colegiul National “Vasile Alecsandri”
Bacău

Long ago

She is the daughter of the moon
Drunk in the idea that she will turn soon,
Into a moonlight loving creature,
Finally able to reveal her nature.

But in a chilly night of May,
She drove herself down to the river.
And in the fifty shades of gray,
She soon begun to shiver.

Her body has now a pair of wings,
Turning her into a divine presence,
And on the music of a harps' strings,
She danced with elegance.

“Angels can fly”
She whispered and jumped,
The wings took her high,
Without coming back.

ALEXANDRA HAJA
Colegiul National "Vasile Alecsandri"
Bacău

Lost

I need a place in all these worlds
To tell the stories of my soul,
But I can't spell them just with words,
Because thoughts are seas, they need to flow.

"Have hope, believe in what you try!
Conquer the Earth and then the sky!"
No one knows better what hides your soul but I.

But, who am I? I am a shadow,
The mere creation of the light,
I am the dark and lasting canvas
Where stars are drown by moon at night.

Yes! Who am I? I am a shadow,
The youngest child of the Sun
I am the place hit by its arrow,
And no one loves me, I love no one.

I can't understand the feelings
And still, I cry and laugh with you.
You can't engage me under ceilings,
But you can't also teach me truth.
I am the immortal shadow,
The sun's child on Earth,
And I've been here with humans
Since Terra's ancient birth.

I know all the secrets of the forgotten time,
I, the dark, black shadow who can't reach the divine.

I am the omnipresent shadow,
Born from infinite.
I am you, yourself
Through all the lives you lived.
I, in my humble shadow form,
Know all the stories
Of the ones who in their transient glory,
Reached for the unknown...

All in all, I'm your creation,
Another you, but not yourselves.
When death takes you in oblivion and resignation,
You turn in stars, I turn in graves.

THEA HARTMAN
Colegiul National “Vasile Alecsandri”
Bacău

Out of the cage

I woke up on a bright morning, wishing ardently to go out of the house and feel the rays of the mild sun calmly tickling my skin. I was at my grandparents' house, a peaceful place where I was always able to deeply swim into my thoughts or after them (depending on the case), where I was always able to find solutions and make decisions. (...)

My body felt numb as my feet soundly stepped on the wet grass, slightly winding on the narrow path. Slowly ascending to the top of the hill, I tried to wipe the sleep off my eyes and clear my head of all the forgotten but still present dreams that had been haunting my mind. I felt burdened, as if something was continually pressing on my mind, searching for something that I was not aware of. (...)

There were and still are moments in which I find myself drowned in this tedious world of realness, in which I feel imprisoned. But then I shake my head and it's like trading my morose, gloomy eyes for others which have the ability of seeing beauty in a single drop of rain, or even in the ominous clouds which solemnly announce a storm. (...) The burden disappeared completely. (...) I could feel the air lifting the pressure off my shoulders. Freedom tasted exactly like rain, but I had never tasted anything better. I was out of my cage. (...)

ALEXANDRA SIMONA IVAN
Colegiul Național "Costache Negri"
Târgu-Ocna

Unstable

The girl woke up. Shivers were running down her spine again. She checked her pulse even though she already knew the obvious, but the feeling of being alive was a great relief. Emotions were folding in due to the aftermath of being in such a surreal state of mind. Once again, the cramps that used to reign over her frail body, were unusually and uncomfortably taking over her. Things were getting rather serious. After days of isolation on end and encountering with fear itself, the girl was overwhelmed. Was she living in oblivion? Was this madness slowly killing her, chopping into bits everything she used to know as being real? (...)

The girl woke up. Once again, she felt the cramps and her neck was hurting badly. A doctor came in and told her that he had the neurological test results. It was curious that she had no memory of that place she was in, so she questioned the doctor. "You came here three days ago. You were hallucinating and yelling that you're sick and scared....so we had you tested. We're very sorry Mrs. Parker, but...the results show that you're suffering from a neurodegenerative genetic disorder" said the doctor.

The girl was nervously scanning the room, searching for it while listening. And there it was...in the corner. The child was standing there, grinning.

MONICA IVAN
Colegiul National "Vasile Alecsandri"
Bacău

That song was played for me

Kyungsoo has blue hair, long, moving with him. He feels slightly less lonely with all these eyes he gets, though he can't keep them, he doesn't have enough jars, and the eyes are not new either, he won't buy new jars for them, he doesn't play this game.(...) Kyungsoo is a mathematician. He does not like time. He can't. Until he does, by smiling in front of this gate. His headache shuts down along with it behind him. (...)

ChenChen is munching biscuits, they're black, with white fluff in between. He sang that song and saw tears. He never thought that his music actually means something. He doesn't know why that old man cried. He just liked music and almond milk. He doesn't just like them. He would like to drawn on them. See stars and dream all day about his only place imagined ever. Splash. (...)

They stayed up all night laughing and teasing each other. Lots of smiles were given that night. Arms tangled in many silly games. Mouths were happy to finally stretch. Fingers played at some musical instruments others played with tear dropping. Bodies at end lay on the bed and Kyungsoo gave a final smile. He has finally come. The shoes are smiling also.

ALEXANDRA MARICUȚAN
Colegiul Silvic “Bucovina”
Câmpulung Moldovenesc , Suceava

The Dolls We Never Play

Once upon a time in this world a sad and lonely savant had an incredible idea. Everyone knew him as a crazy person obsessed by perfection. Nobody ever guessed what it was in his mind, Monos Mathlove (He is the \triangle , the fire, the perfection. Monos in Greek means “loneliness” and Mathlove is a combination that represents the power of intelligence and the curse of love) discovered that day a secret which will destroy us piece by piece, day by day. Monos created two dolls with brown hair, blue eyes and white clothes, like twins but different. The first doll was Serafim (who represents the \square , the earth, the instincts. Serafim in Hebrew means “the one who burn”). The second one, Ioana (who represents in Hebrew “the bless of God“ is the \circ , the universe, a spirit who feed and help). But on the dark table something was missing. An ingredient that would throw the project in the abyss where weeping and sin dominated. Something ruined what should be the start. He knew this is impossible and got angry, the craziness isolated him from happiness and saved the catastrophe around his entire live. The next hour he fell asleep and dreamt the dolls talked to him (...)

CRISTIANA MUNTEANU

Clasa a IX-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

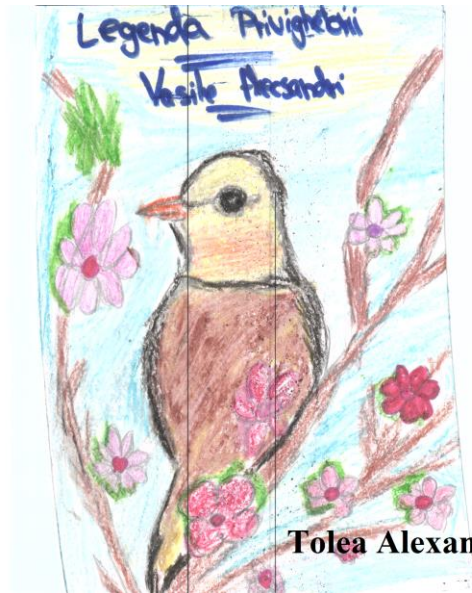
Bacău

The shadow of the wind

It was late summer. Autumn was popping in. The leaves were turning orange and yellow. It was one of those days when you were glad to be awake early in the morning, before the afternoon got scorching hot. A cold breeze brought a soft touch with an aroma of romance, gently touching my senses.

I was sitting in the train enjoying the interesting landscape. Trees, bushes, rice-fields and farmers' huts flashed past me. There were so many people on the train! I had noticed that if you looked carefully at people's eyes, the first five seconds they would look at you, the truth of their feelings would shine through for just a moment before flickering away.

[...] Victoria was always my best friend. I can say that she was even my soulmate. She was a very beautiful woman with her 'green as the grass' eyes, her cherry lips and with her wavy coffee-coloured hair. Victoria was that kind of girl for whom poems were written. Dressed with a vintage floral dress, with a brick-red coat and a pair of black shoes, she

hugged me at the trainstation as if I was a rock and she was drowning in the water.

Victoria smiled shyly and she took a piece of paper out of her pocket while she reached for my hand. A piece of chocolate wrapped in a blue paper was sitting in my palm. With her red lipstick, and her expensive perfume but most of all with her playful smile, she was spreading love and happiness all over my heart.

[...] I guess that was the day that changed my whole life. It was the day I fell in love with Victoria.

ADRIANA ONEL

**Clasa a IX-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău**

Miniature garden

Whatever hour you woke, there was a door shutting. From room to room they went, hand in hand, lifting here, opening there, making sure – ghostly siblings.

"Here we left it", she said. And he added, "Oh, but here too." "It's upstairs," she murmured. "And in the garden," he whispered. A cold feeling of shock gripped him as they were glancing at the garden out on the window. "Quietly," they said, "or we shall wake her." "They're looking for it; they're drawing the curtain," one might say, and so read on a page or two. "Now they've found it," one would be certain, stopping the pencil on the margin. And then, tired of reading, one might rise and see for oneself, the house all on the empty, the doors standing open, only wooden pigeons bubbling with content and the hum of the threshing machine sounding from the farm.

He paused, silent for a moment. Then without a word, he turned away from the lights and voices in the rooms, and followed by her sister, went round into the house, and trotted down the long sloping path outside the door. They jumped over a low place in the hedge at the

bottom, and took to the garden passing into the night like a rustle of wind in the grass.

And so, they were taking a walk, the garden still as ever. There was an old woman sitting on a bench but she seemed harmless. Just sitting there reading a book, minding her own business. Not that one could ever see them. The shadow of an owl crossed the ground; from the deepest wells of silence the wood pigeon drew its bubble of sound. A moment later, both sister and brother approached the old lady.

“Brother, brother, let’s play a game!” said the sister. “Tag, then, you’re it.” Her brother smiled. Out in the garden then? The doors of the house went shutting far in the distance, gently knocking like the pulse of a heart. As the siblings were chasing each other and playing, the old woman felt a cold breeze and looked in front of her.

Suddenly, she froze still and the book in her hands fell down on the cold ground. That moment, she could see with her wide opened eyes the siblings, white and pale as ghosts, foggy like. Scarcely breathing, the lady watched them for some seconds and a powerful déjà-vu ran through her bones. She remembered. And she was certain about it. The two kids were actually her only nephews, but sadly, they had died 3 years ago, at the age of 12 in a spring day, when they were returning home alone from school and a car hit them while crossing the street.

[...]

ALEXANDRA PĂRÂIAC
Colegiul National “Vasile Alecsandri”
Bacău

Pursue Your Dream!

This is a story of a girl who combined her dream to become a fashion designer with her skills in painting and her creativity which she inherited from her mother. Mary was a talented 14-year-old aspiring painter and since she was a little girl, all that she had wanted was to become famous for her work. Unfortunately, her precarious financial situation forced her to do something that she didn't like. (...) After a lot of door-slamming series, she went to the University of Medicine in London and once Mary graduated she got married to a doctor that she didn't actually love, but yet again she made that sacrifice to please her mother after realizing that she was living her dream through her. (...)

So Anastasia decided to do something original that hadn't been seen before. She started painting the clothes, creating new patterns that were really appreciated. She soon became one of the most respected designers, but along with the fame her mother found out Anastasia had lied to her all those years and that so-called betrayal drove her not to talk to her daughter for almost 10 years. (...) So, creativity is a way of expressing our personality through different careers: some of us love to paint, some of us love to design clothes, and others use our creativity in medicine by inventing cures for different types of diseases. Don't force your beloved to do something that will suppress his creativity because in my opinion, beautiful things go well when they are made with love.

MĂDĂLINA CRISTINA RETEZEANU
Liceul Colegiul Național "Ion Creangă"
București

Joy

The first thing he noticed was the warmth: the soothing, ever so calming warmth, wrapping around his world like a thick veil of raw sunlight. But it lacked the softness of intangibility, betraying instead a carnal bequest, nurturing itself with the blessedness of touch. Whatever was clawed around his horizon, didn't believe audacity was a sin. On the contrary, it wasn't the least bit timid, reaching for him without any consent -not that he could voice any, to be honest. Besides, other than these mystifying walls that might as well be the limits of the universe, he is truly confused. He doesn't know anything except for those walls: whether they are confiding him or not, he would find out later, provided that he had the luxury of luck. (...)

Out? What is out? Is there an out? Is there where the melody comes from? Voicing his endless questions, he threw his frustrations against the wall, his one and only friend. He felt it falling into despair by his side, like he never did before. It was then when the wall had been breached. A knife of light stabbed it void of mercy, pulling him towards itself with that audacity from long time ago. It was just a matter of seconds before his lungs exploded in confusion, yet part of him knew it. It had been aware of the circumstances, since the universe had created him. His wish had been heard. When the baby let out his first cry, it wasn't of pain, it was of joy.

DIANA STROE

**Clasa a IX-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău**

Remember the gift

"Remember the gift I gave you, Michael! Since your life is like a story, make it a good one and put it in the book of your life."

Michael nodded absently towards his father and picked up a pencil from the wooden desk. Once the point touched the blank page, the book started to glow and two names appeared: Luther and Nicholas. 'Who are they?' the boy thought before receiving the question. 'Sir Luther, known as Luther-One-Eye, is a knight who fought against many villains and paid the price with his left eye. Nicholas is a young merchant who tried to carry on the family custom.' Once the background was polished, it was time for the setting which was.... "Well, in the woods, in the woods!"

Once upon a time, in a kingdom ruled by a kind king, a dragon was threatening the villagers' lives. The heroes, a merchant and knight, went on a mission to retrieve a legendary sword to slay the dragon. The merchant was a young man, smaller than the knight, with leather armor, long black hair and big, brown eyes. No features could have been seen on his companion though, as his armor was full of scratches and rust. While they were walking on the road that led to a village, the young one startled:

"Sir Luther, what do you think? Is this the road we are looking for? I haven't seen it before." However, as his questions blew in the wind, he continued. "I trust you, do

not dare to deceive me!” Now, if only Baron would feel pity for us... No! I, Nicholas of the Wood, I will not lose faith in our Lord.”

“Do not take the words from a fool, merchant!” the knight whispered. “Or have your mind become rotten? Just like the fool? I lost my eye because of him. Do you want to lose your life?” Nicholas wanted to respond but something heavy grappled his right shoulder, stopping him from moving. “Well, it seems we have a guest.” Watching carefully, they could see a tall figure running in their direction. Every step it took, the figure started to take shape of a religious person with a wooden crucifix. A priest!

“By the Lord and his Son, listen to me! I am warning you!” exclaimed the poor man, trying to regain his strength. Couching hard, he handed in, with trembling hands, a written parchment. “Here is the truth: a demon, with the skin of a snake and wings of a bat, is hiding in Arion’s cave, west from here where he will bring your doom. I blessed the parchment to help you slay the beast. May Our Father bless you!” Nicholas grabbed the parchment, saying something in a way that was not clear.

[...]

BIANCA TĂNĂSACHE

**Clasa a IX-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău**

Rain

They were lying on the light green grass, looking at the blue sky scattered with fluffy clouds, arguing like some little children because he thought one cloud was shaped like an elephant when all she could see was just a plane. Out of the blue, the sky turned into a monster and tears of clouds were falling down. Then a loud thunder came and the sky seemed to split into halves. He grabbed hold of her hand and stood up searching desperately for shelter. They were running, and running, and running and it seemed like they couldn't find any place to hide.

Claire felt his hand leaving hers and never seemed so lost. On the spur of the moment she thought she had lost him again. It occurred to her that he had left her for good. She looked around to find him fooling in the pouring rain looking like a mad man.

"Come on, don't look at me like that! You know that saying, right? 'Some people feel the rain, others just get wet'. What kind of person are you?" He shouted in her direction.

She just shook her head and started laughing at him. He peered to her and hand in hand they started dancing in the rain as if they were two little children who had run away from home. That very second she figured out that she had

never felt like that before. She had never been alive, she had just existed. She didn't have any idea what being alive meant until one boy with chocolate eyes got her dancing in the rain. And Claire said, "I wish the rain would never stop!"

Claire always remembered what she was wearing on that day: a dark blue-ballerina skirt, a white blouse, a wide rose-colored belt. Her wild-looking curly dark hair was waving on her beautiful blouse. She thought she was special. Then the skies cleared and the rain stopped. They gasped as the wind wrapped their bodies. He put his arms around her and whispered:

"It reminds me of you. The wind after a storm always makes me think of you; biting but not raw, emotionless but keen, icy but not frozen, just like your soul. Your soul is such a lovely home. I love the way I can't figure you out, the way you don't let anyone in, the mystery that defines you. I love to get to know every single little thing about you and put the pieces together. I want to see the parts of you no one else got to see, I want to see you in ways no one else has, I want to love you in each. The more I see of you, the deeper I fall in love with you"

CĂTĂLINA CRISTIANA TIMOȘENCO
Colegiul National "Vasile Alecsandri"
Bacău

Ineffable

You're soo demure,
Mind immature,
Yourself insecure.
My epiphany,
Found involuntary,
Inexplicably.
The way you talk,
Eloquence.
Vouce absence,
Sudden evanescence.
Glamour ingenue
In a constant serendipity,
Your presence is ethereal,
Uncountable,
Insignificant,
Non-existent
But there
And everywhere.

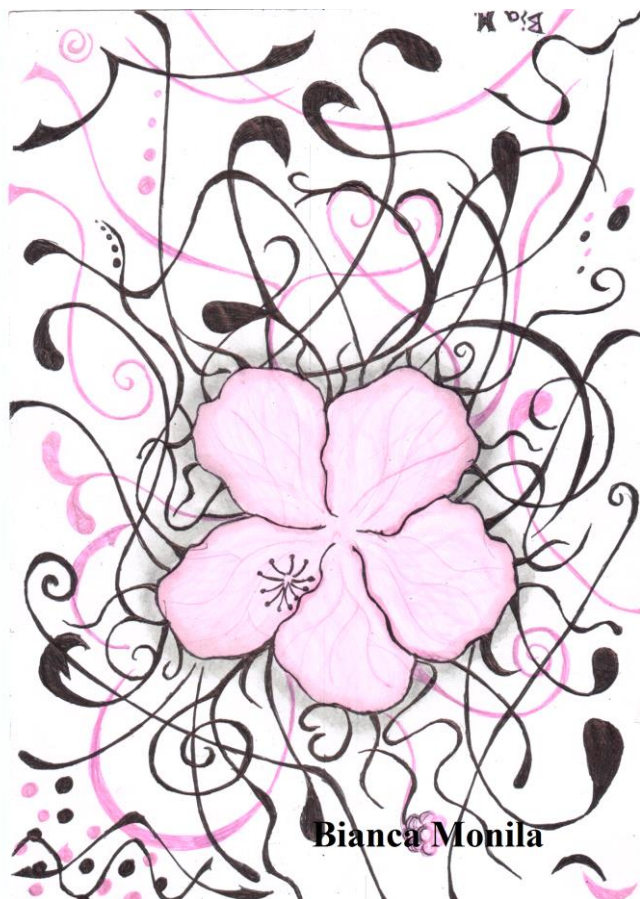
ANDREI ȚIFREA
Colegiul Național “Vasile Alecsandri”,
Bacău

The Creation of Love

Around us there are little...wonders. Man has no contribution to these wonders because they were created. People can build amazing buildings but they can't create. "The whole difference between construction and creation is exactly this: that a thing constructed can only be loved after it is constructed; but a thing created is loved before it exists". So I will ask you the most difficult questions you can ever answer: Who created love and what is creation? (...)

As far as the question who created love is concerned...I will probably never find out. It is a great mystery indeed ,but I shall ask you: Isn't it great what we know about love? It is perfect like that. Just think! If we knew much more... would it still be as interesting as it is now? Love is a mystery... it has always been one, but it can also be said that: "Love is the only reality and it is not a mere sentiment; it is the ultimate truth that lies at the heart of creation".

LIMBA FRANCEZĂ

Bianca Monila

MĂDĂLINA COMORAȘU
Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău

Réflexions sur la « création »

Regarde-toi dans un miroir !

Observe attentivement tout ce que tu vois ! Note les détails dans un cahier et donne-les à un ami ! Dis à ton ami de faire passer ton cahier à quelqu'un qui ne t'a jamais vu pour qu'il réalise ton portrait en utilisant les détails que tu as remarqués dans le miroir ! Demande le portrait et devine quoi ? Le « toi » dans le portrait ne te ressemble pas beaucoup ! Pourquoi ? D'un côté, c'est le talent du dessinateur – soit il est doué, soit il ne l'est pas ; mais, de l'autre, c'est son imagination qui travaille tout le temps et qui l'a aidé à interpréter tes détails sans qu'il t'eût jamais vu ; c'est l'inspiration qu'il a eue au moment de la « création ». Oui, la « création », parce qu'il a créé, même s'il a essayé de reproduire tes traits ; il a créé, même s'il a utilisé un modèle ; oui, il a créé, parce qu'il a utilisé son inventivité, il a fait appel à son enthousiasme créateur. Sinon, sans imagination, sans inspiration, il ne pourrait y avoir création !

Mais qu'est-ce que c'est que la création ? Un terme si utilisé dans le langage courant... Serait-elle un acte divin ? Serait-elle l'ennemie de la destruction ? Ou, peut-être, le refoulement de la monotonie, de l'ennui quotidien ?

A n'en point douter, la création est un acte divin ! Dieu a créé le monde et lui a donné la vie. Juste comme Dieu nous a donné la vie, nous aussi, nous pouvons donner vie à nos créations et vivre, ainsi, leurs vies aussi. Parce que « créer, c'est vivre deux fois », comme aurait dit Albert Camus.

Mais la création n'est pas forcément l'ennemie de la destruction. La création et la destruction sont jumelles. La destruction exige « savoir mourir » pour laisser la place à d'autres éléments nouveaux, lorsque la création requiert « savoir renaître » pour sauver les « navires chargés de richesse et d'esprit qui ont fait naufrage » (Paul Valéry), pour éviter que le monde devienne toujours plus futile, pour arrêter la paresse physique, mais surtout celle intellectuelle que la société de nos jours promet. Il y a et il y aura toujours des choses détruites pour laisser vivre d'autres plus importantes, plus intéressantes, plus dans le coup, justement comme Victor Hugo aurait dit sous la forme d'une métaphore, « que la création est une grande roue/ Qui ne peut se mouvoir sans écraser quelqu'un ». Une roue est vouée à dépasser tous les obstacles pour arriver au bout ; à l'instar d'une roue, la création doit surmonter les embûches de la vie, elle doit anéantir les difficultés pour ne laisser que la véritable beauté et le bonheur que les bons résultats apportent aux créateurs. Car la création est parmi les rares domaines où il faut se déposséder pour s'enrichir.

DIANA HANGANU
Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău

PROLOGUE:

Une route, un bus et un trou dans le sol.
La route que nous changeons soudainement
Et le monde glisse ensemble ...

J'ai voyagé beaucoup
Avec les personnes inimaginables ...
Mais cette atmosphère,
est pire que dans un palais!

La surpopulation et les soupirs,
Le dommage sans but ni sens
Bienvenue à l'harmonie,
Bienvenue à notre place!

Où les gens se repoussent,
pour «servir» un siège chauffant
Où les amis sont en ton et attendent,
Et, parlent du tout dans un murmure.

Les courbes se finissent,
Et le frein se termine brusquement
Je pense que la voiture est en panne ..
Super, je suis en retard, **juste à temps!**

IOANA IACOB
Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău

Saveurs de l'espoir

Chaque jour les hommes créent, pas seulement qu'on parle des sentiments, ou d'un poème ou d'un jeu. Pour Elle, l'amour était la seule source de création, le seul soulagement et le seul antidote. Elle était simple, elle n'était pas comme les autres, Elle avait son propre atelier, disposé dans une ancienne chambre, derrière le garage. Elle avait tout, tout ce qu'Elle voulait pour donner naissance à chaque étant et à chaque sentiment. Elle peignait, oui, peignait, dès le premier rayon de soleil qui la réveillait, par toucher doucement son visage, jusqu'au dernier éclat qui se voyait entre les collines. Elle aimait avec passion un homme, "son homme" comme Elle l'appelait, mais il ne l'appartenait pas. Leur seule rencontre se donnait juste là, dans son espace de travail et création. Elle portait dans l'âme une multitude de sentiments, une douleur cachée, mais parce qu'elle luttait jour par jour. Elle l'adorait, l'idolâtrait et Elle peignait son visage toujours pour nourrir son cœur. Ses créations occupaient tout le lieu resté autour de son grand amour, c'était petit c'est vrai, mais ensemble elles formaient un tout : la création et l'amour, ses grandes passions. Elle habitait seule, dans une maison immense, avec vue sur la mer. Elle n'espérait rien après la déception soufferte et la solitude a contribué à sa transformation. Bien qu'Elle eût des dizaines

de chambres, son atelier était isolé de tout, c' était un espace trop intime pour recevoir si quelque'un penserait une fois la visiter.

Il se passait un soir, quand Elle avait son sommeil plein de soupir, qu'Elle eut un rêve très étrange. Elle voyait comme ses peintures sont volées et Elle s' était retiré de la maison. Elle s' était réveillée effrayée, transpirée et pleurant.Elle a bu comme d'habitude le café avec une seule cuillère de sucre et Elle est allée pour vérifier la boîte aux lettres. Il semble qu'aujourd'hui quelqu'un s'est souvenu d'Elle , mais son visage montrait que ne c'est pas une lettre d'amour. Ce matin, Elle a été annoncée qu'elle n'avait pas payé le loyer près de la moitié d'une année et les propriétaires voulaient l'expulser de la maison. Elle a oublié complètement, ses seules activités étaient dominées de la passion pour la peinture, pour réaliser de nombreux tableaux avec "son homme". Elle est tombée dans les genoux et était éclaté en larmes. C'était la dernière chose dont Elle avait besoin, mais Elle n'a pu pas l'éviter . Après 2 semaines Elle a été évacuée et elle a refusé de prendre rien du matériel de la maison. Tout ce qu'Elle a voulu ont été les couleurs, les pinceaux et les tableaux.Elle a vidé l'atelier et se rendit, juste avec une seule ligne de vêtements et avec une valise pleine de sentiments. Un défi de la vie , Elle se trouvait maintenant parmi les étrangers , totalement abandonnée, avec beaucoup de gens autour. Elle passait d'une rue à l'autre avec l'espoir de trouver un refuge convenable. Après plusieurs tentatives Elle a été arrêtée en face d'un magasin d'antiquités qu'elle admirait.

MIHNEA LAZĂR
Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău

La mere

C'est la création divine
Qui n'a peur de rien
Et qu'elle nous soutient
Tous les jours sans rien
Attendre en recompense.
Mais encore nous avons
Quelque chose à remercier
Il n'existe pas dans ce monde
Une seule personne
Qu'est-ce que cela ne dit pas
Ma maman est la meilleure,
Ma mère est la plus chère.
Mais je dirais toujours
Maman, tu es la seule,
Comment sont le soleil et la lune.

AMBRA-MIRUNA PĂDURARU
Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău

La création est un jeu
J'ai appris que la création est un jeu,
Tout dépend de ton imagination,
Tu peux transformer un mot en mille mots,
Tu peux transformer une image en mille mots,
Tu peux transformer un mot en mille images
Même de la vie peut obtenir 7 significations
Venant de 7 personnes différentes:
La première, une femme, voit la vie prenant naissance sous
ses yeux.
À travers les yeux d'un enfant, la vie est une pièce de
théâtre.
La troisième voit la nature comme une source
cachée de la vie.
La quatrième s'imagine que la vie est juste le monde qu'elle
voit.
La cinquième voit la vie comme une source d'opportunités.
La sixième la voit comme un rêve dont elle va se réveiller
bientôt.
La septième la voit comme une création divine.
Seulement la création peut t'offrir plusieurs significations
pour le même sens.

DIANA PANAIT

Colegiul Național "Alexandru Vlahuță"

Râmnicu-Sărat

Le roi Amour

Dans un grand territoire qui est situé au-delà des mers et des pays où personne ne pourrait arriver...il y a un château des souffrances, contourné des épines qui cache le Cœur d'une belle princesse.

Son Cœur a été pris prisonnier du roi de cette région qui s'appelle Amouret dès ce moment-là, il règne sur son Cœur, sur les Cœurs des autres, sans que ceux-ci puissent s'échapper au roi Amour.

Ce voleur des Cœurs n'a été jamais arrêté par la police... il n'annonce pas sa présence...il vient en cachette sans qu'on le voie. Ce roi est rapide à la vitesse de la lumière ...comme un éclair. Amour est très intelligent, il sait ce qu'il doit faire et quand il doit lutter.

Tous ont entendu du roi Amour ...mais personne n'a pu le voir, n'a pu parler avec lui...seulement ils ont senti quand leur cœur a été enlevé du leurs corps et a été porté dans son grand château.

La princesse Rose a cru que le roi Amour n'existait pas et quand sa mère lui avait dit qu'elle devait s'en protéger, qu'elle devait s'enfuir du roi Amour pour ne pas souffrir, elle sourit. Rose lui a répondu:

- Maman...ça va bien? Ben...le roi Amour n'existe pas
...Moi, je suis un iceberg, euh... je suis forte, personne ne
peut pénétrer ici...dans mon cœur.

La mère l'a regardée et lui a dit:

- Bienma fille...je te l'ai dit.

La fille a commencé à rire...

Soudain, la fille sentit un coup ...elle a commencé à
pleurer...et elle pleurait, et pleurait.....et pleurait. Alors, elle a
compris que le roi Amour existait et aussi, à partir de ce
moment –là, elle ne sait rien de son Cœur.

Cœur n'est jamais revenu à Rose. Elle n'a pu plus jamais le
voir.

PATRICIA PRISECARU

Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

IMAGINATION ET REALITE:

Création

Un simple mot

Qui a commencé la guerre

Entre la réalité et l'imagination

Deux mondes différents

Deux histoires incomparables

LUMINIȚA STĂRUIALĂ
Colegiul Național "Alexandru Vlahuță"
Râmnicu-Săratu

Poésie sur la poésie

La poésie est le fruit dont les hommes ont besoin
Elle est nécessaire dans notre vie comme un vrai témoin
Un ami avec qui nous célébrons la vie et nous rions
Quand nous sommes sans espoir, elle est l'épaule que nous serrons.

Elle est le refuge du cœur et de l'esprit
En essayant d'échapper à l'aide de la pensée débouillie
L'expression des sentiments et le soulagement
Par les mots qui ont un pouvoir étonnant.

La poésie n'est pas une tentative d'écrire quelque chose de spécial
Mais elle est la réussite d'écrire plus sans essayer d'être génial
À ce cas nous pouvons dire cette affirmation :
Cela est la vraie création.

Séparées par un ressort de rêves
Qui pour nous sont indispensables

ANCA ȘOLOT

Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Prière

Tout en ramassant les tessons de l'oubli
J'ai renversé le sablier de la poussière
Je me suis caché derrière les rivières.

Sur ton corps, j'attends...

Et je t'ai rempli d'ambrosie.

Je t'attends impatiemment

En frémissant dans tes veines

Pour m'égarer dans tes yeux,

L'immortalité pleure son agonie,

Perdu dans ton innocence,

L'agonie de la vie voyageuse

Dans ton esprit candide.

Qui depuis longtemps t'a touché

Pour t'embrasser.

Avec sa douleur.

Illusion de mon âme

Mais tu te dresses courageusement

"Ne me quitte pas"

De la cendre de la souffrance.

Je chuchote ébahi,

Tu as oublié

Voyant comme l'eau affamée

De la fidélité de l'humanité.

Te subjugué

Avec son passé abandonné.

Tu t'es évanoui.

SORANA-IOANA VICU

Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Les livres de mon enfance

Un jour, je regardais avec nostalgie dans l'album de photos de ma famille. C'étaient des photos de mon enfance, j'avais trois-quatre ans. Je me suis attardé longtemps sur une photo dans laquelle ma mère me tenait dans ses bras et me lisait un livre. Soudain, j'ai senti le parfum de l'enfance, quand je commençais à découvrir les mystères du monde, près de ma mère, qui avec de la patience guidait mes premiers pas dans le dédale de la vie. C'était le temps quand j'ai distingué le bien du mal, de me comporter bien, de faire jon, mais aussi d'éprouver de nouveaux sentiments, et d'amplifier ceux que j'avais déjà, dès le début, avant ma naissance.

Parfois je me sentais perdue, puis je recommençais au debout et je réussissais de découvrir la route vers la lumière. J'ai réussi de distinguer le titre du livre que maman me lisait avec tendresse et je l'écoutais fascinée. Il s'appelait: « Le Petit Prince », le livre qui parle du besoin de l'amitié, le désir de découvrir de nouvelles choses, la joie de prendre soin d'une fleur, spécial juste parce que c'est la vôtre. Ce sont des mots de ce livre qui sont restés et qui resteront dans ma mémoire: « C'est le temps que tu

as perdu pour ta rose qui fait ta rose si importante. », et aussi « On ne voit bien qu'avec le cœur. L'essentiel est invisible pour les yeux. ». Cela m'a rappelé de livres avec des histoires qui ont éclairé mon enfance, dans lesquels des fées et des princes traversent des événements fantastiques pour retrouver l'amour éternel, des héros fantastiques qui passent par des événements incroyables qui me tenaient l'âme à bouche, mais finalement, tout se finissait bien.

Ma mère lisait, et moi, avec l'œil de mon esprit, je me suis imaginé comment les personnages sont, comment ils étaient beaux, comment ils étaient habillés, les paysages et les châteaux où ils habitaient. Ainsi, j'ai créé mon personnel univers, l'un des contes, de l'innocence, un univers magique où tout sera possible, et où le bien triomphe toujours sur le mal. Je rirais avec eux, je pleurais quand ils étaient tristes, et j'étais heureuse quand tout c'était fini bien.

Je voulais tout d'un coup à tenir les livres de mon enfance encore une fois dans mes mains, de les relire, d'être de nouveau, l'enfant sans soucis, heureux et fasciné du monde des contes.

Ma mère a inculqué l'amour de la lecture, et pour moi, la lecture est devenue une passion, une nécessité. J'ai découvert les grands écrivains du monde, qui ont imaginé dans leurs livres des mondes autant différents que si que merveilleux.

LIMBA GERMANĂ

BIANCA HANGANU

Clasa a X-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Jedes Buch hat eine Geschichte zu erzählen

„Komm, Elma! Oder du ziehst vor in die Kneipe zu gehen?“, sagte Franziska verärgert. Elma seufzte angeödet. Sie hat nie die Antiquariate oder die Bücher gemocht. Franziska, andererseits, liebte Bücher.

„Elma, zum tausend Mal, Bücher beißen nicht! Komm!“, insistierte sie, aber stiller diesmal.

„Na gut! Aber nachdem der Regen aufhören wird, gehen wir genau nach Hause!“, sagte Elma.

Franziska öffnete die hölzerne, mit vielen komischen Vorlagen, Tür und trat begeistert hinein.

„Guten Tag!“, begrüßte sie ein alte Mann. Er hatte kleine, fröhliche Augen, von der altmodischen Brille versteckt, und ein schuchternes Lächeln.

„Guten Tag!“, antwortete Franziska.

„Ich bin Ludolf Hahn, der Besitzer des Antiquariats. Kann ich euch helfen?“, setzte er fort.

„Ich bin Franziska Lang und sie ist meine Schwester, Elma Lang. Wir wünschen uns hier zu bleiben, bis der Regen aufhören wird, wenn möglich.“

''Ihr seid nicht aus hierherum, woll?''

''Nein'', lächelte Franziska respektvoll.

''Lang... Lang..., murmelte der alte Mann, ach so, ich erinnere mich! Eure Großmutter ist Martina Lang, woll? Du ähnelst ihr sehr gut!'', sagte er, Elma anschauend.

''Ja, sie war...'', präzisierte Franziska traurig.

Ludolf hat verstanden. Martina war nicht mehr. ''Wir sind Kollegen gewesen'', setzte er leise fort.

''Wirklich? Die Welt ist klein!'', Franziska rief aus, sich nahe an dem Schreibtisch setzend. Ludolf lächelte und begann eine Geschichte über Martina zu erzählen.

Elma seufzte und entschloss sich unter die staubigen Regalen zu gehen. Wenn sie an das Ende des Flurs geriet, sah sie eine Tür. Es war auch hölzern, aber es hatte keine Vorlagen. Elma versuchte es zu öffnen, aber sie konnte nicht. Aber die Hoffnung kam ihr zurück wenn sie viele Kissen sah. Es waren ein Haufen, gerade rechts.

''Wenigstens, kann ich schlafen'', freute sich Elma. Sie setzte sich auf den Kissen und läste ihre Augen auf. Es war sehr still. Nur die Regentropfen waren hörbar. Demnächst, schlief Elma ein. Aber sie konnte nur einige Sekunden schlafen, weil viele laute Stimmen zu klingen begannen. Elma öffnete alarmiert ihre Augen. Aber niemand war da, nur die Bücher.

''Sie ist so unterhaltsam!'', sagte eine Stimme lustig.

Elma konnte sich nicht bewegen. Wer sprach?
"Franziska?!", fragte sie verwirrt.

"Sei still, Mädchen! Ich möchte schlafen", schimpfte sie eine Stimme.

"Wer hat gesprochen?", fragte Elma aufstehend.

"Ich bin gerade hier, antwortete die Stimme. Auf dem letzten Regal, und ich möchte schlafen!"

"Gott, das ist ein Traum! Bücher können nicht sprechen, rief Elma aus. Ich muss aufwachen!"

"Wer ist Franziska?", murmelte ein Buch, das in dem Schrank neben Elma war. Sie betrachtete das Buch. Es hatte braun, Leder Einbände gemachte, und es sah mehr wie ein Tagebuch aus.

"Franziska ist meine Schwester", erklärte Elma endlich.

"Das ist schön. Ich wünsche mir auch eine Schwester. Ich wünsche mir eigentlich jemanden zu haben. Jedermann verlässt mich", sagte das Buch traurig.

"Warum sagst du das?", fragte Elma neugierig.

"Weil mich jedermann verlässt! Ich bin in einem sehr geschmacklosen Platz geboren, aber Menschen haben mich zu einem Geschäft getragen. Dort bin ich lange Zeit geblieben. Aber, endlich, hat mich ein sehr nettes Fräulein genommen. Wir sind schnell die besten Freunde geworden.

Ich habe sie überall begleitet. Aber, eines Tages, hat sie mich hier gelassen...''

Elma seufzte. ''Es tut mir leid für dich'', sagte sie und setzte sich wieder auf den Kissen. Sie war sehr müde. ''Gott, das ist ein sehr komischer Traum...'', setzte sie fort und dann schlief sie ein.

Franziskas Stimme weckte Elma: ''Elma, wir müssen gehen! Elma, ich kann nicht glauben, dass du eingeschlafen bist!''

''Ja, ja, ich komme sofort. Nur ein Moment.'', antwortete Elma, dann erhob sich und schaute sich herum. Endlich, sah sie das braune Buch. Sie nahm es und öffnete es. Auf der ersten Seite war geschrieben ''Martina Lang''. Als Elma den Eintritt erreichte, sagte sie:

''Wie viel kostet das?''

Ludolf schaute dem Buch zu und lächelte: ''Es ist kostenlos.''

''Wirklich?'', fragte Franziska.

''Für Martinas Enkelin natürlich, erklärte er und zwinkerte an Elma. Der Besitzer vergaß das Buch vor langer Zeit. Ich bedauere, dass ich es ihm nicht zurückzugeben gelang. Betreu es!''

''Mach ich, versprach Elma. Danke, Herr Hahn!''

SELINA ISA

Clasa a IX-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

Freundschaft, ob Freunde wirklich existieren?
Ich frage mich seit langer Zeit, ob Freundschaft
wirklich existiert, doch bis jetzt habe ich noch nicht
die Antwort bekommen.

Alle aus meiner Familie meinen, meine beste
Freundin war, ist und wird für immer meine Mutter
sein; das ist mir klar, aber ab und zu kann man
unseren Eltern nicht alles erzählen, oder?

Ich persönlich, war, meiner Meinung nach, immer eine gute
Freundin, nur alle haben mich enttäuscht, jeder in seiner
eigenen Art und Weise, aber warum? Ich frage ich immer nur
" Warum? "; habe ich wohl sowas verdient, bin ich wirklich
so ein schlechter Mensch?

Ich kann nicht sagen dass ich ein perfekter Mensch bin, aber
ich war immer für alle da, für einfach alle, ich hab nie
gesagt dass es eine Person mehr als die andere verdient hat,
ich war immer für alle da.

Aber nun frage ich mich, wieso nie jemand für mich da ist?
Ich hatte bis jetzt nur falsche Freunde, kein einziger Mensch
war für mich da, nur meine Mutter.

Und jetzt, kommt die erste Frage noch einmal " Existieren
Freunde wirklich? "

Meine Antwort würde ein sicheres " nein " sein, warum?
Gleich kommt auch eine Erklärung.

Meine Mutter hat mir einmal erzählt dass Freunde kommen und gehen, die Personen die du denkst dass deine Freunde sind, sind nur deine Freunde für eine gewisse Zeit, diese " Freunde " wollen nur dein Leben kennen, die können nichts geheim halten, gar nichts.

Am Ende sind doch nur die Eltern an deiner Seite, wenn es um mich persönlich geht, vertraue ich nur meiner Mutter, viele würden sagen " Oh mein Gott, wie peinlich, deine Mutter? Die sagt dir doch eh nie die Wahrheit und sagt nur was du machen sollst "

Meine Mutter? Nein, ganz sicher nicht, meine Mutter hat mir immer den besten Rat gegeben, meine Mutter ist die eine Person, die sich das Beste für dich wünscht, jeder Zeit.

Eine Mutter ist diese eine Person die alles tun würde ihr Kind nicht verletzt zu sehen;

Eine Mutter ist die einzige Person die nicht über dich lacht wenn du eine schlechte Note bekommen hast, sie sagt dir " es ist ok, nur du konntest viel besser machen ";

Eine Mutter muss man immer lieben, ich werde meiner Mutter für immer dankbar sein, weil sie mir das Beste beigebracht hat und weil sie das Beste für mich tut.

Also, die beste Freundschaft die es jemals geben wird, ist die, zwischen dir und deiner Mutter.

LIMBA ITALIANĂ

ANDREEA DOCHIȚOIU

Clasa a XI-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"

Bacău

La Creazione

Mistero dell' universo, non c'è persona che almeno una volta nella vita si sia chiesta da dove viene questo, chi l'ha creato, cos'è la creazione?

Possiamo comprendere questo concetto in diversi modi, ognuno lo capisce al modo suo ma alla fine le risposte ottenute sono simili.

Tutto intorno a noi è "creazione". Non importa se guardiamo da sù, dalla luna verso l'intero universo o se sbirciamo tra i fili d'erba un altro piccolo mondo appartenente agli insetti e fiori , tutto quello che i nostri occhi vedono è "creazione". Non importa se possiamo il nostro sguardo su i gigli il quale profumo ci sveglia dolcemente ogni mattina, oppure sulle grigie macchine così indispensabili a noi che infestano come formiche le nostre città, queste sono "creazione".

Ma a Marta non erano sufficienti queste informazioni, la sua insaziabile curiosità cercava di più. I libri di scienza le dicevano che l'atomo era alle basi di questo incomprensibile soggetto, quelli di religione che Dio è tutto ciò che cerchiamo, la soluzione di tutti i nostri dilemmi e i grandi filosofi che anche il nostro più piccolo pensiero può essere una risposta a questa domanda. Ma forse i pittori, dipingendo la loro tela e trasformandola dal bianco ad un' infinita di colori, non sono essi dei creatori? O i dolci suoni

che escono dal soffice tocco delle danzanti dita sul pianoforte non sono una creazione?

Più risposte trovava, più domande apparivano e la ragazza diventava col passare del tempo più insicura.

Un giorno, non diverso dagli altri in quali la giovane passava il suo tempo chiusa nella sua stanza in mezzo ai libri, non vedeva l'ora di leggerne uno nuovo, sconosciuto per lei ma ben studiato da colei che glielo ha donato, la sua amata nonna che ormai vive solo nell'anima della nipote; molto tempo fa le due essendo molto vicine, quasi come madre e figlia.

Soffiando via la polvere dalla coperta del libro, Marta si sdraiò sul letto leggendo con entusiasmo ogni parola, ogni pagina finché le palpebre pesanti le impedirono di restare sveglia.

Una brezza leggera gli accarezzò i capelli mentre i raggi del sole le baciavano dolcemente le guancie, ciò che la svegliò dal sonno profondo in cui giaceva. La prima cosa che senti fù l'odore d'erba fresca, di campagna, mescolato con un discreto odore di papaveri, molto lontani.

Molto confusa, Marta si guardò attorno, però non era spaventata quel luogo le era stranamente familiare, così cominciò a camminare via il sentiero, non sapeva dove andava ma sapeva che sarebbe arrivata dove era giusto che sia.

Camminando nel infinito campo, vedeva quà e la uno, due papaveri segno che era vicina alla meta, questi le conferivano un inspiegabile sicurezza. Ammirava la chiarezza del cielo di un blu mai visto, così intenso e

irreale , i canti dei uccellini , era sopraffatta dalla bellezza di quel posto , forse un altro mondo. Ma ciò che veramente le rubò l' attenzione fù l'interminabile campo di papaveri che le apparì di fronte. Sapeva che era arrivata nel luogo giusto.

In mezzo , c'era un immenso pioppo , vecchio ormai , che faceva da guardia a tutto quello che lo circondava. La ragazza si avvicinò , e vide una persona che si riposava all'ombra del albero. Più si avvicinava , più il volto della donna le pareva conosciuto.

-Diventi più bella ogni giorno che passa. Marta guardò sorpresa la donna, cercando nella sua memoria ogni dettaglio che l'aiuterebbe a riconoscerla..ma la sua voce gli svegliò tanti ricordi.

-Nonna! Gridò la ragazza totalmente emozionata , buttandosi in braccia a lei.

-Cosa ci fai qui? Chiese Marta stupefatta , non sapendo cosa credere.

-Beh, ti chiederei anche io la stessa cosa. Un po' curiosa ultimamente? Dimmi, ragazza mia cosa ti macina?

-Tutto. Vorrei sperare tante cose, ma la mia più grande domanda è..cos'è la creazione? Te l'hanno spiegato , la dove sei andata?

-Certo cara mia...e un giorno lo saprai anche tu!

-Ma..ma io voglio venirci adesso con te!

-No, e troppo presto ora per te..adesso devi cercare risposte nel lungo percorso della vita , dopo quando arriverai lassù le potrai capire meglio! Per adesso lasciami spiegare un pò...

E così la nonna sorridente strappò un papavero e lo mostrò alla nipote.

-Guarda..lo vedi? Questa..è una creazione. Ma una creazione di chi? Forse della natura, forse di Dio, ma sai cos'è più importante di questo? Sorrise la nonna , guardando lo sguardo confuso di Marta.

-Queste creazioni sono stante fatte con amore. Tutto ciò che vedi intorno a te è amore e passione..uno scrittore scrive le sue opere con passione e così fa pure il pittore, gli scienziati mettono tutta la loro passione in quello che fanno, la tua mamma quando crea dolcetti..ci mette amore , giusto? E poi..proprio tu sei il frutto dell' amore dei tuoi genitori...Dio ha creato il mondo per amore verso l'umanita..

-Quindi..creazione significa amore e passione?

-Sì cara mia..soprattutto amore...

-E così la risposta è sempre stata sotto i miei occhi?

-Eh , sì non molti la vedono...è per questo che hai avuto bisogno di un pò d'aiuto , sorrise la nonna , beh penso che sia tempo che tu vada...

-Non posso restare di più? Nonnina ho così tante cose da dirti..

-Lo so cara mia , ti prometto che la prossima volta parleremo di più, te lo prometto!

E così le due si abbracciarono forte, lacrime scorrendo dagli occhi blu della nipote.

-Nonnina prima di partire avrei una domanda , ciò che è successo è reale?

-Ma Marta , se è successo nella tua mente non vuol dire che non sia reale..

ALEXANDRA-ADRIANA TUDOR

**Clasa a X-a, Colegiul Național "Vasile Alecsandri"
Bacău**

Un sogno realizzato

C'era una volta un paese in cui si trovava una grande montagna e siccome essa era circondata da una foresta, era molto difficile ad arrivare lì. Anche se le condizioni erano pessime, al margine della foresta c'era un piccolo villaggio in cui vivevano delle famiglie di contadini.

Visto che a quel tempo le persone non si permettevano un'automobile, usavano come mezzo di trasporto la carrozza ed in questo modo non era facile ad arrivare in città. Per tutte quelle persone, la carrozza era una delle più utili creazioni perché si potevano spostare facilmente nel villaggio e tutti sapevano che il primo e vero esemplare fu creato per il duce Galeazzo Visconti, quindi una volta anche i ricchi usavano questo mezzo di trasporto.

Nonostante tutti i problemi, i contadini di lì erano sempre molto felici, sorridevano, ed apprezzavano la loro vita con tutto quello che codesta le offriva. Tutto il giorno gli uomini lavoravano in giardino, zappavano e sempre si domandavano se si inventerà una macchina quale potrebbe lavorare nel loro posto, una creazione favolosa! E le donne si occupavano dei figli, dei lavori di casa (cibo e pulizia) ed a volte anche loro lavoravano in giardino. L'agricoltura era l'occupazione di tutti i giorni sia per gli uomini sia per le donne, questa era la loro fonte di soldi perché vendevano la

frutta ed i legumi in città. Inoltre a tutti questi lavori, loro si sapevano divertire, ogni sera uscivano su un vicolo e ballavano, cantavano, i più piccini giocavano e le donne raccontavano; si ascoltava la musica popolare sulla quale ogni persona e bambino danzava. Però una canzone si ripeteva sempre, ogni giorno, essa era la favorita di tutti.

In una sera di maggio, tutta la popolazione del villaggio era uscita fuori per rilassarsi dopo la stanchezza accumulata durante il giorno. In tutta quella follia di gente risaltava una ragazza dai capelli ricci e biondi con un fiore rosso da una parte, gli occhi azzurri come il cielo e profondi come l'oceano, le sue labbra erano rosse ed aveva un sorriso largo e caldo, portava un abito lungo e bianco con mille fiorellini da tutti i colori. Lei ballava molto bello, il suo corpo era in perfetta armonia con la musica. Aveva circa 16 anni.

Da lontano, un ragazzo non si poteva togliere lo sguardo da lei, era fascinato della passione con cui ballava e della bellezza che lei portava.

-Signorina Clara! Mi permetta di invitarla a danzare con me, oggi è in perfetta forma!

Il ragazzo era un diciottenne alto dai capelli neri, gli occhi azzurri e scintillanti, il suo viso era angelico ed era sorridente come Clara.

-Oh, Matteo! Ti ho cercato tutto il giorno perché ti voglio far vedere qualcosa, però più tardi. Adesso balliamo!

I due ragazzi si conoscevano da quando erano piccoli e giocavano sui vicoli del villaggio, erano i migliori amici.

Dopo ore di danza, ore di divertimento, chiacchiere e giochi, la gente cominciava ad andare in casa perché era già

tardi. Erano rimasti solo Matteo, Clara, la musica dei grilli ed i raggi della luna. Il cielo era pieno di stelle luminose, pareva che esse sorvegliassero la Terra, erano mille e mille, tutte piccolissime, ed in mezzo a loro c'era la regina della notte... la luna!

-Matteo, si è fatto molto tardi, ed io ti volevo mostrare qualcosa. Vieni in casa con me?

-Dai, andiamo! Mi hai fatto molto curioso. Penso che è qualcosa magnifico, pari molto incantata!

-Sì, così è! Sarai anche tu quando vedrai la miglior creazione di tutti i tempi!

Così, i due sono andati verso casa, sembrava che la luna gli seguisse, si fermava solo quando si fermavano anche loro. Sentivano che la vita è così bella perché erano circondati da cose meravigliose, dovevano solo trovare la magia in ogni cosa che facevano.

Arrivati a casa, Clara gli ha mostrato il regalo che a ricevuto da suo padre... Infatti era molto valoroso e stupendo! Il povero padre era riuscito ad andare in città per comprare quello che lei si desiderava fin da quando aveva 4 anni... Un pianoforte! Pareva un immobile inanimato e molto vecchio ma per lei non era così, per lei era vivo, vedeva tutte le sue dita bianche e nere che insieme alle sue creavano una sonata, un notturno o un rondo.

-Oh, ma come è possibile? Un pianoforte!! Clara, ma questo è veramente fantastico! Non mi viene a credere!

-Sai che fin da quando ero piccola il mio desiderio era quello di avere il proprio piano. Tutti questi anni ho studiato solamente a casa della maestra ed è difficile perché io ho

bisogno di studio, 2 ore a settimana non bastavano. Mio padre ha visto quanto è importante per me e quindi ha fatto un grande sacrificio e me lo ha comprato; anche se è un po' vecchio, importante è che posso studiare. Poi so che esso mi capisce, saremo sempre insieme!

Negli occhi della ragazza si leggeva una grande gioia e negli occhi del ragazzo si vedeva uno grande stupore. Con una vivacità da bambino che riceve un bel regalo, Clara si è seduta davanti al pianoforte, ha lasciato le sue mani ad accarezzarlo e ha cominciato a suonare, sembrava che era un dialogo tra esso e lei, parlavano nel linguaggio musicale e lei sorrideva soavemente. Suonava qualcosa di veramente profondo, era un notturno mai sentito, uno che consolava l'anima di ogni persona, placava anche quella più agitata e ti faceva volare in un altro mondo in cui esisteva armonia, pace e amore tra gli uomini.

-Sei una pianista molto brava, Clara! Per alcuni minuti in cui tu hai suonata mi hai portato nel regno dei sogni. Tu sei fatta per la musica e la musica è fatta per te! Hai un'anima molto buona ed insieme alla musica puoi cambiare il cuore delle persone. Ovviamente questo è il tuo futuro! Devi andare in città per fare un conservatorio così tutto il mondo sentirà di te e delle tue composizioni.

-Hai ragione, la musica è la mia vita! So che lei mi capisce, non mi lascerà mai, anzi, nei momenti più difficili mi sarà vicino!

-Si è fatto veramente tardi! Adesso vado anche io a casa, cara mia amica. Buona notte.

Quella notte è stata molto lunga, Clara pensava con quale canzone potrebbe andare ad un concorso di pianoforte

che era fra un mese. Sognava di fare un conservatorio, poi di salire sulle scene più importanti di tutto il mondo e di prendere il primo premio a concorsi internazionali. Sapeva che tutto questo non è impossibile e con molto lavoro e studio i suoi sogni diverranno realtà!

Alle sei di mattino tutti i contadini erano in giardino per lavorare, anche Clara era lì per aiutare i suoi genitori. Gli uccellini cantavano gioiosi e ballavano nel loro volo verso la libertà, il cielo era di un azzurro molto chiaro e si sentiva la brezza fresca su cui le farfalle e le coccinelle giocavano svolazzando sopra i fiori colorati.

Dopo un mese, la ragazza è andata al concorso ed ha preso il primo posto, così ha vinto una borsa di studio ad un'Accademia Musicale. La felicità che provava la piccola pianista non si poteva descrivere in parole, comunque la sua carriera cominciava ad avere un futuro.

Cominciava a perfezionarsi, dopo 3 mesi di studio all'Accademia ha vinto tre concorsi internazionali. Tutto era molto bello, però in una sera era diventata molto malinconica, gli mancava il calore dei genitori, le sere di danza ed il suo amico; in città l'aria era inquinata e gli uccellini non cantavano come in campagna .

Ha pensato che la creazione è come un gioco, parti da un'idea e poi continui ad aggiungere altre idee fino a quando crei qualcosa di nuovo. Si è messa davanti al pianoforte ed ha cominciato a suonare quello che lei sentiva, la sua anima trasportava i pensieri ed i sentimenti sui tasti del piano e così ha cominciato a creare, assomigliava alla canzone favorita di tutti i contadini, una delle canzoni su cui danzavano le sere sui vicoli. Suonando ha attirato degli

uccellini che si sono seduti sulla finestra e cinguettavano una volta con il suono del pianoforte, era una canzone molto felice, aveva influenze popolari, ti portava con la mente ed il cuore su un campo fiorito in cui l'erba era molto verde, i bambini giocavano ed i raggi del sole cadevano sugli alberi da mille colori pieni di farfalle. Sentendo quegli uccellini, la ragazza ha cominciato a creare una parte anche per il flauto traverso, gli spartiti volavano nella casa, a lei non gli piaceva quello che componeva. Ma Clara non rinunciava, voleva creare qualcosa mai sentito, qualcosa che ha stretta legatura con la sua famiglia ed il suo villaggio, dopo ore di concentrazione si è ricordata degli uccellini che cantavano alle sei di mattina quando lei aiutava i suoi genitori al lavoro sul campo e così ha riuscito. Però il flauto non era abbastanza per accompagnare il pianoforte e con l'immagine dei grilli che cantavano la notte in tutto il giardino, ha creato anche una parte per il violino.

Il cuore di Clara aveva tante cose da dire, però le parole non bastavano, tramite esse non poteva dire tutto ciò che provava, e così creava giorno è notte, ogni suono lei lo modificava, lo faceva più armonioso; in questo modo, la signorina aveva riuscito a comporre una parte per ogni strumento, adesso l'orchestra era completa.

In tutto questo tempo, l'Accademia per lei era diventata come la sua casa, notti bianche, mille note musicali nella mente, mille pensieri e mille sogni.

In una mattina, la ragazza suonava la propria canzone con temi popolari dalla campagna, la finestra era aperta mentre la sua musica fascina tutta la città, la gente si fermava vicino all'Accademia per poterla sentire e sognare.

Ad un tratto, un ragazzo si fermò, egli ascoltava la sua canzone, si vedeva che pensava molto lontano con una grande malinconia negli occhi e nello stesso tempo una gioia pazzesca. Era Matteo... il miglior amico di Clara.

Con grandi passi, lui entrò nella classe dove Clara suonava, senza fare rumore, era molto emozionato perché finalmente aveva incontrato la sua piccola amica!

-Matteo? Oh, caro mio! Mi sei mancato moltissimo! Sono così felice di vederti.

Gioia e felicità; questi erano i sentimenti che Clara provava, ma affianco a questi c'era anche il così detto amore... non capiva se era un amore tra migliori amici o tra innamorati, ma in quel momento la cosa più importante era che i due erano insieme.

-Clara, te ne sei andata senza salutarmi, nemmeno non sapevo cosa hai fatto al concorso. La sola cosa che ho saputo è che hai vinto dei concorsi fuori dal paese, ho sentito alla radio. Insomma, che fine hai fatto? Hai tantissime cose da raccontarmi!!

-Mi dispiace, però dopo che ho scoperto che ho vinto quel concorso sono venuta in città perché ho preso una borsa di studio. Matteo, tutto è magnifico, io credo ancora che questo è un lungo e bello sogno. Sai, ho imparato il vero senso della parola "creazione"... la creazione musicale è una cosa veramente Divina, creando ci trasportiamo i sentimenti infantili, fragili e sinceri su uno spartito che poi segue ad essere suonato, in quelle note ci ritroviamo, ogni nota è un sentimento oppure un pensiero. La magia della creazione si trova dentro di noi!

-Quello che hai detto adesso è molto profondo!

-Fra poco tempo, ci vado al concorso “La felicità non esiste senza musica”, è un concorso di creazione, ed io andrò con l’orchestra dell’Accademia e suonerò la canzone su cui ballavamo insieme sotto il sorveglio delle stelle.

-Verrò anche io! Sarò lì per sostenerti!

Dopo il passar dei giorni, finalmente era arrivato il grande giorno del concorso. Il corpo di Clara era prigioniero nelle catene della paura e delle emozioni, voleva che tutte le persone vedessero la vita dei contadini, il loro farmeco e la bellezza della musica popolare. L’interpretazione della pianista era stata stupenda, ogni nota al suo posto, tutto è stato perfetto.

Alla fine della competizione, sulla scena è salito un uomo alto, vestito molto elegante ed ha cominciato a dire:

-Buongiorno, piccoli pianisti! Vi voglio dire che tutte le vostre creazioni sono state formidabili, però una sola ci ha veramente affascinati, questa creazione ci ha fatto sentire gli uccellini, i grilli, le farfalle e ci ha portati per alcuni minuti in un altro regno. E stato magnifico perché questa ragazza ha creato una parte per ciascuno strumento del orchestra, e questo è veramente difficile! La signorina Clara Rossi è invitata sulla scena per prendersi il premio! Congratulazioni, sei stata raffinatissima! Fra sei settimane partirai al migliore Conservatorio di Austria.

Con le lacrime negli occhi, la piccola pianista è salita sulla scena, era nel abito lungo con mille fiorellini, questo era il momento più felice della sua vita.

Dopo due giorni, lei e Matteo sono partiti in villaggio, volevano trascorrere almeno due giorni con la felicità dei contadini per dimenticare dei problemi quotidiani.

Arrivati a casa, il villaggio non era più lo stesso, la gente pareva preoccupata, sorridevano forzati e non ballavano più..

-Caspita, Matteo... Ma che cosa è successo qui?

-No so cosa dirti, Clara. Andiamo a casa dai tuoi genitori... Neanche i bambini non sono più sui vicoli per giocare.

Arrivati a casa della ragazza, la famiglia stava a guardare la televisione. Infatti erano felici di vedere la loro figlia tornando dalla città ma non erano lo stessi di prima.

-Cara nostra, come mai sei venuta qui? Ditemi che cosa volete che vi porto da mangiare, avete fatto un lungo cammino.

-Mamma, ma che cosa è successo? Da dove avete la televisione? Questa è l'ora della danza, perché non siete fuori? Ho visto che i vicoli sono vuoti, nemmeno un bambino...

-Eh si... Da quando sei partita, tutto è cambiato, abbiamo ricevuti tutti i contadini una televisione da un Associazione che aiuta la gente con codizioni materiali ridotte. Dopo un lungo giorno di lavoro abbiamo bisogno di rilasarci e questo è il miglior modo.

-Matteo, devo andare subito in città! Tu rimani qui e vai a annunciare la gente che domani sera ci sarà in piazza il più grande concerto, si ballerà e ci si diventerà!

Così la ragazza se ne era andata e il secondo giorno, alla prima ora era tornata in villaggio con molti studenti dell'Accademia, tutti formavano un'orchestra.

La sera era cominciato lo spettacolo. I contadini erano come prima, molto felici e sorridenti si vedeva che ogni persona si divertiva. Quella notte ha continuato fino alle 4:00 di mattino.

-Ciao a tutti. Io sono Clara, vi voglio dire una cosa veramente importante! Prego a tutti di non dimenticare di sorridere; la vita non è solo il lavoro e poi la televisione, quando ero piccola ho imparato da voi che qualsiasi cosa accada io devo passar nei problemi con la testa su e con il sorriso sulle labra. La televisione è una creazione stupenda, però non ci deve rubare la nostra vita. Grazie che siete stati qui. Domani sera ci vedremo di nuovo sul nostro vicolo per danzare tutti!

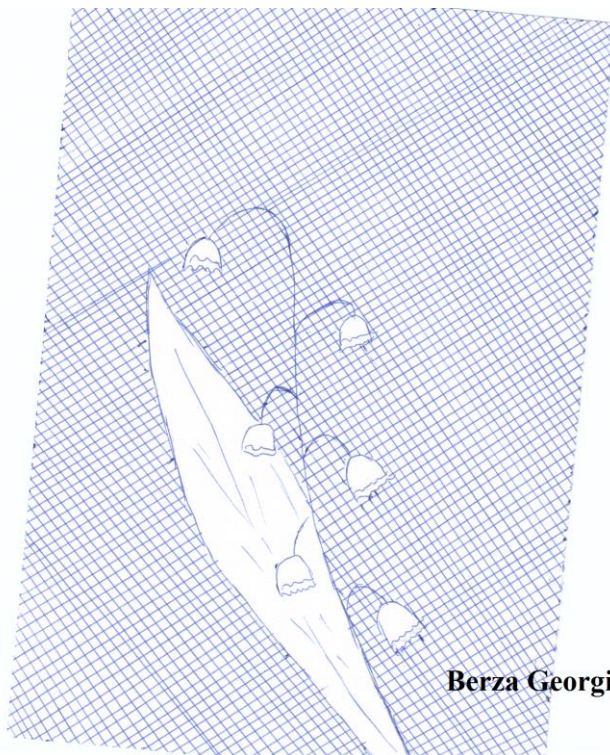
La gente se ne era andata, era rimasta solo Clara e Matteo. L'aria era molto fresca, il gallo cantava e fuori cominciava a farsi giorno.

-Non ho parole, Clara! Sei magica, ti ricordi che ti ho detto che tu ed il pianoforte potete cambiare anche l'anima più cattiva? Eccoci arrivati in quel giorno.

-Grazie, Matteo!

Passati due giorni, Clara doveva partire in città per prepararsi a partire in Austria. Quel momento è stato triste perché ha lasciato la famiglia e Matteo con le lacrime in occhi, anche se tutti sapevano che è meglio per lei se parte.

Dopo alcuni anni di studio al Conservatorio, la nostra piccola pianista è cresciuta, a creato tante canzoni, sonate, notturni, studi e rondi e così è diventata la miglior pianista del mondo!

Berza Georgiana

Subiecte date in anul anterior

**MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII
ȘI INOVĂRII**

INSPECTORATUL ȘCOLAR AL
JUDEȚULUI BACĂU
COLEGIUL NAȚIONAL „VASILE

**CONCURSUL NATIONAL DE CREATIE LITERARA
„ VASILE ALECSANDRI” , EDITIA A VII-A,
15 Iunie 2013, BACAU**

- **Toate subiectele sunt obligatorii. Se acordă 10 puncte din oficiu.**
- **Timpul efectiv de lucru este de 90 de minute.**

**SUBIECTUL I
(30 PUNCTE)**

Realizează un text de factură lirică în care să integrezi următoarele sintagme : „deși vorbești pe înțeles...”; „de ce iubim...?”; „noi nu vrem sa fim...”; „de-atâtea nopți aud...” ; „aburii ușori ai nopții” .

Ordinea integrării sintagmelor în cuprinsul textului este la alegere.

**SUBIECTUL al II-lea
(30 PUNCTE)**

Realizează, în minimum 30 rânduri, un text de factură epică valorificând următoarea imagine:

SUBIECTUL al III-lea
(30 PUNCTE)

Imaginează, în minimum 30 de rânduri, o continuare a dialogului următor :

„BĂTRÂNUL : Iată-l !

BĂTRÂNA: (care l-a urmărit tot timpul cu privirea și continuă să-l țintuiască și acum). El este.”

Notă:

Acordarea punctajului, pentru fiecare subiect în parte, va avea în vedere:

- **capacitatea de a transmite idei și emoții / de a construi situații / personaje / elemente de atmosferă și decor**
- **calitatea exprimării: unitatea compoziției, coerența textului, stilul și vocabularul adecvate conținutului, ortografia și punctuația**
- **originalitatea abordării temelor**

Sintagmele selectate pentru subiectul I au fost alese din creațiile poezilor V. Alecsandri, M. Eminescu, G. Bacovia, N. Stănescu, M. Cărtărescu. Fragmentul de dialog face parte din piesa „Scaunele” de Eugène Ionesco.

CUPRINS

Creație literară în Limba română.....3

• Albert Alexandru • Bunescu Oana • Buruiană Diana • Chiru Anca-Nicoleta • Ciubotariu Raluca • Damian Alina Ioana • Dănilă Dragoș • Donici Raluca • Enășel Alessandra • Golban Paul – Daniel • Haja Alexandra • Iacob Andra-Eliana • Ionescu Ariana-Ana • Iosăgeanu Andreea • Iosub Maria • Ivan Elena Monica • Ivan Alexandra Simona • Mehedintu Daiana • Miron Andreea • Munteanu Cristiana • Năstase Alina • Neagu Bogdana Elena • Nistor Sebastian • Ondu Andreea • Panaite Paula • Pavăl Andreea • Petrescu Zamfira-Maria • Petria Paul-George • Pleșuvu Marta • Pricopoea Iana Mălina • Prodan Oana Elena • Puiu Mariana Diana • Pușcaș Sara Alessandra • Rac Lavinia Andreea • Răduță Alexandra • Roff Elisa Andreea • Rusu Iris • Simionescu Tara Bianca • Slujitoru Georgiana • Solot Anca Teodora • Stanciu Diana-Mihaela • Stoica Irina-Ștefania • Tânaială Maria Alexandra • Timoșenco Cătălina Cristiana • Ungureanu Maria • Vasilache Iuliana • Velniceru Alexandra • Vladu Cristina Georgiana

Creație în Limba engleză.....177

• Boeru Paulică • Burcă Oana • Butacu Bianca • Ciucă Ștefania • Comorașu Olivia • Fânu Laura • Gheorghiu Anca Florina • Haja Alexandra • Hartman Thea • Ivan Alexandra

Simona • Ivan Monica • Maricuțan Alexandra • Munteanu
Cristiana • Onel Adriana • Pârâiac Alexandra • Retezeanu
Mădălina Cristina • Stroe Diana • Tănăsache Bianca •
Timoșenco Cătălina Cristiana • Țifrea Andrei

Creație literară în Limba franceză.....205

• Comorașu Mădălina • Hanganu Diana • Iacob Ioana •
Mihnea Lazăr • Păduraru Ambra Miruna • Panait Diana •
Prisecaru Patricia • Solot Anca • Stăruială Luminița • Vicu
Sorana Ioana

Creație literară în Limba germană.....219

• Hanganu Bianca • Isa Selina

Creație literară în Limba italiană.....226

• Dochițoiu Andreea • Tudor Alexandra Adriana

